

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

5. NEDĚLE POSTNÍ – 26. BŘEZNA 2023

U Hospodina je slitování, hojně u něho je vykoupení.

„Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide!“ *Peregrinatio Ad Fontes Salutis, Jeruzalém, 1. března 2013.*

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Bůh nás stvořil k životu, nikoli ke smrti. Od něj pocházíme, pro něho žijeme, a v něm budeme žít navždy. Proto s důvěrou prosme:

L: PANE, DEJ NÁM ÚČAST NA SVÉM ŽIVOTĚ.

- Za křesťany, aby se ve všech oblastech svého každodenního života stávali neochvějnými zastánci života od jeho početí až po přirozenou smrt.
- Za duchovně mrtvé i za ty, kteří po utrpeních nebo kvůli zatvrzelosti v hříchu už nechtějí dále žít, aby skrze víru objevili nový smysl života.
- Za nemocné a trpící, aby ve světle víry směřovali k Pánu života, který jim každodenně vlévá naději na vzkříšení a život věčný.
- Ty, jenž jsi Vzkříšení a Život, zastav smrtonosné šílenství válečného zločince Putina a jeho Ruska, a ukrajinskému národu otevři cestu k naději na život v míru.
- Modleme se za ty, kdo utrpěli újmu od členů církve: kéž v církvi samotné najdou konkrétní odpověď na svou bolest a utrpení.
- Za zemřelé, aby v ráji plně prožívali slavné setkání se svým Spasitelem, v blaženém patření na jeho tvář.

K: Bože, Otče a Stvořiteli, shlédni na naše prosby a zaslechni v nich hlas Ducha tvého Syna. A protože jsi nás povolal, abychom byli tvými dětmi, dej, ať v nás roste tvůj božský život. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

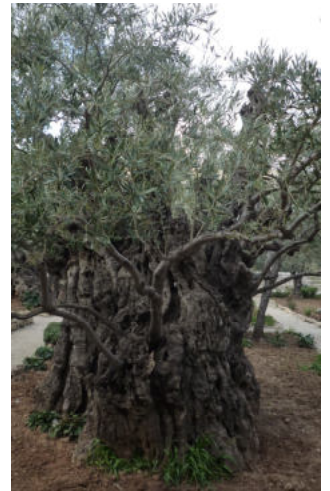
„SVATÝ FRANTIŠEK BYL JEDNÍM Z TĚCH „MALIČKÝCH“, KTERÉ BŮH UVÁDÍ DO POZNÁNÍ SVÝCH „SKRYTÝCH VĚCÍ“. ON, MALIČKÝ, BA DOKONCE „NEJMENŠÍ“ JAK RÁD OZNAČOVAL SEBE SAMA I SVÉ SYNY, SI ZASLOUŽIL BÝT UČITELEM TĚCH VELKÝCH NA ZEMI A TO DÍKY SVĚTLU, KTERÉ BŮH VLÉVAL DO JEHO DUŠE, PO NĚM PRAHNOUCÍ.“ (Jan Pavel II. v Paole, 5. 10. 1984). Poutníci u relikvií sv. Františka z Paoly, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, Paola, 7. 7. 2019.

POUTNÍCI U HROBU SV. JANA PAVLA II. (+2. 4. 2005),
bazilika sv. Petra, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, Řím, 28. 6. 2019.

"Jeruzaléme, Jeruzaléme! Zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo jsou k tobě posláni. Kolikrát jsem chtěl tvoje děti shromáždit jako shromažďuje kvočna svoje kuřátka pod křídla, ale nechtěli jste." (Mt 23,37)
Svatyně Dominus Flevit, Peregrinatio ad Fontes Salutis, Jeruzalém, Izrael, 1. 3. 2013.

Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu (Mt 26,30). Pout' z večerádkla do Getseman. Jeruzalém, Izrael, 1.3.2013.

Padl tváří k zemi a modlil se: "Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich: ale ne, jak já chci, jak ty chceš" (Mt 26,39). U kamene Ježíšovy agónie v Getsemanech. Jeruzalém, Izrael, 1.3.2013.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

KVĚTNÁ NEDĚLE – 2. DUBNA 2023

Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Kříž na Kalvárii, na místě, kde byl Ježíš ukřižován, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, 1. března 2013.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, při vstupu do Jeruzaléma byl Ježíš oslavován jásajícím zástupem jako Král a Mesiáš. Také my uznejme věčnou vládu našeho Spasitele a volejme:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Za naši farnost, ať účastí na liturgii Svatého týdne hlouběji pochopí tajemství své spásy.
- Pro Krev svého Syna, učiň přítrž válce na Ukrajině, zastav zvěrstva, páchaná válečným zločincem Putinem na zmučeném obyvatelstvu a posilni v naději ukrajinské rodiny.
- Modleme se, abychom prožívali svátost smíření s obnovenou vroucností a mohli zakoušet nekonečné Boží milosrdenství.
- Modleme se za větší rozšíření kultury nenásilí tím, že se státy i občané budou stále méně uchýlovat ke zbraním.
- Modleme se za ty, které Pán volá ke kněžství a zasvěcenému životu, aby měli odvahu vydat se za ním cestou následování.
- Do nebeského Jeruzaléma uveď naše zemřelé, ať mají účast na tvém věčném vítězství.

K: Otče, slyš volání trpícího lidstva a učiň naše srdce vnímavým pro porozumění a soucit s utrpením našich bližních, ve spojení s Kristem, naším Pánem.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 5. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – Ez 37,12-14

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin Bůh: "Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídlím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal" – praví Hospodin.

ŽALM 130

Z hlubin volám k tobě, Hospodine, – Pane, vyslyš můj hlas! – Tvůj sluch ať je nakloněn – k mé snažné prosbě! Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, – Pane, kdo obstojí? – Ale u tebe je odpuštění, – abychom ti mohli v úctě sloužit. Doufám v Hospodina, – duše má doufá v jeho slovo, – má duše čeká na Pána – více než strážce na svítání. Více než strážce na svítání – ať čeká Izrael na Hospodina, – neboť u Hospodina je slitování, – hojné je u něho vykoupení. – On vykoupí Izraele – ze všech jeho provinění.

2. ČTENÍ – ŘÍM 8,8-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobno smrti kvůli hříchu, ale duch je (plný) života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.

EVANGELIUM – JAN 11,1-45

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli židé ukamenovat – a zas tam jdeš?“ Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“ Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“ Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“ Tomáš – řečený Blíženec – vyzval ostatní učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“

Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho židů, aby je potěšili (v žalu) nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to (Marie) uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojd' se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojd' ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhy (plátna) a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“

Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo.

*„Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a život“
(Jan 6,63)*

SLOVO **P. FRANTIŠKA BENÍČKA**

Nevstal-li Kristus z mrtvých, vše v životě je marné

Vzkříšení Lazara je vrcholem Božího slova 5. neděle postní, kterou slavíme. Tento zázrak převyšuje všechny ostatní, protože zachraňuje život v jeho celistvosti. Pán

Ježíš uzdravoval slepé, chromé, hluché, němé, odstraňoval tak různé handicapy života, ale tím, e vzkřísil Lazara, ukázal, že je pánem života i smrti. Kéž by se stal Pánem i našeho života. Jedna ze starozákonních knih, patřících do souboru literatury naučné, nese název „Píseň písní“. Jedná se o knihu milování, popisující v různých obrazech lásku mezi mužem a ženou, která má nastínit lásku mezi Bohem a člověkem, Kristem a církví. Silnější než smrt je láska, opakují někteří rádi spolu s Písní písní. Je to však pravdivé tvrzení? Můžeme říci, že jen za předpokladu, že milujícím je Bůh. V případě člověka je to pouze částečná pravda. Žádná lidská láska nemůže druhého vytrhnout ze smrti. Zvláště když nám umře někdo blízký, partner, dobrý přítel, poznáváme slabost své lásky. Pláčeme a naříkáme, zůstáváme před majestátem smrti bezmocní. Chvilé zklamání, beznaděje, ne-li zoufalství, prožívali také Izraelité po pádu Jeruzaléma a chrámu v roce 587 před Kristem. Dostali se do babylónského zajetí a jejich naděje na změnu tohoto stavu se zdála mizivá. Byli mrtví, bez života. V té době však vystupuje jeden z velkých proroků – Ezechiel, a dostává se mu zvláštního vidění. Vidí pláň plnou suchých kostí; na Boží příkaz promlouvá k těmto kostem, které ožívají a jsou naplněny novým duchem, jak jsme slyšeli v prvním čtení: „Hle, já otevřu vaše hroby ... poznáte, že já jsem Hospodin“. Byla to slova nesmírné naděje. Bůh má moc povolát k životu mrtvé, má moc vyvést je z tohoto otroctví. Kristus je pánem života a smrti. On na nás nezapomíná. Jeho láska nezná mezí.

To, co prorok Ezechiel předpověděl, mnozí tušili a předpokládali, to se doslova a do písmene stalo skutečností v osobě Božího Syna. Třikrát stojí Pán Ježíš tváří v tvář smrti. Je pozván k umírající Jairově dceři, setkává se s pohřebním průvodem z Naimu a stojí před hrobem přítele Lazara. Všimněme si, že pokaždé se zde projevila Ježíšova láska. Láska k představenému synagogy Jairovi, kterému umírá dcera. Dále láska k vdově, která pochovává jediného syna. Láska k příteli Lazarovi, které si všimli všichni kolemstojící. Pokaždé tato láska dává život, pokaždé tato láska vítězí nad smrtí.

Boží láska je tedy silnější než smrt. Chceme-li tedy být i my zachráněni, je třeba být spojen s touto Boží láskou. „Kdo věří ve mne, má život věčný“.

Mahatmá Gandhí ve své autobiografii píše, že když mu bylo 15 let, dopustil se krádeže. Jednalo se o kousek zlata z bratrova náramku. Všeho litoval, ale zároveň pociťoval, že se ke všemu musí přiznat svému otci. Neměl však odvalu mu to říci. Ne proto, že by dostal výprask – otec totiž děti nebil – ale spíše ho děsila představa, jakou tím otci způsobí bolest. Rozhodl se, že své provinění napíše na papírek a dá ho otci. Jen to by byla cesta k očištění – přiznat si vinu. Otec si papírek přečetl a rozplakal se. Když viděl, jak otec trpí, rozplakal se i mladý Gandhí. Byla to pro něj úžasná lekce co je otcovská láska. Přiznání spolu s opravdovým předsevzetím je nejčistší forma obrácení, když je vloženo do rukou toho, který má právo ho přijmout. Gandhí pochopil, že bez vyznání hříchů nemůže být očištěn, že by žil špatně, jeho život by byl bez jiskry, vlastně mrtvý. Jestliže se člověk setká s láskou, pochopí velikost zla, hříchu, může z něj být vytržen, uniknout smrti. Náš nebeský otec má nesporně větší lásku než otec Mahatmá Gandhího. Kdo věří v Krista, i kdyby zemřel, bude žít. I kdyby ho zastihla tělesná smrt, vrátí se k životu. To je vrcholné poselství, k němuž jsme dospěli v postní době. Je to poselství pro nás nejdůležitější. Nevstal-li Kristus z mrtvých, pak je všechno v tomto životě marné. Povzbudme se i slovy apoštola Pavla, který nám předkládá dnes ve svém listě, abychom usilovali žít ne podle těla, ale podle ducha. V našem životě se tedy nemá všechno točit kolem našeho sobeckého já, ale máme se nechat proměňovat Duchem Božím, abychom měli zalíbení v životě podle Krista, podle jeho evangelia – a to je cesta ke spáse.

Smrtná neděle

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Dětská procesí se Smrtkou na pátou postní neděli, které se ještě někde říká „smrtná“, už známe jenom z literatury minulého století. Děti házely slaměnou figuru Smrti do vody, na znamení, že už zima přešla, začíná jaro a připravujeme se na slavení Velikonoc, svátku života. Ale křesťanská slavnost života je zvláštní. Kristus nehází smrt do vody, ale jde do věčného života skrze smrt. Proto čteme toto podivné evangelium: Kdo

miluje život, ztratí jej, a kdo jej ztratí, zachrání jej. Začíná text řečnickou otázkou: Kdo by chtěl život zachránit? Samozřejmě každý. Vždyť je záchrana života jedním ze základních pudů. A jak jej chceme zachránit? I tu je odpověď svorná: útekem od smrti a od všeho, co k ní vede. Může evangelium odporovat této všelidské zkušenosti a praxi? Bylo by to v protikladu k poslání Kristovu, přinést lidem život. Má-li jej přinést definitivně, musí přemoci jeho úhlavního nepřítele, tj. smrt. Prvokřesťanští autoři jej tedy srovnávají s lékařem, který dokázal vyléčit i poslední nepřemožitelný neduh. Proto už za svého pozemského života vzkřísil několik mrtvých. Ale jeho hlavní metodou je princip, který zastávali lékaři té doby: similia similibus, nemoci se léčí stejnými jedy, které ji způsobily. Smrt se tedy vyléčí zase jenom smrtí. Jde tu o obraznou mluvu. Musíme ji tedy podrobněji rozvést. Všichni milujeme život. V jistém negativním smyslu to potvrzují i sebevrazi. Berou si život proto, že není takový, jak by jej rádi měli. Ale jak se miluje život? Podle toho, jak si jej představujeme. Žít, to znamená pro mnoho lidí mnoho nových zážitků. Proto cestují, chodí na výlety, čtou, pořádají hostiny. Zážitky se množí, ale také blednou, zapomínáme, co jsme viděli, a nakonec nás přestane bavit i to, co jsme tak vyhledávali. Stává se tedy divná věc: milovat život znamená ztrácet to, co jej mělo naplnit. Lidé, kteří mnoho užili, nakonec prohlásí: Jak se cítím prázdný! Ne všichni však hledají nové zážitky. Jsou moudří a hledají vědomosti. Naučili se mnoha věcem. Ale i oni trpí podobnou potíží. Znat, to znamená uchovávat v paměti. Ale paměť slábne, znalosti se vytrácejí, někdy až chorobným způsobem ve formě sklerózy. Co zbude z vědce, který dnes už neví, co dělal včera? Zachraňoval svůj život ušlechtilým způsobem, ale ztratil jej.

Ale obraťme se k tomu typu lidí, kteří naplňují život nejkrásnějším způsobem, tj. láskou. Milují své blízké a všechny lidi. Co znamená milovat? Žít pro druhého, myslet na bližního, zapomínat na sebe. Zapomínat na sebe je však totéž, co ztrácet vlastní život, nežít. Matka, která se musela starat o houf dětí, neměla jiné zážitky, nemohla se vzdělávat ve vědě. Sobě vlastně zemřela, protože chtěla dát svému životu nejlepší možný smysl. Není to tragické? Ano, musíme si přiznat, že je to tragedie a že je to problém lidsky neřešitelný. Moderní existencialisté definují lidský život existencí k smrti. Tvrdíme, že je jedinou životodárnou silou láska, ale právě láska vede nejjistěji k smrti, protože vede k oběti. Aby se vyšlo z tohoto začarovaného kruhu, bylo potřeba vyššího zásahu. I Kristus

naplnil svůj život láskou, tedy jej ztratil, jako jiní smrtelníci. Ale jeho láska je Boží, a proto je silnější než smrt. Vykoupil nás svou smrtí. Ale i tomu musíme dobře rozumět. Nevykoupil nás pouhým faktem, že zemřel, ale tím, že je jeho smrt výrazem nesmrtelné lásky Boží. Ve spojení s jeho láskou dostává hodnotu i láska lidská. K tomu, abychom vešli do věčného života, nestačí zemřít, ale musíme zemřít s Kristem. Kdo miluje křesťansky, umírá tímto způsobem denně. Denně tedy život ztrácí, ale současně i zachraňuje sobě i druhým, křísí mrtvé spolu se Zmrtvýchvstalým. Znam dobře jednoho starého, ale proslulého lékaře. Lidé, kteří s ním přijdou poprvé do styku, jsou desorientovaní. Chtějí mu hned vyložit, co je bolí, jaké léky jim pomohly a které ne. Ale on je, jak se zdá, vůbec neposlouchá. Ptá se jich, kdy chodí spát, kdy vstávají, co rádi čtou. Jedné dámě ty otázky šly na nervy a rozhodla se, že už k němu nepůjde. Nijak ji nepřemlouval, aby zůstala. Jiní zůstanou a po delší době jsou obvyčejně velmi spokojeni. Jaké je jeho tajemství? On sám to vysvětluje svým žákům takto. Neléčím nemoci, ale člověka. Lékárny jsou dnes přeplněny léky na každou nemoc. Stačí předepsat lék a nemocný se cítí líp. Je spokojen. Ale je to prakticky droga, která otupí bolesti, ale neléčí nemoc. Já se zajímám o člověka. Chci nejdříve zjistit, jakou má životní sílu. Je-li schopen sám svou nemoc překonat. Když to dokáže, pak opravdu vyzdravěl.

Takovou životní silou je v životě nadpřirozeně láska s Kristem a v Kristu. Ta přemáhá všechny duchovní neduhy a slabosti, a nakonec přemůže i samu smrt, i když zdánlivě ke smrti vede. Slaměná Smrtka, kterou děti házely do vody, byla symbol zimy. Ta všechno ubíjí, spálí mrazem listy, trávu, květiny. Ale nakonec sama podlehne, neobstojí před dynamickou silou jara. Rostliny zima spálí, ale jenom jejich povrch. Nepronikne do kořenů. Z těch kořenů pak vyraší při prvním jarním slunci nový život. Jsme-li zakořeněni láskou v Kristu, dočkáme se věčného jara.

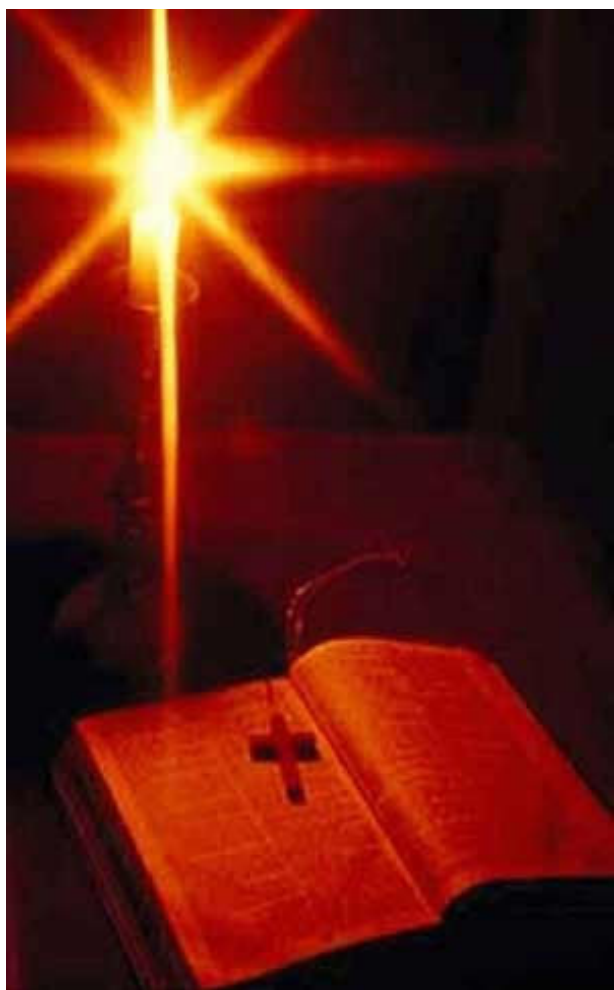

VYNÁŠENÍ A PÁLENÍ MORENY- SMRTKY v Suché Lozi.

Starokřesťanský duchovní autor syrského původu, jehož spisy se tradují pod jménem Makarius, nechce mluvit o tom, že bychom dostali věčný život v budoucnosti, až ztratíme tento pozemský. Obojí se proplétá už dnes. Časný život den ze dne ztrácíme. Už od narození v sobě neseme odsouzení k smrti. Ale křesťan umí v Kristu den ze dne tu ztrátu vynahrazovat spojením s Kristem. Když pak skutečně umře, je to pro něho jako perioda zimy. Žije v kořenech, neviditelně. Až se objeví jarní slunce, tj. druhý příchod Páně na zemi, vyrostou z kořenů všechna krása jeho dobrých skutků a myšlenek ve věčném ráji.

Psychologický obraz tohoto tajemství prožívají staří lidé ve vzpomínkách. Sedí často už jenom doma, zdánlivě ztratili zájem o to, co se děje kolem nich, už neprožívají nic nového. Ale jsou-li to lidé křesťansky vyrovnaní, často se usmívají. Vzpomínají na minulé. Když na to vzpomínají rádi a s láskou, je to pro ně větší zážitek, než když se to skutečně v minulosti stalo. Láska to minulé vzkřísila; ovšem jenom psychologicky. Na věčnosti s Kristem to bude reálně a nezničitelně k věčnému štěstí.

LITURGICKÉ TEXTY KVĚTNÉ NEDĚLE

1. ČTENÍ – Iz 50,4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

ŽALM 22

Posmívají se mi všichni, kdo mě vidí, – šklebí rty, pokyvují hlavou: – "Spoléhal na Hospodina, ať ho vysvobodí, – ať ho zachrání, má-li ho rád!" Obkličuje mě smečka psů, – tlupa zlosynů mě svírá. – Probodli mi ruce i nohy, – spočítat mohu všechny své kosti. Dělí se o můj oděv, – losují o můj šat. – Ty však, Hospodine, nestůj

daleko, – má sílo, pospěš mi na pomoc! Budu vyprávět svým bratřím o tvém jménu, – uprostřed shromáždění budu tě chválit. – "Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho, – slavte ho, všichni z Jakubova potomstva, – boj se ho, celé Izraelovo plémě!"

2. ČTENÍ – FLP 2,6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán..

EVANGELIUM – MT 26,14-27,66

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše.

Tehdy jeden z Dvanácti – Jidáš Iškariotský – odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyřídte mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je

blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu: „Tys (to) řekl.“ Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a řekl: „Pijte z něho všichni. Neboť to je má krev (nové) smlouvy, která se prolévá za všechny na odpuštění hříchů. Pravím vám: Od této chvíle už nikdy nebudu pít z tohoto plodu révy až do toho dne, kdy z nového (plodu) budu pít s vámi v království svého Otce.“

Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu. Tehdy jim Ježíš řekl: „Vy všichni se dnes v noci nade mnou pohoršíte, neboť je psáno: 'Budu bít pastýře, a ovce ze stáda se rozprchnou.' Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu na to řekl: „Kdyby se všichni nad tebou pohoršili, já se nikdy nepohorším!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti: Dnes v noci, dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Petr mu však tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ Podobně mluvili i všichni ostatní učedníci. Potom s nimi šel Ježíš na venkovský dvorec zvaný Getsemany a řekl učedníkům: „Poseďte tady, zatímco se půjdu tamhle pomodlit.“ Petra a dva Zebedeovy syny vzal s sebou. Pak se ho zmocnil smutek a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti, zůstaňte zde a bděte se mnou!“ Trochu poodešel, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Potom se vrátil k učedníkům a našel je, jak spí. Řekl Petrovi: „To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, nemůže-li mě (tento kalich) minout a musím ho vypít, ať se stane tvá vůle.“ Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči. Nechal je, opět odešel a modlil se potřetí stejnými slovy. Potom se vrátil k učedníkům a řekl jim: „Jen spěte a odpočívejte dál! – Už je tady ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, půjdeme! Hle, už je tady můj zrádce.“

Když ještě mluvil, přišel Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním velký houf s meči a kyji, jak je poslali velekněží a starší lidu. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten je to; toho se chopte.“ A hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Buď zdrav, Mistře!“ a políbil ho. Ježíš mu odpověděl: „Příteli, (učíš jen), k čemu jsi přišel.“ (Lidé z houfu) přistoupili, vztáhli ruce na Ježíše a zmocnili se ho. Vtom jeden z těch, kdo byli s Ježíšem, sáhl po meči, vytasil ho, udeřil veleknězova služebníka a uťal mu ucho. Ježíš mu však řekl: „Zastrč svůj meč tam, kam patří. Každý, kdo sahá po meči, mečem zahyne. Anebo myslíš, že by mi můj Otec neposlal ihned víc jak dvanáct pluků andělů, kdybych ho o to poprosil? Ale jak by se potom splnily výroky Písma, že se tak musí stát?“ V té chvíli řekl Ježíš (onomu) houfu: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatkli? Sedával jsem den co den v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. To všechno se však stalo, aby se splnily výroky Písma u proroků.“ Tu jej všichni učedníci opustili a utekli.

Ti, kdo se Ježíše zmocnili, vedli ho k veleknězi Kaifášovi, kde se shromáždili učitelé Zákona a starší. Petr šel zpovzdálí za ním až k veleknězovu dvoru. Vešel dovnitř a sedl si

k služebníkům, aby viděl, jak to skončí. Velekněží a celá velerada hledali proti Ježíšovi lživé svědectví, aby ho mohli odsoudit na smrt, ale nenašli, třebaže se dostavilo mnoho falešných svědků. Nakonec přišli dva a řekli: „On prohlásil: Mohu zbořit Boží chrám a ve třech dnech ho zase vystavět.“ Velekněz povstal a zeptal se ho: „Nic neodpovídáš na to, co tito (lidé) proti tobě vypovídají?“ Ježíš však mlčel. Tu mu velekněz řekl: „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zdali jsi Mesiáš, Syn Boží!“ Ježíš mu odpověděl: „Tys (to) řekl. Ale říkám vám: Od této chvíle uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a řekl: „Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste sami slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Odpověděli: „Hoden je smrti.“ Pak mu plivali do tváře a tloukli ho pěstmi; někteří ho bili do tváře a říkali: „Když jsi prorok, pověz nám, Mesiáši, kdo tě to udeřil!“

Petr mezitím seděl venku na dvoře. Tu k němu přistoupila jedna služka a tvrdila: „Tys byl také s tím Galilejcem Ježíšem.“ Ale on to přede všemi zapřel: „Nevím, co povídáš.“ Když odešel k chodbě u brány, uviděla ho jiná služka a řekla těm, kdo tam byli: „Tady ten byl s tím nazaretským Ježíšem.“ Ale zase to zapřel, a to pod přísahou: „Toho člověka vůbec neznám!“ Za chvíli přistoupili ti, kdo tam stáli, a řekli Petrovi: „Opravdu, i ty k nim patříš. Vždyť už tvé nářečí tě prozrazuje.“ Tu se začal zaklínat a zapřísahat: „Neznám toho člověka!“ Hned nato zakokrhá kohout a Petr si vzpomněl na slova, která Ježíš řekl: „Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšel ven a hořce se rozplakal.

Když nastalo ráno, všichni velekněží a starší lidu se usnesli proti Ježíšovi, že ho vydají na smrt. Dali ho proto spoutat a odvést a vydali ho vladaři Pilátovi. Když teď zrádce Jidáš viděl, že Ježíš je odsouzen, hnulo se v něm svědomí. Přinesl velekněžím a starším těch třicet stříbrných nazpátek a řekl: „Zhřešil jsem: zradil jsem nevinnou krev.“ Odpověděli mu: „Co je nám do toho? To je tvá věc.“ Tu hodil ty stříbrné dovnitř chrámu, utekl odtamtud, šel a oběsil se. Velekněží vzali ty peníze a řekli: „Do chrámové pokladny je dát nesmíme, protože je to odměna za krev.“ Usnesli se tedy, že za ně koupí hrnčířovo pole na pohřbívání cizinců. Proto se tomu poli až dodneška říká Pole krve. Tak se splnilo, co řekl prorok Jeremiáš: 'Vzali třicet stříbrných, odhadní cenu za toho, kterého Izraelité tak odhadli, a dali je za hrnčířovo pole, jak mi Pán nařídil.'

Ježíš pak byl předveden před vladaře. Vladař se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Ty (to) říkáš!“ Na žaloby velekněží a starších neodpověděl nic. Tu mu Pilát řekl: „Neslyšíš, co všechno proti tobě vypovídají?“ Ale Ježíš mu neodpověděl ani na jednu otázku, takže se vladař velmi divil. Bylo zvykem, že o svátcích vladař propouštěl lidu jednoho vězně, kterého chtěli. Právě tehdy měli pověstného vězně, jmenoval se Barabáš. Proto když se (lidé) shromáždili, zeptal se jich Pilát: „Koho chcete, abych vám propustil? Barabáše, anebo Ježíše, kterému říkají Mesiáš?“ Věděl totiž, že ho vydali z nenávisti. Když zasedl na soudní stolec, poslala k němu jeho žena se vzkazem: „Nic neměj s tím spravedlivým! Kvůli němu jsem dnes ve snu mnoho vytrpěla.“ Velekněží a starší však přemluvili lid, aby si vyžádali Barabáše, a Ježíše aby dali popravít. Vladař se jich zeptal: „Kterého vám z těchto dvou mám propustit?“ Začali volat: „Barabáše!“ Pilát jim řekl: „Co tedy mám udělat s Ježíšem, zvaným Mesiáš?“ Všichni volali: „Na kříž s ním!“ On však namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Na kříž s ním!“ Pilát viděl, že tím ničeho nedosáhl, ba naopak, že bouře stále vzrůstá. Dal si tedy přinést vodu, před očima lidu si umyl ruce a řekl: „Nemám vinu na krvi tohoto člověka. To je vaše věc.“ Všechny lid odpověděl: „Jeho krev ať padne na nás a na naše děti!“ Tu jim propustil Barabáše, Ježíše pak dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vladařovi vojáci vzali

Ježíše do vládní budovy a svolali k němu celou četou. Svlékli ho, přehodili mu nachově rudý plášť, upletli korunu z trní, vsadili mu ji na hlavu, do pravé ruky mu dali rákosovou hůl, klekali před ním a posmívali se mu: „Bud' zdrav, židovský králi!“ Plivali na něj, brali mu hůl a bili ho po hlavě. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu plášť, oblékli mu zase jeho šaty a odvedli ho, aby ho ukřižovali. Když vycházeli, potkali jednoho člověka z Kyrény, jmenoval se Šimon. Toho přinutili, aby mu nesl kříž.

Když došli na místo zvané Golgota, což znamená 'Lebka', dali mu pít víno smíchané se žlučí. Okusil, ale pít nechtěl. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním. Potom si tam sedli a hlídali ho. Nad hlavu mu připevnili nápis s udáním jeho provinění: „To je Ježíš, židovský král.“ Zároveň s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici, druhý po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, postupně proti němu mluvili. Potřásali hlavou a říkali: „Chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět. Zachraň sám sebe! Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!“ Stejně tak se mu posmívali i velekněží s učiteli Zákona a staršími a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Je (prý) to izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, a uvěříme v něho. Spoléhal na Boha, ať ho teď vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: 'Jsem Boží Syn!'“, Stejně ho tupili i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Od dvanácti hodin nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne.

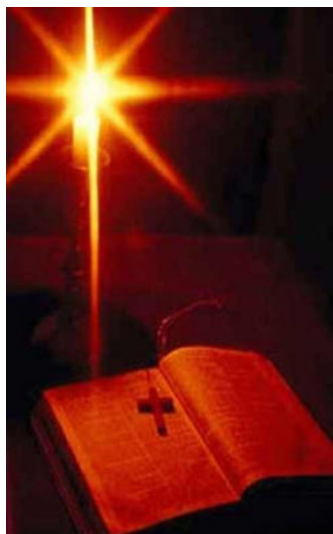
Kolem tří hodin zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“, to znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo tam stáli, říkali: „On volá Eliáše!“ Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít. Ostatní však říkali: „Počkej, chceme vidět, zdali ho přijde Eliáš zachránit.“ Ježíš však znovu vykřikl mocným hlasem a skončil.

Chvilé tiché modlitby vkleče.

Vtom se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály se rozpukly, hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha (lidem). Když setník a jeho lidé, kteří měli u Ježíše stráž, viděli to zemětřesení a všechno, co se dělo, hrozně se polekali a říkali: „To byl opravdu Syn Boží!“ Zpovzdálí tam přihlíželo i mnoho žen: (byly to) ty, které následovaly Ježíše už z Galileje a sloužily mu. Mezi nimi byla Marie Magdalská, Marie, matka Jakubova i Josefova, a matka Zebedeových synů. Když nastal večer, přišel bohatý člověk pocházející z Arimatie, jmenoval se Josef. I on byl Ježíšovým učedníkem. Došel k Pilátovi a žádal o Ježíšovo tělo. Pilát poručil, aby mu ho vydali. Josef vzal tělo, zavinul ho do čistého lněného plátna a uložil ho do své nové hrobky, kterou si dal vytesat ve skále. Před vchod do hrobky přivalil velký kámen a odešel. Marie Magdalská a druhá Marie (přítom) seděly naproti hrobu. Druhý den, to je po dnu příprav na svátek, přišli velekněží a farizeové společně k Pilátovi a řekli: „Pane, vzpomněli jsme si, že ten podvodník ještě zaživa prohlásil: 'Po třech dnech vstanu z mrtvých.' Dej tedy rozkaz zajistit hrob až do třetího dne. Jinak by mohli jeho učedníci přijít, ukradnout ho a říci lidu: 'Vstal z mrtvých.' Pak by ten poslední podvod byl ještě horší než první.“ Pilát jim odpověděl: „(Tady) máte stráž. Jděte a zajistěte (hrob), jak uznáte za dobré.“ Oni šli a zajistili hrob tím, že zapečetili kámen a (postavili) stráž.

LITURGICKÉ TEXTY VELIKONOČNÍHO TŘÍDENNÍ

ZELENÝ ČTVRTEK

MŠE SVATÁ NA PAMÁTKU VEČEŘE PÁNĚ

1. ČTENÍ – Ex 12,1-8.11-14

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi a Árónovi v egyptské zemi: „Tento měsíc bude pro vás začátkem měsíců; bude to pro vás první měsíc v roce. Řekněte celému společenství Izraele: `Desátého dne tohoto měsíce ať si každý opatří beránka pro rodinu, jehně pro dům. Jestliže však je rodina tak malá, že beránka sníst nestačí, ať si vezme ze sousedství, které je (tomu) domu nejbližší, tolik osob do počtu, kolik stačí beránka sníst. Beránek ať je bezvadný, ve stáří jednoho roku, sameček. Můžete ho vzít z jehňat nebo kůzlat. Uchováte ho až do čtrnáctého dne tohoto měsíce, kdy ho k večeru zabije celé shromážděné společenství Izraele. Pak ať vezmou trochu jeho krve a pomažou jí obě veřeje i příčný trám (nad nimi) v domech, kde ho budou jíst. Ať jedí maso tu noc, ať ho jedí pečené na ohni s nekvašenými chleby a hořkými bylinami. Budete ho pak jíst takto: Mějte přepásaná bedra, obuv na nohou a hůl v ruce, a jezte ve spěchu. Neboť je to Hospodinova Pascha (Přejítí). Oné noci přejdu egyptskou zemí a pobiji všechno prvorozené v egyptské zemi jak u lidí, tak u dobytka. Nad všemi egyptskými bohy vykonám soud. Já, Hospodin. Pro vás však bude krev (beránka) sloužit jako znamení na domech, že tam přebýváte. Když uvidím krev, přejdu vás, a tak uniknete ničící ráně, až budu zabíjet po egyptské zemi. Tento den si uchováte jako památný a budete ho slavit po všechna svá pokolení jako ustanovení věčné.“

Kalich požehnání je společenstvím krve Kristovy.

ŽALM 116,12-13.15+16BC.17-18

Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal? Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo. Drahocenná je v Hospodinových očích smrt jeho zbožných. Jsem tvůj služebník, syn tvé služebnice, rozvázal jsi moje pouta. Přinesu ti oběť díky, Hospodine, a budu vzývat tvé jméno. Splním své sliby Hospodinu před veškerým jeho lidem.

2. ČTENÍ – 1KOR 11,23-26

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

(Bratři!) Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyučil: Pán Ježíš právě tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás (vydává). To čiňte na mou památku.“ Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, potvrzená mou krví. Kdykoli z něho budete pít, čiňte to na mou památku.“ Kdykoli totiž jíte tento chléb a pijete z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud (on) nepřijde.

EVANGELIUM – JAN 13,1-15

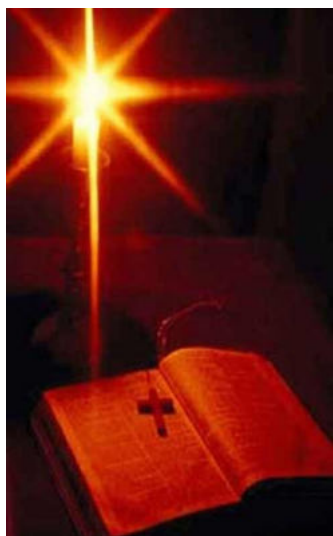
Slova svatého evangelia podle Jana.

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otci. A protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti. Bylo to při večeři. Ďábel už vnukl Jidáši Iškariotskému, synu Šimonovu, myšlenku, aby ho zradil. Ježíš věděl, že mu dal Otec všechno do rukou a že vyšel od Boha a vrací se k Bohu. Proto vstal od večeře, odložil svrchní šaty a uvázal si kolem pasu lněnou zástěru. Potom nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat jim je zástěrou, kterou měl uvázanou kolem pasu. Tak přišel k Šimonu Petrovi. Ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já dělám, tomu ty nyní ještě nemůžeš rozumět; pochopíš to však později.“ Petr mu řekl: „Nohy mi umývat nebudeš! Nikdy!“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Šimon Petr mu řekl: „Pane, tak mi umyj nejen nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu odpověděl: „Kdo se vykoupal, potřebuje si umýt jen nohy, a je čistý celý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ Věděl totiž, kdo ho zradí; proto řekl: „Ne všichni jste čistí.“ Když jim tedy umyl nohy, zase si vzal na sebe své šaty, zaujal místo u stolu a řekl jim: „Chápete, co jsem vám udělal? Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem. Jestliže jsem vám tedy umyl nohy, já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: Jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy.“

VELKÝ PÁTEK

PAMÁTKA UMUČENÍ PÁNĚ

1. ČTENÍ – Iz 52,13-53,12

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hle, můj Služebník dojde úspěchu, bude povýšen, povznesen k velké vznešenosti. Jak mnozí budou nad ním žasnout! Neboť jeho podoba byla nelidsky zohavena, vzhledem se nepodobá člověku. On přivede v údiv mnohé národy, králové před ním zavřou svá ústa, neboť spatřili, co se jim neřeklo, zpozorovali, co dříve neslyšeli. Kdo uvěřil, co jsme slyšeli? Komu se ukázala Hospodinova moc? Vyrašil před ním jako výhonek, jako kořen z vyprahlé země. Neměl podobu ani krásu, aby upoutal náš pohled; neměl vzhled, abychom po něm zatoužili. Opuštěný, opuštěný od lidí, muž bolesti, znalý utrpení, jako ten, před nímž si lidé zakrývají tvář, potupený, od nás nevážený. A přece on nesl naše utrpení, obtížil se našimi bolestmi, ale my jsme ho pokládali za zbitého, od Boha ztrestaného a ztýraného. On však byl proboden pro naše nepravosti, rozdrčen pro naše zločiny, (tížily) ho tresty pro naši spásu, jeho rány nás uzdravily. Všichni jsme bloudili jak ovce, každý šel svou vlastní cestou. Hospodin na něho uvalil vinu nás všech. Byl týrán, ale podrobil se a neotevřel svá ústa; jako beránek vedený na porážku a jak ovce, která mlčí před stříhači, neotevřel svá ústa. Odstraněn byl souzením a (nespravedlivým) soudem. Kdo se stará o jeho právo? Vyrván byl ze země živých, pro zločin svého lidu byl ubit k smrti. Hrob mu vykázali se zločinci, posmrtný domov s boháči, ačkoli se nedopustil křivdy ani neměl v ústech podvod. Hospodinu se však zalíbilo zdrtit ho utrpením; jestliže dá na usmíření svůj život, užří potomstvo, které bude žít dlouho, skrze něho se zdaří

Hospodinův plán. Pro útrapy své duše uvidí světlo, nasytí se svým poznáním. Můj spravedlivý Služebník ospravedlní mnohé, neboť sám ponese jejich viny. Proto mu udělím mnohé a s reky rozdělí kořist proto, že sám sebe vydal na smrt, že se dal přičíst ke zločincům, když nesl hříchy mnohých a prosil za viníky.

Otče, do tvých rukou poroučím ducha svého.

ŽALM 31,2+6.12-13.15-16.17+25

K tobě se utíkám, Hospodine, ať nejsem zahanben navěky, vysvobod' mě, jsi spravedlivý! Do tvých rukou svěřuji svého ducha, Hospodine, věrný Bože, ty mě vysvobodíš. Všichni nepřátelé mnou opovrhují, sousedům jsem pro smích, na postrach svým známým, kdo mě venku zhlédne, prchá přede mnou. Vypadl jsem z paměti, jako bych byl mrtev, podoben jsem rozbitému hrnci. Já však, Hospodine, v tebe doufám, říkám: Ty jsi můj Bůh! Můj osud je ve tvé ruce, vysvobod' mě z moci mých úhlavních nepřátel! Svou jasnou tvář ukaž svému služebníku, zachraň mě svou slitovností. Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.

2. ČTENÍ – ŽID 4,14-16; 5,7-9

Čtení z listu Židům.

Máme vynikajícího velekněze, který prošel až do (nejvyššího) nebe: je to Ježíš, Boží Syn. Proto se pevně držme (svého) vyznání. Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy (se nedopustil) hříchu. Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost, kdykoli potřebujeme pomoci. V době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu (k Bohu). Ačkoli to byl Syn (Boží), naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal (své dílo), stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.

PAŠIJE – JAN 18,1-19,42

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana.

Ježíš vyšel se svými učedníky za potok Kedron, kde byla zahrada. Vstoupil do ní, on i jeho učedníci. To místo znal i jeho zrádce Jidáš, protože se tam Ježíš často scházel se svými učedníky. Jidáš si tedy vzal vojenskou četou a od velekněží a farizeů služebníky a šel tam s pochodněmi, s lucernami a se zbraněmi. Ježíš věděl všechno, co na něj má přijít.

Vystoupil tedy a zeptal se jich: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Řekl jim: „Já jsem to.“ Stál s nimi také zrádce Jidáš. Sotva jim tedy Ježíš řekl: „Já jsem to!“, couvli a padli na zem. Znovu se jich zeptal: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš odpověděl: „Už jsem vám přece řekl, že jsem to já. Hledáte-li mne, tyto zde nechte odejít.“ To proto, aby se splnilo jeho slovo: „Z těch, které jsi mi dal, nenechal jsem zahynout nikoho.“ Šimon Petr měl při sobě meč; vytasil ho tedy, udeřil veleknězova služebníka a uťal mu pravé ucho. Ten sluha se jmenoval Malchus. Ježíš však Petrovi řekl: „Zastrč meč do pochvy! Což nemám pít kalich, který mi podal Otec?“ Tu se četa s velitelem a židovští služebníci zmocnili Ježíše a svázali ho. Napřed ho vedli k Annášovi. Annáš totiž byl tchán Kaifáše, který byl v tom roce veleknězem. Byl to ten Kaifáš, který dal židům radu: „Je lépe, když jeden člověk umře za

lid.“ Šimon Petr a jiný učedník šli za Ježíšem. Tento učedník se znal s veleknězem, proto vešel s Ježíšem do veleknězova dvora; Petr však zůstal u dveří venku. Ten druhý učedník, který se znal s veleknězem, vyšel tedy ven, promluvil s vrátnou a přivedl Petra dovnitř.

Vrátná se Petra zeptala: „Nepatříš také ty k učedníkům toho člověka?“ On odpověděl: „Nepatřím.“ Stáli tam sluhové a strážci velerady, kteří si rozdělali oheň, protože bylo chladno, a ohřívali se. Také Petr u nich stál a ohříval se. Velekněz se vyptával Ježíše na jeho učedníky a na jeho učení. Ježíš mu odpověděl: „Já jsem mluvil k světu veřejně. Já jsem vždycky učil v synagoze a v chrámě, kde se shromažďují všichni židé, a nic jsem nemluvil tajně. Proč se ptáš mne? Zeptej se těch, kdo slyšeli, co jsem k nim mluvil. Ti dobře vědí, co jsem říkal.“ Sotva to vyslovil, jeden ze služebníků velerady, který stál přítom, dal Ježíšovi políček a řekl: „Tak odpovídáš veleknězi?“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže jsem mluvil nesprávně, dokaž, co bylo nesprávné. Jestliže však správně, proč mě biješ?“ Annáš ho pak poslal svázaného k veleknězi Kaifášovi. Šimon Petr stál u ohně a ohříval se. Řekli mu: „Nepatříš také ty k jeho učedníkům?“ On zapíral: „Nepatřím.“ Jeden z veleknězových sluhů, příbuzný toho, kterému Petr ut'al ucho, řekl: „Copak jsem tě neviděl v zahradě s ním?“ Petr to však znovu zapřel. Vtom právě kohout zakokrhla.

Od Kaifáše vedli Ježíše do vládní budovy. Bylo časně ráno. Sami do vládní budovy nevstoupili, aby se neposkvrnili, ale aby mohli jít velikonočního beránka. Pilát tedy vyšel k nim ven a zeptal se: „Jakou žalobu vznášíte proti tomuto člověku?“ Odpověděli mu: „Kdyby to nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali.“ Pilát jim řekl: „Vezměte si ho vy sami a sud'te ho podle vašeho zákona!“ Židé mu odpověděli: „My nemáme právo nikoho popravovat.“ Tak se totiž mělo splnit Ježíšovo slovo, kterým naznačoval, jakou smrtí zemře. Pilát se vrátil do vládní budovy, dal Ježíše předvolat a zeptal se ho: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Řikáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“ Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“ Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“ Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ Pilát mu řekl: „Co je to pravda?“

Po těch slovech vyšel zase ven k židům. Řekl jim: „Já na něm neshledávám žádnou vinu. Je však u vás zvykem, abych vám k velikonočním svátkům propustil jednoho (vězně). Chcete tedy, abych vám propustil židovského krále?“ Oni znovu začali křičet: „Toho ne, ale Barabáše!“ Ten Barabáš byl zločinec. Potom Pilát vzal Ježíše a dal (ho) zbičovat. Vojáci upletli z trní korunu, vsadili mu ji na hlavu, oblékli ho do rudého pláště, předstupovali před něj a provolávali: „Bud' zdrav, židovský králi!“ a bili ho. Pilát vyšel znovu ven a řekl židům: „Hle, dám vám ho vyvést, abyste uznali, že na něm neshledávám žádnou vinu.“ Ježíš vyšel s trnovou korunou a v rudém plášti. Pilát jim řekl: „Hle, člověk!“ Když ho však uviděli velekněží a služebníci, začali křičet: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ Pilát na to řekl: „Vezměte si ho vy sami a ukřižujte, neboť já na něm neshledávám žádnou vinu.“ Židé mu odpověděli: „My máme zákon a podle toho zákona musí zemřít, protože dělal ze sebe Syna Božího.“

Když Pilát uslyšel to slovo, ulekl se ještě více. Vešel proto zase do vládní budovy a zeptal se Ježíše: „Odkud jsi?“ Ježíš mu však nedal žádnou odpověď. Pilát mu řekl: „Se mnou nechceš mluvit? Nevíš, že mám moc tě propustit, a že mám moc dát tě ukřižovat?“

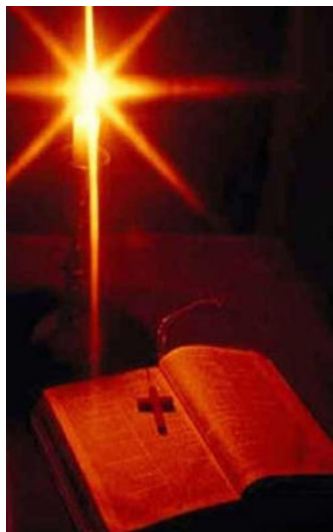
Ježíš odpověděl: „Neměl bys nade mnou vůbec žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shora. Proto má větší vinu ten, kdo mě tobě vydal.“ Pilát se proto snažil ho propustit. Ale židé křičeli: „Když ho propustíš, nejsi přítel císařův. Každý, kdo se dělá králem, staví se proti císaři!“ Jak Pilát uslyšel ta slova, nařídil vyvést Ježíše ven a zasedl k soudu na místě zvaném Kamenná dlažba, hebrejsky Gabbatha. Byl den příprav na velikonoce, kolem poledne. Pilát řekl židům: „Hle, váš král!“ Ale oni se pustili do křiku: „Pryč s ním! Pryč s ním! Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Vašeho krále mám ukřižovat?“ Velekněží odpověděli: „Nemáme krále, ale jen císaře!“ Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován.

Vzali tedy Ježíše. On sám si nesl kříž a šel na místo zvané Lebka, hebrejsky Golgota. Tam ho ukřižovali a s ním ještě dva jiné, každého po jedné straně, a Ježíše uprostřed. Pilát dal také zhotovit a připevnit na kříž nápis v tomto znění: „Ježíš Nazaretský, židovský král“. Tento nápis četlo mnoho židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města; byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky. Proto židovští velekněží říkali Pilátovi: „Nepiš: `Židovský král', ale: `On tvrdil: Jsem židovský král.'“, Pilát odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem!“ Když vojáci Ježíše ukřižovali, vzali jeho svrchní šaty a rozdělili je na čtyři části, každému vojákovu jednu; vzali i suknicu. Suknice byla nesešívaná, v jednom kuse setkaná odshora až dolů. Řekli si tedy: „Netrhejme ji, ale losujme o ni, komu připadne.“ Tak se měl splnit výrok Písma: `Rozdělili si mé šaty a o můj oděv losovali.' Právě tak to vojáci udělali. U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě. Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skonal.

Chvilé tiché modlitby vkleče.

Protože byl den příprav, takže mrtvá těla nesměla zůstat na kříži přes sobotu – tu sobotu totiž byl velký svátek – požádali židé Piláta, aby byly ukřižovaným přeraženy nohy a aby byli sňati. Přišli tedy vojáci a přerazili kosti prvnímu i druhému, kteří s ním byli ukřižováni. Když však přišli k Ježíšovi, viděli, že už je mrtvý. Proto mu kosti nepřerazili, ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda. Ten, který to viděl, vydává o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé. On ví, že mluví pravdu, abyste i vy věřili. To se stalo, aby se splnil výrok Písma: `Ani kost mu nebude zlomena.' A na jiném místě v Písmu se říká: `Budou hledět na toho, kterého probodli.' Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, ale ze strachu před židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmut Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. Přišel tedy a sňal jeho tělo. Dostavil se tam i Nikodém, ten, který k němu přišel jednou v noci, a měl s sebou směs myrhy a aloe, asi sto liber. Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s těmi vonnými věcmi do (pruhů) plátna, jak mají židé ve zvyku pohřbívat. Na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nová hrobka, kde nebyl ještě nikdo pochován. Tam tedy položili Ježíše, protože u židů byl den příprav a hrobka byla blízko.

BÍLÁ SOBOTA

VELIKONOČNÍ VIGÍLIE

1. ČTENÍ – GEN 1,1-2,2

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země však byla pustá a prázdná, temnota byla nad propastnou hlubinou a Boží dech vanul nad vodami. Tu Bůh řekl: „Buď světlo!“ A bylo světlo. Bůh viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od temnoty. Bůh nazval světlo dnem a temnotu nocí. Nastal večer, nastalo jitro – den první. Potom Bůh řekl: „Ať je obloha uprostřed vod, ať odděluje jedny vody od druhých!“ A stalo se tak. Bůh udělal oblohu, která oddělila vody pod oblohou od vod nad oblohou. Oblohu nazval Bůh nebem. Nastal večer, nastalo jitro – den druhý. Potom Bůh řekl: „Ať se shromáždí vody, které jsou pod nebem, na jedno místo a ukáže se souš!“ A stalo se tak. Bůh nazval souš zemi a shromážděné vody nazval mořem. Bůh viděl, že je to dobré. Bůh řekl: „Ať vydá země zeleň, semenotvorné rostliny a ovocné stromy, které plodí na zemi ovoce nejrůznějšího druhu, s jádry uvnitř!“ A stalo se tak. Tu země vydala zeleň, semenotvorné rostliny nejrůznějších druhů a stromy nesoucí ovoce s jádry uvnitř, nejrůznějšího druhu. A Bůh viděl, že je to dobré. Nastal večer, nastalo jitro – den třetí. Potom Bůh řekl: „Ať jsou svítilny na nebeské obloze, aby oddělovaly den od noci a byly jako znamení, ať (označují) údobí, dny a roky. Ať jsou svítilnami na nebeské obloze a osvětlují zemi!“ A stalo se tak. Bůh udělal dvě velké svítilny: svítilnu větší, aby vládla dni, a svítilnu menší, aby vládla noci, a hvězdy. Bůh je umístil na nebeskou oblohu, aby svítily na zem, vládly dni a noci a oddělovaly světlo od temnoty. Bůh viděl, že je to dobré. Nastal večer, nastalo jitro – den čtvrtý. Potom Bůh řekl: „Ať se hemží voda živočichy a ptáci ať poletují nad zemí na nebeské obloze!“ Bůh stvořil velká vodní zvířata a všechny živočichy nejrůznějších druhů, schopné pohybu, jimiž se hemží voda, a všechny okřídlené tvory nejrůznějších druhů. Bůh viděl, že je to dobré. Bůh jim požehnal slovy: „Plodte a množte se a naplňte vodu v mořích a ptactvo ať se množí na zemi!“ Nastal večer, nastalo jitro – den pátý. Potom Bůh řekl: „Ať vydá země živočichy různého druhu: krotká zvířata, drobnou zvířenu a divokou zvěř nejrůznějšího druhu.“ A stalo se tak. Bůh udělal různé druhy divoké zvěře, krotkých zvířat a všechny druhy drobné zemské zvířeny. Bůh viděl, že je to dobré. Potom Bůh řekl: „Učiňme člověka jako náš obraz, podle naší podoby. Ať vládne nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad krotkými zvířaty, divokou zvěří a nad veškerou drobnou zvířenou, která se pohybuje po zemi.“ Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu. Bůh jim požehnal slovy: „Plodte a množte se, naplňte zemi a podmaňte si ji! Vládněte nad rybami moře, nad ptactvem nebe i nade všemi živočichy, kteří se pohybují po zemi.“ A připojil: „Hle, k jídlu vám dávám všechny semenotvorné rostliny, co jich je na zemi, a všechny stromy, které plodí ovoce s jádry uvnitř. Též veškeré divoké zvěři, všemu nebeskému ptactvu, všemu, co se pohybuje po zemi a má v sobě dech života, dávám za pokrm všechny zelené rostliny.“ A stalo se tak. Bůh viděl všechno, co udělal, a hle – bylo to velmi dobré. Nastal večer, nastalo jitro – den šestý. Tak byla dokončena nebesa, země a všechno, co je oživuje. Sedmého dne Bůh skončil své dílo, které udělal, a přestal sedmého dne s veškerou prací, kterou vykonal.

Sešli svého Ducha, Pane, a obnov tvářnost země.

ŽALM 104,1-2A.5-6.10+12.13-14B.24+35C

Veleb, duše má, Hospodina! Hospodine, můj Bože, jsi nadmíru velký! Velebností a vznešeností ses oděl, světlem se halíš jako pláštěm. Zemi jsi založil na jejích základech, nezakolísá na věčné věky. Oceánem jsi ji přikryl jako šatem, nad horami stanuly vody. Pramenům dáváš stékat v potoky, které plynou mezi horami. Podél nich hnízdí nebeské ptactvo, ve větvích švitoří svou píseň. Ze svých komor zavlažuješ hory, země se sytí plody tvého díla. Dáváš růst trávě pro dobytek, bylinám užitečným člověku. Jak četná jsou tvá díla, Hospodine! Všechno jsi moudře učinil, země je plná tvého tvorstva. Veleb, duše má, Hospodina!

2. ČTENÍ – Ex 14,15-15,1

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Hospodin pravil Mojžíšovi: „Co ke mně křičíš? Poruč synům Izraele, ať táhnou dál! A ty zdvihni svou hůl, vztáhni ruku nad moře a rozděl ho, aby synové Izraele mohli jít středem moře po souši. A já zatvrdím srdce Egyptanů, takže půjdou za nimi. Ukážu svou moc na faraónovi, na celém jeho vojsku, na jeho vozech a jezdcích, aby Egyptané poznali, že já jsem Hospodin, když ukážu svou moc na faraónovi, na jeho vozech a jezdcích.“ Boží anděl, který šel před táborem Izraelitů, změnil místo a šel za nimi. Také oblačný sloup změnil místo a položil se za ně. Přišel tak mezi tábor Egyptanů a mezi tábor Izraelitů. Byla tma a mlha. Tak přešla noc a po celou noc se jedni nepřiblížili k druhým. Mojžíš vztáhl svou ruku nad moře a Hospodin hnal moře prudkým žhavým větrem po celou noc zpět a moře vysušil. Vody se rozdělily a voda stála jako zeď po pravici i po levici, takže synové Izraele šli středem moře po souši. Egyptané je následovali. Všichni faraónovi koně, jeho vozy a jezdci šli za nimi středem moře. Když nadešla doba ranní hlídky, pohleděl Hospodin z ohnivého a oblačného sloupu na tábor Egyptanů a způsobil zmatek v jejich tábore; zadrhl jim kola u vozů, takže mohli pokračovat v jízdě jen s velkými obtížemi. Proto Egyptané křičeli: „Utečme před Izraelem, vždyť Hospodin bojuje za ně proti Egyptanům!“ Hospodin nařídil Mojžíšovi: „Vztáhni svou ruku nad moře, aby se vody vrátily na Egyptany, na jejich vozy i jezdce!“ Když tedy Mojžíš vztáhl svou ruku nad moře, moře se vrátilo časně zrána na své původní místo. Egyptané prchali proti němu a Hospodin je vrhl doprostřed moře. Vody se valily nazpět a zaplavily vozy i jezdce a celé faraónovo vojsko, které se hnalo za nimi do moře, a nezbyl z nich ani jeden. Synové Izraele však prošli středem moře po souši a voda jim stála jako zeď po pravici i po levici. Tak Hospodin vysvobodil v ten den Izraelity z moci Egyptanů a Izraelité viděli mrtvé Egyptany na mořském břehu a pocítili mocnou ruku, kterou Hospodin zasáhl proti Egyptanům. Lid se bál Hospodina a věřil jemu i jeho služebníku Mojžíšovi. Tehdy zazpíval Mojžíš se syny Izraele tuto píseň Hospodinu:

Hospodinu chci zpívat, neboť je velmi vznešený.

ŽALM - Ex 15,1-2.3-4.5-6.17-18

Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený, koně i jezdce svrhl do moře. Hospodin je má síla, jej opěvuji, stal se mou spásou. On je můj Bůh, a já ho chválím, Bůh mého otce, a já ho oslavuji. Hospodin je hrdina ve válce, jeho jméno je Hospodin. Faraónovy vozy a jeho vojsko svrhl do moře, výkvět jeho reků byl potopen v Rákosovém moři. Hlubiny je

přikryly, zřítily se do propasti jako kámen. Tvá pravice, Hospodine, ukazuje svou moc a sílu, tvá pravice, Hospodine, drtí nepřátele. Přivedeš a zasadíš svůj lid na hoře, na svém vlastnictví, na místě, kde si, Hospodine, buduješ své sídlo, ve svatyni, Pane, kterou vystavěly tvé ruce. Hospodin bude kralovat navěky a navždy.

3. ČTENÍ – Iz 55,1-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojdte k vodě; i když jste bez stříbra, pojdte, zásobte se a jezte, pojdte a kupujte bez stříbra a zdarma víno a mléko! Proč odvažovat stříbro za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojdte ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Uzavřu s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech (daných) Davidovi. Hle, národům jsem ho ustanovil zákonodárcem, knížetem a vládcem kmenů. Přivoláš národ, který neznáš, a národy, které tě neznaly, přiběhnou k tobě kvůli Hospodinu, tvému Bohu, kvůli Svatému Izraele, který tě oslavil. Hleďte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať (změní) své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu, a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští, neboť nejsou mé myšlenky myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému – praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho. Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdařuje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

Budete vážit vodu s radostí z pramenů spásy.

ŽALM IZ 12,2-3.4BCD.5-6

Bůh je má spása! Bez obavy mohu doufat. Hospodin je má síla a má chvála, stal se mou spásou. S radostí budete vážit vodu - z pramenů spásy. Děkujte Hospodinu, vzývejte jeho jméno! Hlásejte mezi národy jeho díla, zvěstujte vznešenost jeho jména! Zpívejte Hospodinu, neboť učinil velkolepé věci, ať je to známé po celé zemi! Plesejte a jásejte, obyvatelé Siónu, neboť velikým uprostřed vás je Svatý Izraele.

EPIŠTOLA – ŘÍM 6,3-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

(Bratři!) My všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Neboť jestliže jsme s ním srostli tak, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme mu tak podobní i v jeho zmrtvýchvstání. Vždyť přece víme, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby ztratila svou moc hříšná přirozenost a my abychom už hříchu neotročili. Neboť kdo umřel, je osvobozen od hříchu. Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený

z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Kdo umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

Aleluja, aleluja, aleluja.

ŽALM 118,1-2.16AB+17.22-23

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky. Nechť řekne dům Izraelův: „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ Hospodinova pravice mocně zasáhla, Hospodinova pravice mě pozvedla. Nezemřu, ale budu žít a vypravovat o Hospodinových činech. Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se kvádrem nárožním. Hospodinovým řízením se tak stalo, je to podivuhodné v našich očích.

EVANGELIUM – MT 28,1-10

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Po sobotě, na úsvitu prvního dne v týdnu, přišla Marie Magdalská a druhá Marie podívat se na hrob. Vtom nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil z nebe, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něj. Jeho zjev byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strachem z něho se strážci zděsili a klesli jako mrtví. Anděl promluvil k ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše ukřižovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl. Pojd'te a podívejte se na to místo, kam byl položen. A rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých. Jde před vámi do Galileje, tam ho uvidíte. To jsem vám měl povědět.“ (Ženy) rychle odešly od hrobu a se strachem i s velkou radostí to běžely oznámit jeho učedníkům. Vtom šel Ježíš proti nim a řekl jim: „Buďte zdraví!“ Přistoupily, objaly mu nohy a poklonily se mu. Tu jim Ježíš řekl: „Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratřím, ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí.“

Padl do země jako pšeničné zrno, aby odumřelo a přineslo hojný užitek

ŠTĚPÁN KARDINÁL TROCHTA (+6. DUBNA 1974)

Litoměřický biskup kardinál Štěpán Trochta zemřel náhle v sobotu 6. dubna odpoledne, skoro v předvečer svých sedmdesátin. Vědělo se, že už přes dva měsíce je v nemocnici, že se podrobil operaci oka (uvolnění sítnice). Ale všichni doufali, že jeho silné životní jádro a vůle přežít i tentokrát překonají tuto krizi, jako už překonaly tolik předcházejících. Bůh, Pán života a smrti, usoudil však jinak. Zdá se, že to byl výron krve do mozku, který ukončil jeho život. Lidová demokracie a Rudé právo to ohlásily ve svém pondělním čísle trojřádkovou zprávičkou v rubrice Denní zprávy. To jim stačilo.

Kardinál Trochta byl rodák z Valašska. Narodil se ve Francové Lhotě u Vsetína 26. března 1905. „Byl jsem chudý venkovský chlapec,“ vypráví kard. Trochta sám. „Otec mi zemřel, když mi bylo sedm let. Matce zůstala starost o nás tři děti. Musela vykonávat nejtěžší práce aby nás uživila, a tak si uhnala souchotiny. Já jako nejstarší jsem jí musel pomáhat. Přerušil jsem proto studia na arcibiskupském gymnasiu v Kroměříži a začal pracovat na kousku pole, které jsme měli. Časy byly zlé - byla to léta po první světové válce. Na dva roky jsem musel nechat knížky odpočívat. Toužil jsem stále stát se knězem, nedalo se však nic dělat, studovat nebylo možné. Dostal se mi také do rukou nějaký článek

o díle Dona Boska, a také krátké oznámení, v němž byla řeč o salesiánském ústavě v Perosa Argentina v Itálii - to by bylo něco pro mne! Napsal jsem tam a dostal kladnou odpověď, že by mě přijali. Mezitím se stav mé maminky zlepšil. Ona sama jednou přišla za mnou a řekla mi: „Chlapče, je mi tě líto, když tě vidím se trápit. Když někdo začne studia a pak jich musí nechat, lidé si z něho dělají smích: Chtěl být pánem, a je z něho zase jen chudák. - Chceš-li opravdu se stát salesiánem, jdi si s Pánem Bohem, myslím, že si teď už pomůžu sama.“ Napsal jsem znovu do Itálie a dostal zase kladnou odpověď. Dokončil jsem studia na gymnasiu v Kroměříži, koupil lístek na vlak a jel.

Trampoty mladého salesiánského adepta neskončily. Když ve Vídni přisedal, okradli ho o poslední peníze, které měl. „Nedal jsem se zlomit. Sedl jsem do vlaku a jel až do Mestre (Benátky). Až tam jsem měl lístek. Vysedl jsem z vlaku, sedl na nástupišti na kufr. Co dělat? Nevrátím se domů, řekl jsem si. To by byla příliš velká hanba. - Pán Bůh mě neopustil. Ani nevím jak, stál přede mnou jeden italský důstojník. Bojoval ve válce, zajali ho a jako zajatec se dostal na Moravu, znal ještě trochu česky. Okamžitě pochopil, že jsem v koncích. Nabídl mi kafe a housku a já mu vypověděl co se mi přihodilo, Koupil mi lístek až do Turína. A tak jsem se dostal k salesiánům a stal se jedním z nich.“

To bylo roku 1923 - Štěpánovi bylo 18 let. Na salesiánském učilišti vystudoval scholastickou filosofii, pak teologii a r. 1932 byl vysvěcen na kněze a dosáhl doktorátu teologie. Po návratu do vlasti patřil don Trochta k budovatelům rodící se československé salesiánské provincie - jeho dílem jsou domy a kostely v Ostravě-Vítkovicích a v Praze-Kobylisích. Zapojil se do práce mezi mládeží i mimo domy svého řádu - kardinál Kašpar ho jmenoval ústředním duchovním rádcem katolických junáků skautů a stal se členem Ústřední junácké rady. Touto svou činností na sebe upozornil německé Gestapo. Na jaře 1942 byl zatčen. Pankrác, Terezín, Mauthausen, Dachau - to jsou zastavení jeho tři léta

trvající křížové cesty. Don Trochta vypadal navenek velmi silný - ale bylo to jen zdání. Robustní postava skrývala slabý organismus, ale silnou vůli. Ukázalo se to v Mauthausenu, kde jednou, už na kraji svých sil, tlačil vězeň Trochta spolu s jinými spoluvězni vozík s těly popravených na hromadu mrtvol před krematoriem. Dozorce ho nějakou dobu pozoroval, jak se doslovně vleče, pak vytáhl pistoli a střelil po něm; měla to být rána z milosti. Ve skutečnosti ho zasáhl jen do nohy. Don Trochta uklouzl a omdlel. Vypadal jak mrtvý. Spoluvězni ho chytli za ruce a nohy a položili na vozík na

Přivítání kardinála Trochty v Bánově (tehdy jeho jmenování kardinálem zůstávalo skryto „v srdci papeže“). Ve farnosti sv. Martina uděloval litoměřický biskup po dva dny svátost biřmování: 6.-7. září.1969. K těmto letnicím Ducha svatého připravoval biřmovance někdejší Trochtův spoluvězeň, P. František Petrů. Tomu pak byl na nátlak bánovských komunistů odňat státní souhlas! Až přičiněním zlínského děkana, probošta Bernarda Přerovského, vyškovského rodáka, mu byl udělen zpět pro rodnou farnost biskupa Theodora Kohna – Březnici u Zlína. Při té příležitosti zazněla památná ignorantní věta představitele komunistického dozoru nad Církví, zlínského církevního tajemníka, že „Petrů může mívát pouze homílii, ale kázání v žádném případě!“

ostatní mrtvoly. Po chvíli se probral, duchapřítomně si uvědomil, kde je, i nadále předstíral, že je mrtev: nikdo si ho nevšiml. Dělal, že sklouzává po mrtvých tělech, až se dostal až ke kraji vozíku; nakonec úplně sklouzl z vozu do příkopu. Tam ho našel vězeňský lékař, Jugoslávec. Dověděl se, že ta polomrtvola je katolický kněz, dal si s ním péči a zachránil mu život. V Dachau se setkal s pozdějším pražským arcibiskupem kard. Beranem - spolu táhli nejednou káru v táboře a navzájem se povzbuzovali - tak jak spolu ponosou břímě biskupství ve vlasti nejdřív osvobozené a pak znovu ujařmené.

V předvečer salesiánského svátku Panny Marie Pomocnice křesťanů 23. května 1945 se vrátil do Prahy a s novou chutí se pustil do práce.

28. září 1947 byl podruhé vyrušen: z Říma přišlo jmenování za biskupa do Litoměřic, do diecéze, z níž víc jak většina kněží byla odsunuta, mnohé katolické osady opuštěny, kostely zabedněny, jiné vydrancovány, majetek farností namnoze rozebrán »národními správci«. Trvalo jen půl roku a každý musel uznat, že diecéze je na vzestupu. To už jsme po únoru 1948. Situace už předtím těžká se stala svízelnou a pro lidské oči přímo tragickou. Po prvním předbíhání komunisté odhalili svou pravou tvář. Docházelo k větším a větším konfliktům. Biskup Trochta byl pověřen vést vyjednávání s vládou. Mnozí z komunistů byli jeho spoluvězni, dovedl s nimi mluvit, dovedl i ustoupit, a šel v tom tak daleko, že to někteří biskupové považovali za příliš. Komunisti ho vydávali za »rozumného«, za »přítele pracujícího lidu«, kolaboranta, a tak ničili jeho dobrou pověst mezi katolíky. Než i pro něho přišel okamžik, kdy zakusil věrolomnost komunistů a tak už dál jít nemohl. On sám osobně četl v katedrále proslulý společný list biskupů v neděli o svátku Božího Těla 1949; pak dostal do své rezidence státního komisaře, který mu prohlížel poštu, omezili jeho svobodný pohyb, až nakonec mu nedovolili ani jít do vlastní katedrály a úplně obsadili jeho rezidenci. Policejní agent byl s ním ve dne v noci. R. 1953 byl nakonec zatčen a po vyšetřovací vazbě a vyčerpávajících výsleších, trvajících půldruhého roku, byl postaven před soud. Státní prokurátor žádal trest smrti, pro velezradu, špionáž ve službách Vatikánu; dostal »jen« 25 let žaláře. Komunisté mu nezapomněli jeho »Non possumus« při vyjednávání jménem biskupů. Bylo to za měsíců vazby, kdy mu zemřela maminka. Samozřejmě na pohřeb nemohl.

V roce 1960 byl amnestován, ale musel se »zapojit do výrobního procesu« a stát »užitečným členem společnosti«. Kdo však přijme do práce biskupa? Konečně našel místo na stavbě jako nádeník, protože ale jeho přítomnost budila rozruch, musel odejít a pracovat jinde, byl zámečníkem, údržbářem při opravách výtahů apod. „Tam jsem mohl lépe poznat dělnické prostředí a jeho smýšlení a mohl navázat tolik krásných

MEMENTO KARDINÁLA TROCHTY PŘI EUCHARISTII PŘED TURÍNSKÝM PLÁTNEM
Peregrinatio ad Loca Amoris quo maior nullus ita splendet,
turínský dóm - katedrála sv. Jana Křtitele, Torino, Itálie, 23. června 2015.

přátelství. A pak, víte, neuškodí ani biskupovi, když si dovede leccos spravít sám.“ Jen dva roky vydržel zdravotně manuální práci. Dostal infarkt a po klinickém vyléčení měl přidělen pobyt v charitních ústavech - v Mukařově a Radvanově byl zase s kardinálem Beranem. V březnu 1968 mu došla výzva kněží i věřících, podepsaná též kapitulním vikářem Olivou, aby se vrátil do diecéze. Mons. Trochta však čekal, až byl zrušen jeho rozsudek a on byl plně rehabilitován. 1. září se ujal řízení diecéze. Pozdravila ho také tehdejší vedoucí Sekretariátu pro církevní záležitosti dr. Erika Kadlecová. V listopadu přijel do Říma, poprvé po dvaceti letech. Rok nato byl jmenován kardinálem, ale povýšení nebylo zveřejněno. Mons. Trochta se zase dal do práce. Jen krátce ji mohl vykonávat svobodně; šroub »normalizace« utlumoval církevní život víc a více. Přicházelo jedno omezení za druhým. Málo vhod přišlo komunistickým úřadům, když v březnu 1973 bylo zveřejněno jeho už čtyři roky staré jmenování kardinálem. Nedovolili mu veřejně sloužit mši svatou, když byl na léčení ve Františkových Lázních a v květnu nesměl jít celebrovat k hrobu blahoslavené Zdislavy v Jablonném v její svátek. V březnu 1974 se měl zúčastnit zasedání Sekretariátu pro nevěřící, jehož byl členem, a pronést přednášku na Katolické universitě v Miláně, kam byl pozván. Nepřijel, protože byl už delší dobu v nemocnici. Operace dopadla jen částečně dobře. Ve středu 27. března se vrátil z nemocnice do Litoměřic s naléhavým doporučením lékařů, aby zachovával absolutní klid. To však nebylo zcela v jeho moci. Kardinál Casaroli ve své knize uvádí: V pátek 5. dubna byl prakticky donucen přijmout krajského církevního tajemníka, jistého Dlabala. Ten si v podnapilém stavu vynutil nepřetržitých šest hodin jednání. Dlabal křičel a vyhrožoval a chtěl přinutit kardinála přijmout jistá opatření vůči některým kněžím, zvláště salesiánským spolubratřím, kteří s ním žili jako přímí spolupracovníci. Podle osobního kardinálova sekretáře v jistém okamžiku křičel na něj nadávky jako "ty hnusný starče, jestli nepopustíš všechny ty salesiány, tak ti zpřerážím hnáty" a podobně. Po tomto dlouhém, vyčerpávajícím konfliktu kardinál jen řekl: "Myslím, že to bude moje smrt." A dříve než kdy jindy se odebral na lůžko. V 6 hodin večer už k smrti vyčerpaný Trochta nedokázal pokračovat v jednání a nařídil P. Pekárkovi, aby opilého Dlabala odvezl domů do Ústí nad Labem, neboť již nehodlá nadále snášet jeho sprosté a ponižující řeči. Co si P. Pekárek o církevním tajemníkovi myslel, nejlépe dosvědčuje fakt, že s ním odmítl jet autem sám a vyžádal si spolujezdce, který by byl svědkem, pokud by došlo k nějakému incidentu (tuto úlohu sehrál generální vikář P. Dr. Holoubek). Oba později shodně konstatovali, že to, co se dělo za jízdy, nelze slušnými slovy popsat. K následujícímu dni - sobotě 6. dubna - se vyjadřuje sekretář P. Josef Pekárek následovně: Příštího dne řeholní sestra dominikánka Aimona marně čekala na ranní probuzení otce kardinála. Otevřela dveře jeho pokoje a zjistila, že nehybně leží v posteli. Zavolala Mons. Korejse, který ihned pochopil, oč jde, a udělil ochrnutlému pacientovi svátost pomazání nemocných. Pak zavolal jeho osobního lékaře MUDr. M. Zbořila a postaral se o převoz do nemocnice. Odpoledne krátce před 15. hodinou pan kardinál skonal. V telegramu zaslaném Svatým otcem čteme: *Vigil pastor, fidei defensor* (bdělý pastýř, obránce víry)... dal všem vzácný příklad, jak se má hájit křesťanské náboženství... byl dobrý a věrný služebník svého Pána. Jak tělesná tak i duševní utrpení snášel v duchu víry, věděl, že utrpením pomáhá své těžce zkoušené diecézi i vlasti stejně jako zevnější činností. Bůh ho z tohoto utrpení vysvobodil 6. dubna 1974, v den, kdy v roce 885 zemřel na Velehradě sv. Metoděj. Kardinál Trochta, první litoměřický biskup-kardinál padl do země jako pšeničné zrna, aby odumřelo a jednou přineslo hojný užitek.

Vzpomínka spoluvězně - arcipata Anastáze Opaska

I neděle byly pro kněze v Leopoldově neklidné. Věznitelé věděli, že ten den se kněží chtějí více modlit, a to nebylo ani dovoleno, ani trpěno. V Dachau, říkal Štěpán, byla v neděli možnost většího pohybu a jaksi bez tvrdé kontroly, odpoledne dokonce Španěl napodobili za účasti vězňů-diváků na velkém prostranství býcí zápasy; byla tu možnost volných rozhovorů a nějak bylo přece jenom znát, že je neděle.

Naše československé neděle se často vyznačovaly tím, že bez předchozího uvědomění a náhle jsme byli dopoledne odvedeni do vězeňského biografu, kde se obyčejně předváděly nudné pohádky ze života sovětského lidu. Jen nemoc mohla být omluvou, neplatila ale při tak důležitém českém filmu jako Švejk, z něhož jsme viděli jen první část, abychom se poučili o životě kuráta Katze. Častěji jsme byli vehnáni do ostrahy, která byla vedena kolem celé věznice, ač nedaleko za ní byla desetimetrová hradba z doby císaře Leopolda. Na úzké pěšince mezi dvěma osnatými ploty jsme motykami odkopávali a odstraňovali rukama tu travičku, která se pokoušela vyrazit z písku. Chodil s námi dozorce a z četných věží přihlíželi strážní vyzdobeni samopalem. Avšak tato doba byla pro nás přece jenom nedělní, byli jsme na slunci, které bylo Boží, směli jsme si někdy vysvléknout košile, a při této práci se přece jen dalo rozjímat. Odpoledne jsme pak zůstávali na celách a mohli číst. Dozorce, v naší řeči bachař, zůstával ovšem s námi, obcházel a občas tajně pozoroval, co děláme. Tak tomu bylo jedné neděle na jaře 1960. Seděli jsme se Štěpánem vedle sebe na lavici, Četl jsem si slovenský překlad Dostojevského *Idiota*, tehdy občas se tu objevila lepší kniha na rozdíl od realistických románů nebo povídek s pohádkovým zaměřením o krásném životě v Sovětském svazu, kterým však chyběl pohádkový půvab. To odpoledne měl na kněžském oddělení službu pan "Vůl", takovou přezdívku měl bachař, jehož jsme zacvičovali do znalosti nástěnných hodin, kterým dobře nerozuměl. Byl to nějaký prostřáček, který nebyl ani nejhorší, jen neobyčejně hloupý, který stejně jako mnozí jiní trpěl pocitů méněcennosti. Zahlédl jsem jeho stín u okna, u něhož jsme seděli a řekl jsem tiše Štěpánovi: „Pan Vůl nás pozoruje“. Štěpán se usmál a řekl něco vtipného, jak měl ve zvyku, takže jsem se opět usmál, avšak nad dovolenou míru. Vězeň se vlastně ani nemůže usmívat či dokonce smát, je to zločinec a má si být vědom svých provinění! Již byl na cele a přísně se na nás dva podíval a vyzval nás, abychom s ním šli na chodbu. Vzali jsme si knihy sebou a hned začal výslech: „Vy jste se tam modlili nešpory,“ pravil. Odpověděl jsem: „Ale kdepak, však vidíte, že čteme.“ Modlit se společně nebylo ani kněžím dovoleno. „Dejte sem ty knihy“. Pozorné obracel list za listem a když nenašel žádné psané texty, chtěl se přece jen přesvědčit. „Vysvlékněte se“, nařídil. To jsme museli podle předpisů udělat. A neměli jsme opravdu nic zakázaného u sebe. A tak jsme tu stáli ve spodním prádle a pan Vůl přejížděl po těle, zda nezašustí papír.

Několik let poté stál Štěpán Trochta ve vídeňském dómu sv. Štěpána a připomínal věřícím v německém jazyce památku soluňských bratří. A za několik dní na to stál v Maria Zell před milostnou soškou Panny Marie a sloužil mši. Také já jsem mohl stát poblíž.

A nyní, jak pevně věřím, stojí poblíž sv. Václava a své svaté Zdislavy v království Božím. To je ten Štěpán kardinál Trochta, vyznavač i mučedník, který prožil velkou část svého života v Mauthausenu a v Dachau, v Ruzyni a na Pankráci, v Kartouzích a v Leopoldově, ten který přestál tolik ran a utrpení všeho druhu, pro něhož vždy největším utrpením jistě vždy byla trvalá nesvoboda církve u nás. Ne nadarmo nosil jméno svatého Štěpána, prvomučedníka, který zemřel na začátku dějin církve ukamenován.

„Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a život“ (Jan 6,63)

SLOVO P. FRANTIŠKA BENÍČKA

Zelený čtvrtek

Dnešní den je zvláštní nejen svým názvem, ale především událostmi, které se v něm odehrály. Název "Zelený čtvrtek" má svůj původ v dávné minulosti vyvoleného židovského národa, který na památku vysvobození z egyptského otroctví

každoročně o velikonoční večeři jedl beránka s hořkými zelenými bylinami, které měly všem připomínat těžký život v Egyptě, jak jsme o tom slyšeli v prvním čtení. Důležitější než název jsou ovšem pro nás křesťany události, které se odehrály v životě našeho Pána těsně před jeho smrtí a zmrtvýchvstáním. V osobě Krista je naplněn Zákon i Proroci. On je ten zabitý beránek, jehož krví se zachránilo veškeré lidstvo. A my si tuto skutečnost chceme dnes více uvědomit, protože při slavení eucharistie, jejímž ovocem je duchovní pokrm Těla a Krve Páně, nejde o nějakou vzpomínku, památku, závěť, ale o zpřítomnění večeře Páně. V duchu se můžeme přenést do večeřadla. Já zastupuji Krista, vy apoštolové. Jsme shromážděni kolem oltáře, kde se zase proměňuje chléb a víno v Tělo a Krev našeho Pána. My ho přijímáme. Tím ale ještě Pán Ježíš neskončil. Začíná apoštolům umývat nohy. Tato služba byla vyhrazena otrokům a znázorňovala nejhlubší ponížení, nejpodradnější službu. Pán Ježíš tedy na sebe tuto roli přijímá a říká: 'dal jsem vám příklad - jak jsem udělal já vám, tak máte dělat i vy'. Poslední večeře a umývání nohou mají jednu věc společnou: Ježíšovu vydanost až do krajnosti. Pro nás z toho plyne, že máme Krista přijímat, ale také umývat svým bratřím a sestrám nohy - tedy stát se služebníky druhých. A to bolí. My máme ve zvyku používat různé triky, aby nás věrnost ke Kristu tolik nebolela. V každém z nás je sklon spíše být obsluhován, než obsluhovat; raději vymýšlet něco nového, než snášet něco nepříjemného; raději být svobodný bez závazků, než žít důsledně podle Božího slova. Ježíš nám tedy dnes názorně předvádí, že je třeba žít lásku. Láska však není přelétavý cit ani povrchní prožitek spojený s psychologickým uspokojením, nýbrž je to ochota se spolu s Kristem obětovat pro druhé. Pravá láska je nezištná, ochotná vyjít vstříc a bez otálení se darovat. To všechno je podstatou obou událostí, jež si dnes připomínáme. Kněz zůstává svobodný, aby se mohl věnovat Bohu a bližnímu. Napodobuje Krista, který se také dal všem bez rozdílu. Krize kněžských povolání, kterých je málo, nepramení z toho, že je povinný celibát, ale spíše z nedostatku pravé lásky, která se neptá, co z toho budu mít já pro sebe, ale naopak se chce darovat plně všem, bez omezení. Totéž platí i o eucharistii. Máme se proměňovat v toho, kterého přijímáme - píše sv. Augustin.

Velký pátek

Již dvakrát v tomto týdnu jsme slyšeli pašije. Na Květnou neděli podle sv. Matouše, a dnes, na Velký pátek podle sv. Jana. Zdá se nám, jakoby šlo o návrat do minulosti, jak to

všechno kdysi bylo, co s tím Pánem Ježíšem jeho nepřátelé udělali. Zkusme zase jako včera si uvědomit, že to, co se odehrálo před dvěma tisíciletími, děje se dnes - Poslední večeře Páně = každá mše svatá; Pašije = my lidé a náš vztah k Pánu Ježíši. Myslím, že každý z nás se v životě zachoval jako každá z osob, které vystupují v pašijích:

♦ podobáme se někdy Petrovi: hlásíme se okázale ke Kristu, když se nám to hodí, jsou z toho výhody, ale stydíme se za něj, když nejsme mezi svými a zbaběle utíkáme; ♦ podobáme se někdy Pilátovi: alibisticky si myje ruce, chce být neutrální, nechce ztratit postavení, tak raději zbaběle uhýbá; ♦ podobáme se někdy zástupcům: přidáme se raději k davu, k všeobecnému mínění, než abychom hledali pravdu, za ni bojovali a dokázali pro ni snést i příkoří; ♦ podobáme se někdy vojákům: rádi si kopneme či plivneme, když je do koho, byť třeba jen slovně; ♦ podobáme se někdy i Jidášovi: když jsou nám milejší peníze, hmota, věci tohoto světa, než služba Bohu a bližnímu. Viníci Kristova umučení nebyli velekněží, Pilát, Jidáš, vojáci, ale my všichni. A my dnes chceme Kristu projevit vděčnost, že on všechny naše nevěrnosti, všechny ty mínusy v našem životě mění svým křížem na plus. Chceme dnes v přímlovách prosit za všechny lidi na celém světě, ale také za sebe, abychom hledali pravdu, abychom se podobali Šimonovi - nesli svůj kříž; ochotně sloužili jako Veronika a vytrvali v dobrém až do konce jako Panna Maria pod křížem.

Velikonoční vigílie

Dnešní noc je naplněna radostí ze vzkříšení našeho Pána. Hořící svíce, jásavé Aleluja, vyzvánění zvonů a zvonků, působivá liturgie velikonoční vigílie není vzpomínkou, oslavou minulosti, ale má zdůraznit, že v životě každého z nás se má dnes a každý den projevovat, že Kristus žije! Bohatý stůl Božího slova měl obsáhnout aspoň v těch několika čteních nejdůležitější pravdy, jež bychom jako křesťané měli každodenně prožívat. První důležitá pravda nám byla sdělena v I. čtení: Bůh stvořil člověka ke štěstí a chce vždy štěstí každého z nás. Ten, kdo přijme jeho slovo, podle něho žije, bude se radovat, pozná štěstí, bude prožívat blaženost už zde na zemi. Ve druhém čtení jsme slyšeli o vyvedení židů z egyptského otroctví, kdy všichni Izraelité pocítili mocnou ruku Boží, která je vedla. Tedy Bůh je ten, který člověka zachraňuje, vysvobozuje, pomáhá mu, neopouští ho, stará se o nás, má o nás stále zájem. Poslední starozákonní čtení vybízí k pokoře - jen ten, kdo má srdce z masa, ne z kamene, je schopen otevřít se Boží pravdě; kdo nelpí na svém rozumu, názoru a úsudku, dovede se s vírou otevřít pro Boha a jeho plány. Shrňme-li tato tři čtení, pak vidíme, že Bůh je ten, který se o nás stará, má nás rád, ukazuje nám cestu ke štěstí a je pouze na nás, zda-li se Bohu otevřeme, uvěříme mu. Novozákonní čtení - jak epištola, tak evangelium, stojí na vrcholu Božího slova a sdílí nám, že život s Bohem nezaručuje jen šťastnou přítomnost zde na zemi, ale pokračuje po smrti v nebeské blaženosti. A právě tato skutečnost má ještě znásobit naše úsilí žít podle Božího zákona, podřídit svou vůli jeho vůli. Jak píše sv. Augustin: "Bůh tě stvořil bez tebe, ale nespasí tě bez tebe". Je tedy na nás, jak se rozhodneme. A já jsem přesvědčen, že tu není nikdo, kdo by pohrdl touto Boží nabídkou - vždyť chceme být všichni šťastni zde na zemi i na věčnosti.

Svatý týden - velká pedagogie Boží lásky!

(homílie Giovanniho kardinála Cappy při eucharistii v diakonii sv. Lína, neděle velikonoční 2010)

Eucharistie s kardinálem Coppou u hrobu sv. Petra v kryptách vatikánské baziliky *Anni Paulini Peregrinatio*, 29. června 2009. Foto: Vojtěch Bureš.

Jako každoročně mám tu radost uzavírat slavnost velikonoce spolu s vámi, drazí věřící farnosti svatého Lína, papeže, mé diakonie. Uzavíráme tak slavení Svatého týdne, která jsme prožívali s intenzívní účastí, vy ve farnosti, a my, kardinálové, se Svatým otcem v bazilice svatého Petra. Římská liturgie nám svými starobylými a podmanivými obřady, dává znovu prožít celé Ježíšovo

utrpení, jež se rok co rok odvíjí před našima očima v témže čase, kdy je On trpěl, od Květné neděle až po velikonoce. Svými obřady, zpěvy i svou poezií, liturgie hluboce uchvacuje naše nitro; přitahuje děti, které ji znovu prožívají ve své nevinnosti, upoutává mladé, shromážděné kolem papeže o Světovém dni mladých, podmaňuje nás všechny, muže i ženy, věkem zralé, staré. Protože člověk bytostně hladoví po lásce, zvláště v dnešní době, zanesené tolikerými formami ovládnutí, zvláště násilí: velikonoce se proto stávají středem srdcí. Celý Svatý týden je symfonií lásky.

O Květné neděli Ježíš vstupuje do Jeruzaléma, zdrcen entuziasmem zástupů, ovšem jsa už na mušce svých nepřátel, kteří se rozhodli, že jej zahubí. On však v oněch dnech kráčí nebojácně do chrámu, aby učil, s bohatstvím nauky, jejíž strhující síla, která přivádí k obrácení, nám dosud dávají pocítit evangelia. Ježíš nepřestává být dobrým Učitelem, který předtím, než bude čelit smrti, zanechává nám dědictví lásky a světla, které je nám pokrmem v nárocích, výzvách a odpovědnostech našeho křesťanského života. Jeho evangelium nepřestává být školou naší víry ve zmatku, v němž se nacházíme.

Zelený čtvrtek je zrána dnem kněžství. Kněží všech diecézí světa se shromažďují kolem svých biskupů – my v Římě kolem papeže, římského biskupa – aby obnovili své závazky svatosti ve službě Církve a duší, ve věrnosti, poslušnosti, v naprosté otevřenosti druhým, která je vyjádřena celibátem. Letos byly proti kněží poskrvnili svůj kněžský charakter; ale obviňovat z těchto zločinů všechny kněze, je nesmírným bezprávím. Já mohu po téměř 85 letech svědomitě prohlásit, že jsem nikdy, říkám nikdy, nepotkal nehodného kněze, nikdy! Všichni pro mě byli povzbuzením svatostí života: v Piemontu, tady v Římě, v České republice, kde tolik biskupů a kněží pro víru trpělo, byli ve vyhnanství, věznění, posílání na nucené práce, popraveni. Nelze zevšeobecňovat, bylo by to nesmírné bezpráví, jak bychom napadali celý lidský rod kvůli zločinům několika ubožáků. Stíny, řekl kardinál Bagnasco, nemohou dát zapomenout na všechno dobro, které kněží vykonali. A urážení kněží se stává závažnou urážkou Svatého otce, který vždy odsuzoval zlo, ať bylo kdekoliv, aniž by se na koho ohlížel. Večer se Zelený čtvrtek stává působivou památkou eucharistie, daru, jenž předchází Ježíšově smrti pro nás, který zanechává jako dědictví celé Církvi, se

svým Tělem a svou prolitou Krví, jako náš pokrm, naši sílu, naši útěchu. V každé mši svaté Ježíš obnovuje svou smrt na kříži; a zůstává uprostřed nás, přítomný v našich domovech, našich nemocnicích, místech zaměstnání, aby den co den s námi sdílel radosti a bolesti lidí. Milovaní, eucharistický Ježíš ať je vždy světlem vašich dní; najděte si čas, abyste jej – byť krátce – navštívili a řekli mu: „Díky, Ježíši, miluji tě!“ Dále pak na Zelený čtvrtek v noci se navštěvují některé kostely, abychom setrvali spolu s Ježíšem v Getsemanech, v útěšném bdění.

Velký pátek je dnem bolesti, památky, že Ježíš, „protože miloval svoje, kteří byli ve světě, prokázal jim lásku až do krajnosti“ (Jan 13,1). Ježíš umírá za nás, vykupuje nás svou obětí, odpouští nám, objímá nás, smiřuje s Otcem. V působivém obřadu, během něhož se neslaví mše svatá, aby vynikla pouze Ježíšova obětující se láska, se předčítají Pašije podle Jana, modlí se za všechny kategorie lidí Církve a světa, poté se přede všemi nese odhalený kříž, který se pak políbením uctívá a nato se rozdává nejsvětější eucharistie. Onoho večera se v mnoha městech koná *Via Crucis* – tady v Římě se Svatým otcem – anebo také velkolepá procesí se sochami trpícího Krista a Panny Marie Bolestné.

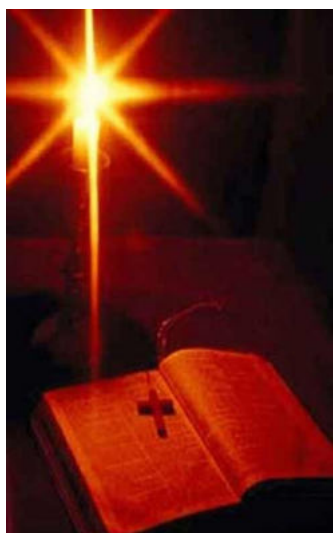
Bílá sobota je dnes posvátného ticha, jemuž dominuje vzpomínka na Svatý hrob, kam byl Ježíš uložen; z něho sestupuje do pekel, aby - jako vítěz nad smrtí a ďáblem - osvobodil a přivedl k Sobě naše prarodiče Adama a Evu, patriarchy, proroky, duše spravedlivých, kteří po staletí – aniž by ho možná poznali – čekali na jeho příchod. V tento den jsme my, křesťané, vyzýváni ke chvíli zamyšlení a modlitby, a také abychom se vyzpovídali a tak se nám dostalo odpuštění našich hříchů: jak působivé vidět v celém Svatém týdnu tolik zpovídajících se lidí, kteří obklopují v řadách zpovědnice. Ano, i přesto všechno, je ve světě je tolik víry! Konečně přichází velikonoční vigílie, „matka všech bdění“, v níž se očekává Ježíšovo zmrtnýchvstání, a jeho radost nakonec propukne v chvalozpěv „Gloria“ za slavnostního vyzvánění chrámů.

Ano, Svatý týden je jednou velkou pedagogií Boží lásky! Pro nás, hříšníky, dal svého jediného Syna, protože nás miluje, protože nás chce všechny u Sebe, dnes v milosti a v blaženém patření v nebi. Mše svatá, kterou obětujeme, je oslavou této nekonečné lásky: apoštol Petr v domě pohanského setníka Kornélia tento Ježíšův život shrnuje slovy „všude procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval všechny“, a přináší velkou zvěst: „skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří“ (Sk 10,38.43). Ježíš sám pak, když promlouval ke dvěma učedníkům, zoufalým nad jeho smrtí, kárá je jako „nechápaté a váhavé“ a vykládá jim, že „bylo třeba, aby Kristus toto všechno vytrpěl a tak vešel do své slávy“ (Lk 24,25ss); a dává se jim poznat, když jej přijali u stolu, ano, poznávají ho, když láme chléb, se srdcem ještě hořícím pro slova, která od Něj slyšeli na cestě.

Milovaní věřící od svatého Lína, láska žádá lásku. Ve druhém čtení nám svatý Pavel řekl, že jestliže jsme byli vzkříšeni, musíme hledat to, co pochází shůry, kde je Kristus po Otcově pravici (Kol 3,1); a že musíme odstranit starý kvas, abychom se stali novým těstem, zbaveným zárodků hříchu, neboť „Kristus, náš velikonoční beránek, už je obětován“ (IKor 5,7). Jestliže byl Ježíš zničen – to znamená „obětován“, z lásky k nám – musíme odpovědět důsledností života; musíme obléci nového člověka a stát se tvory naděje a dobrodiní, kteří budují ve světě civilizaci lásky. On nás miloval až do krajnosti! A my, milujme ho nade všechno! Prosme jej, jako emauzští učedníci: „Zůstaň s námi, Pane, neboť se připozdívá!“ (Lk 24,29).

+ Giovanni card. Coppa

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

1. ČTENÍ – SK 10,34A.37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad

živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

ŽALM 118

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, – jeho milosrdenství trvá navěky. – Necht' řekne dům Izraelův: – „Jeho milosrdenství trvá na věky.“ Hospodinova pravice mocně zasáhla, – Hospodinova pravice mě pozvedla. – Nezemřu, ale budu žít – a vypravovat o Hospodinových činech. Kámen, který stavitelé zavrhli, – stal se kvádrem nárožním. – Hospodinovým řízením se tak stalo, – je to podivuhodné v našich očích.

2. ČTENÍ – KOL 3,1-4

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM – JAN 20,1-9

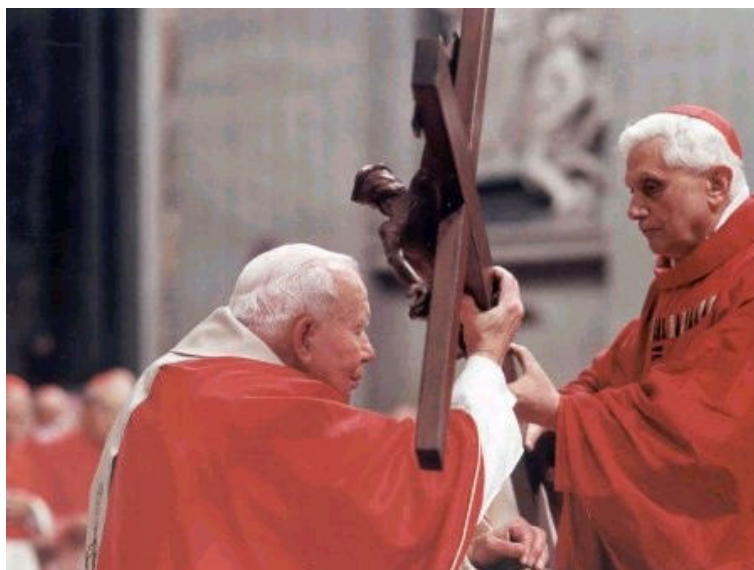
Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXX. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božím požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

VIA CRUCIS

V ŘÍMSKÉM KOLOSEU O VELKÉM PÁTKU 2005

MEDITACE A MODLITBY

Joseph kardinál Ratzinger

MODLEME SE:

Pane Ježíši Kriste, přijal jsi pro nás úděl pšeničného zrna, které padá do země a umírá, aby přineslo hojný užitek (*Jan 12,24*). Vyzýváš nás, abychom tě na této cestě následovali, když říkáš: „Kdo má svůj život rád, ztratí ho. Kdo však svůj život v tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný“ (*Jan 12,25*). My však, jsme upoutáni k svému životu. Nechceme se ho vzdát, ale zcela si ho podržet pro nás samotné. Chceme jej vlastnit, nikoli nabídnout. Ty však nás předcházíš a ukazuješ nám, že můžeme svůj život zachránit jen tak, že jej darujeme. Tím, že tě budeme provázet na Křížové cestě, nás chceš uvést na cestu pšeničného zrnka, na cestu plodnosti, jež vede až k věčnosti. Velmi nás tíží kříž – oběť nás samotných. Na Křížové cestě jsi však nesl i můj kříž, a nenesls jej v nějakém dávném okamžiku, neboť tvá láska je současná s mým životem. Dneš jej neseš se mnou a za mne, a obdivuhodným způsobem nyní chceš, abych, jako tehdy Šimon z Kyrény, i já nesl tvůj kříž s tebou, abych tě provázel a tak se dal s tebou do služby vykoupení světa. Pomoz mi, aby má Křížová cesta nebyla pouhým chvilkovým zbožným pocitem. Pomoz nám, abychom tě neprovázeli jen ve vznešených úvahách, ale abychom kráčeli srdcem po tvé cestě, ba co víc, konkrétními kroky našeho každodenního života. Pomoz nám, ať se bytostně vydáme na cestu a povždy na tvé cestě vytrváme. Zbav nás strachu z kříže, strachu z výsměchu jiných, strachu z toho, že nám život uteče, jestliže se nechopíme všeho, co nám nabízí. Pomoz nám odhalit pokušení, jež slibují život, ale jejich nabídky nás nakonec nechávají prázdnými a zklamanými. Pomoz nám neosobovat si život, ale darovat jej. Pomoz nám provázet tě na cestě pšeničného zrna, nacházet v „ztracení života“ cestu lásky, cestu, která nám skutečně dává život, život v hojnosti (*Jan 10,10*).

I. ZASTAVENÍ

Ježíš odsouzen na smrt

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 27,22-23.26)

Pilát jim řekl: „Co tedy mám udělat s Ježíšem, zvaným Mesiáš?“ Všichni volali: „Na kříž s ním!“ Namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě více: „Na kříž s ním!“

MEDITACE

Soudce světa, který jednoho dne přijde, aby soudil nás všechny, tu nyní stojí před pozemským soudcem, všeho zbavený, potupený a bezbranný. Pilát není stvůrou zla. Ví, že tento odsouzený je nevinný; hledá způsob, jak ho osvobodit. Jeho srdce však je rozdělené. A nakonec dá svému postavení, sobě samému převládnout nad právem. Stvůrami zla nejsou ani lidé, co křičí a domáhají se Ježíšovy smrti. Mnozí z nich v den Letnic pocítí, jak jim „proniká srdce“ (Skt 2,37), když jim Petr řekne: „Ježíše Nazaretského – muže, kterému dal Bůh u vás osvědčení mocnými činy – jste vy rukama bezbožníků přibili na kříž ...“ (Skt 2,22s). Ale v té chvíli podlehnou vlivu davu. Křičí, protože křičí jiní a křičí stejně jako oni. Tak je spravedlnost pošlapána podlostí, zbabělostí, strachem z *diktátu* vládnoucího smýšlení. Slabý hlas svědomí přehlušuje řev davu. Nerozhodnost, lidský ohled dávají sílu zlu.

MODLITBA

Pane, byl jsi odsouzen na smrt, protože strach z ohledu jiných zastínil hlas svědomí. Je tomu tak vždy, v celých dějinách, že nevinní jsou trýzněni, souzeni a zabíjeni. Kolikrát jsme i my dali přednost úspěchu před pravdou, své pověsti před spravedlností. Dej v našem životě sílu slabému hlasu svědomí, tvému hlasu. Pohleď na mě, jako jsi po zapření pohlédl na Petra. Dej, ať nám tvůj pohled pronikne do duší a dá našemu životu směr. Těm, kdo o Velkém pátku křičeli proti tobě, jsi o letnicích daroval pohnutí srdce a obrácení. Tím jsi nám všem dal naději. Dávej i nám, stále znovu, milost obrácení.

STÁLA MATKA UPLAKANÁ,
POD KŘÍŽEM JAK BOLEST SAMÁ
V HOŘCÍCH VZLYCÍCH
PRO SYNA.

STABAT MATER DOLOROSA,
IUXTA CRUCEM LACRIMOSA
DUM PENDEBAT FILIUS.

II. ZASTAVENÍ

Ježíš přijímá kříž

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Matouše (*Mt 27,27-31*)

Místodržitelovi vojáci vzali Ježíše do vládní budovy a svolali k němu celou četou. Svlékli ho, přehodili mu nachově rudý plášť, upletli korunu z trní, vsadili mu ji na hlavu, do pravé ruky mu dali rákosovou hůl, klekali před ním a posmívali se mu: „Bud’ zdráv, židovský králi!“ Plivali na něj, brali mu hůl a bili ho po hlavě. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu plášť, oblékli mu zase jeho šaty a odvedli ho, aby ho ukřižovali.

MEDITACE

Ježíš, odsouzený jako svůdný král, je vysmíván. Ale právě z onoho výsměchu vyvěrá krutá pravda. Kolikrát jsou insignie moci, jež nosí mocní tohoto světa, urážkou pravdy, spravedlnosti a lidské důstojnosti! Kolikrát jejich rituály a velká slova nejsou ničím jiným než pompézními lžemi, karikaturou úkolu, jímž jsou vázáni z titulu svého úřadu, totiž sloužit dobru. Ježíš, který je vysmíváný a jenž nese korunu utrpení je právě proto pravým králem. Jeho žezlem je spravedlnost (srv. *Žl 45,7*). Cenou této spravedlnosti je utrpení v tomto světě: on, pravý král, nevládne násilím, nýbrž láskou, která trpí pro nás a s námi. Bere na sebe kříž, náš kříž, tíhu lidského bytí, tíhu světa. Tak nás předchází a ukazuje nám, jak najít cestu k pravému životu.

MODLITBA

Pane, nechal ses vysmívát a urážet. Pomoz nám, abychom se nepřidávali k těm, kdo se vysmívají tomu, kdo trpí a kdo je slabý. Pomoz nám spatřovat tvou tvář v těch kdo jsou ponižováni a opomíjeni. Pomoz nám, abychom neztráceli odvahu tváří v tvář posměchu světa, kdy je zesměšňována poslušnost tvé vůli. Ty jsi nesl svůj kříž a vyzval nás, abychom tě na této cestě následovali (*Mt 10,38*). Pomoz nám přijímat kříž, neutíkat před ním, nezoufat si nedopustit, aby naše srdce před životními obtížemi malomyslněla. Pomoz nám kráčet cestou lásky a v poslušnosti tomu, co žádáš, dosáhnout pravé radosti.

JEJÍ SRDCE BOHU DANÉ,
TRUHLÍCÍ A ZBĚDOVANÉ
SEDMERÝ MEČ PROTÍNÁ.

CUIUS ANIMA GEMENTEM,
CONTRISTATAM ET DOLENTEM
PERTRANSIVIT GLADIUS.

III. ZASTAVENÍ Ježíš padá poprvé

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Z knihy proroka Izaiáše (Iz 53,4-6)

A přece on nesl naše utrpení, obtížil se našimi bolestmi, ale my jsme ho pokládali za zbitého, od Boha ztrestaného a ztýraného. On však byl proboden pro naše nepravosti, rozdrčen pro naše zločiny, tížily ho tresty pro naši spásu, jeho rány nás uzdravily. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý šel svou vlastní cestou. Hospodin na něho uvalil vinu nás všech.

MEDITACE

Člověk padl a padá stále znovu: kolikrát se stává karikaturou sebe sama, nikoli už Božím obrazem, ale čímsi co je výsměchem Stvořiteli. Není snad jedinečným obrazem člověka onen muž, sestupující z Jeruzaléma do Jericha, jenž padl do rukou lupičů, kteří ho okradli a polomrtvého, zkrvaveného nechali ležet u cesty? Ježíšův pád pod křížem není jen pádem člověka Ježíše, vyčerpaného bičováním. Vystává tu – jak říká svatý Pavel v listu Filipánům - něco mnohem hlubšího: „Přestože měl božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí ... ponížil se a byl poslušný až k smrti a to k smrti na kříži“ (Fil 2, 6-8). V Ježíšově pádu pod křížem se zjevuje celé jeho putování: jeho dobrovolné ponížení, aby nás pozvedl z naší hrdosti. Současně tu vystává povaha naší hrdosti: pýcha, s níž se chceme odpoutat od Boha, aby kromě nás už nebylo nic jiného, pýcha, která nás přesvědčuje, že nepotřebujeme věčnou lásku, ale sami chceme určovat tvářnost svého života. V této vzpouře proti pravdě, v tomto pokusu sami se stát bohy, být tvůrci a soudci sebe sama, padáme a končíme v sebezničení. Ježíšovo ponížení je překonáním naší pýchy: svým ponížením nám dává povstat. Nechme se pozvednout. Zbavme se své soběstačnosti, svého pomýleného prahnutí po autonomii a naopak se učme od něj, od toho, který se ponížil, hledat svou pravou velikost, tím že se ponížíme a obrátíme k Bohu a k potupným bratřím.

MODLITBA

Pane Ježíši, tíha kříže ti dala padnout k zemi. Sráží tě tíha našich hříchů, tíha naší pýchy. Tvůj pád však není příznakem nepříznivého osudu, není pouhou a prostou slabostí toho, kdo je potupen. Chtěls kráčet vstříc nám, jež pýcha srazila do prachu země. Pýcha domýšlivosti, že jsme s to vytvořit člověka způsobila, že se lidé stali jistým druhem zboží, které se kupuje a prodává, že jsou jakoby zásobárnou materiálu pro naše pokusy, díky nimž doufáme, že sami překonáme smrt, zatímco, ve skutečnosti neděláme nic jiného než že stále hlouběji ponížujeme lidskou důstojnost. Pane, pomoz nám, neboť jsme padli.

Pomoz nám, abychom opustili svou ničivou pýchu a poučení tvou pokorou, byli znovu vyzdviženi.

ŽALUPLNÁ, ZARMOUCENÁ
NEBEM POŽEHNANÁ ŽENA
MATKA BOŽÍ, PROSTÁ VIN.

O QUAM TRISTIS ET AFLICTA
FUIT ILLA BENEDICTA
MATER UNIGENITI.

IV. ZASTAVENÍ

Ježíš potkává svou Matku

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 2,34-35.51)

Simeon řekl jeho matce Marii: „On je určen k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – a tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci a rozvažovala o tom.

MEDITACE

Na Ježíšově křížové cestě je i jeho Matka Maria. Po čas veřejného musela stát stranou, aby tak dala prostor zrození nové Ježíšovy rodiny, rodiny jeho učedníků. Musela vyslechnout i tato slova: „Kdo je moje matka a kdo jsou moji příbuzní?... Každý, kdo plní vůli mého Otce, který je na nebesích, to je můj bratr, sestra i matka“ (Mt 12, 48-50). Nyní je vidět, že ona je Matkou Ježíšovou nejen v těle, ale v srdci. Ještě předtím než ho počala v těle, počala ho díky své poslušnosti v srdci. Bylo jí řečeno: „Hle, počneš a porodíš syna... Bude veliký ... Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida“ (Lk 1, 31s). Krátce nato však slyšela z úst starého Simeona jiná slova: „I tvou duší pronikne meč“ (Lk 2, 35). Rozpomněla se tak na slova proroků, jako například: „Znevážený, nechal se ponížit a neotevřel ústa, jako beránek vedený na porážku“ (Iz 53,7). Nyní se to vše stává skutečností. Ve svém srdci stále uchovávala slovo, které jí řekl anděl, když to všechno začalo: „Neboj se, Maria“ (Lk 1,30). Učedníci prchli, ona neutíká. Stojí tu, s odvahou matky, s věrností matky, s dobrotou matky, a se svou vírou, která v temnotě odolává: „A blahoslavená, která jsi uvěřila“ (Lk 1,45). „Ale až přijde Syn člověka, najde na zemi víru?“ (Lk 18,8). Ano, v této chvíli to ví: víru najde. A to je mu v této hodině velkou útěchou.

MODLITBA

Svatá Maria, Matko Páně, tys zůstala věrná i když se učedníci rozprchli. Stejně, jako jsi uvěřila, když ti anděl zvěstoval neuvěřitelné – že se staneš matkou Nejvyššího – tak jsi

uvěřila i v hodině jeho největšího ponížení. A tak v hodině kříže, ve chvíli nejtemnější noci světa, ses tla Matkou věřících, Matkou Církve. Prosíme tě, nauč nás věřit a pomáhej nám, aby se nám víra stala odvahou ke službě a gestem lásky, jež podpírá a dokáže sdílet utrpení.

HLAVU SKLÁNÍ DO SVÝCH DLANÍ,
POHLED NA KŘÍŽ VŽDY JI RANÍ,
TRPÍ NA NĚM JEJÍ SYN.

QUÆ MÆREBAT ET DOLEBAT
PIA MATER, CUM VIDEBAT.
NATI PENAS INCLITI.

V. ZASTAVENÍ

Šimon z Kyrény pomáhá Ježíšovi nést kříž

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Matouše (*Mt 27,32; 16,24*)

Když vycházeli, potkali jednoho člověka z Kyrény, jmenoval se Šimon. Toho přinutili, aby mu nesl kříž. Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, vezmi svůj kříž a následuj mě.

MEDITACE

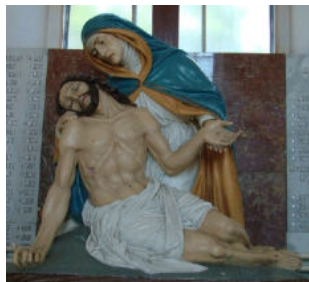
Šimon z Kyrény se vrací z práce, je na cestě domů, když potkává onen smutný konvoj odsouzenců – pro něj to možná byla běžná podívaná. Vojáci využívají svého práva nátlaku a kladou kříž na záda jemu, urostenému rolníkovi. Jaký odpor musel zakoušet, když byl znenadání zavlčen do údělu těch odsouzenců! Dělá co musí, jistě s velkou neochotou. Evangelista Marek však uvádí spolu s ním také jeho syny, kteří byli známí jako křesťané, jako členové komunity (*Mk 15,21*). Z nedobrovolného setkání vzešla víra. Když Ježíše doprovázel a sdílel tíhu jeho kříže, Kyrénský pochopil, že kráčet po boku tohoto Ukřižovaného a pomáhat mu byla milost. Tajemství trpícího a mlčícího Ježíše se dotklo jeho srdce. Ježíš, jehož božská láska jako jediná mohla a může vykoupit celé lidstvo, chce, abychom sdíleli jeho kříž a tak doplňovali co zbývá do plné míry jeho útrap (*Kol 1,24*). Pokaždé, když láskyplně kráčíme vstříc trpícím, někomu, kdo je pronásledovaný a bezbranný, sdílíme jeho utrpení, pomáháme nést kříž samotnému Ježíši. Tak se nám dostane spásy a i my sami můžeme přispívat ke spáse světa.

MODLITBA

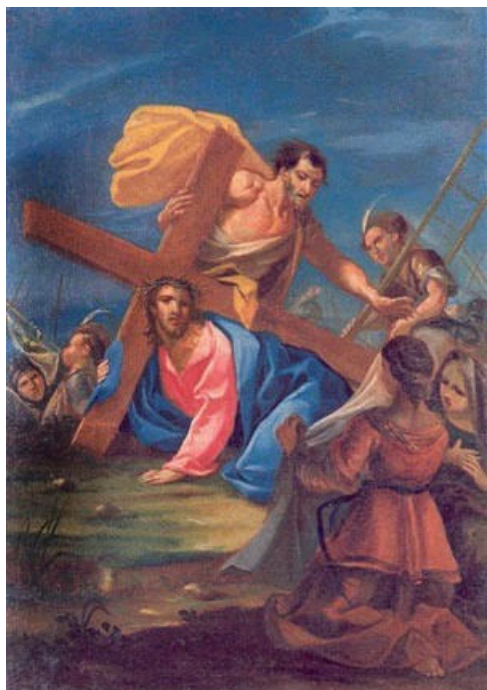
Pane, Šimonu z Kyrény jsi otevřel oči i srdce a když s tebou sdílel kříž, dal jsi mu milost víry. Pomoz nám sloužit našim trpícím bratřím, i když by toto povolání bylo v rozporu

s našimi plány a sympatiemi. Dej nám, ať si uvědomíme, že je milostí moci sdílet kříž s ostatními a tak zakoušet, že jsme na cestě s tebou. Dej nám s radostí poznávat, že právě ve sdílení tvého utrpení a utrpení tohoto světa se stáváme služebníky spásy, a že tak můžeme napomáhat k budování tvého těla, Církve.

VIDĚT UKŘIŽOVANÉHO,
TEBE V SLZÁCH VEDLE NĚHO,
NUTÍ DUŠI ZAPLAKAT.

QUIS EST HOMO QUI NON FLERET,
MATREM CHRISTI SI VIDERET
IN TANTO SUPPLICIO?

VI. ZASTAVENÍ Veronika otírá Ježíšovi tvář

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Z knihy proroka Izaiáše (Iz 53,2-3)

Neměl podoby ani krásy, aby upoutal náš pohled; neměl vzhled, abychom po něm zatoužili. Opovržený, opuštěný od lidí, muž bolesti, znalý utrpení, jako ten, před nímž si lidé zakrývají tvář, potupený od nás nevážený.

Z knihy Žalmů (27,8-9)

Mé srdce k tobě mluví, má tvář tě hledá: „Hospodine, hledám tvou tvář. Neskrývej svou tvář přede mnou, v hněvu neodmítej svého služebníka! Tys má pomoc, nezavrhuj mě, neopouštěj mě, Bože, můj spasiteli.

MEDITACE

„Hospodine, hledám tvou tvář. Neskrývej svou tvář přede mnou“ (Žl 27,8-9). Veronika – Bereniké, podle řecké tradice – ztělesňuje tuto touhu, jež provází všechny zbožné Starého Zákona, touhu všech věřících spatřit Boží tvář. Na Ježíšově křížové cestě nicméně zpočátku nevykoná, než jen službu ženské dobroty: nabídne Ježíšovi roušku. Nedá se odradit brutalitou vojáků ani znehybnit strachem učedníků. Je obrazem dobré ženy, která ve zmatku a temnotě srdcí, uchovává odvahu dobroty, nedovolí, aby se její srdce zatemnilo. „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“ (Mt 5,8). Veronika zpočátku vidí jen ztrýzněnou tvář, poznamenanou bolestí. Ale skutek lásky jí vtiskuje do srdce pravý Ježíšův obraz: v lidské tváři, zalité krví a poseté ranami, spatřuje Tvář Boha a jeho dobrotu, která nás provází i v té nejhlubší bolesti. Jen srdcem jsme s to vidět Ježíše. Jedině láska nám dává prohlédnout a očistit nás. Jedině láska nám dává poznat Boha, který sám je láskou.

MODLITBA

Pane, dej nám neklid srdce, jenž hledá tvou tvář. Chraň nás před temnotou srdce, co vidí jen povrch věcí. Dej nám ryzost a čistotu, jež nám dají vidět tvou přítomnost ve světě. Když nedokážeme konat velké věci, dej nám odvahu pokorné dobroty. Vtiskni svou tvář do našich srdcí, abychom se s tebou mohli setkávat a ukazovat tvůj obraz světu.

NAŠE VINA TVÉHO SYNA
TÝRÁ TOBĚ PŘED OČIMA
VIDÍŠ KRISTA V KRVI RAN.

PRO PECCATIS SUÆ GENTIS
VIDIT IESUM IN TORMENTIS
ET FLAGELLIS SUBDITUM.

VII. ZASTAVENÍ Ježíš padá podruhé

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Z knihy proroka Žalozpěvů (3,1-2.9.16)

*Já jsem muž, jenž zakusil bídu pod metlou jeho hněvu.
Zahnal mě a zavedl do temnot, kde není světla. Mé cesty
zatarasil kvádry, vyvrátil mé stezky. Pískem mi vylámal
zuby a krmil mě popelem.*

MEDITACE

Tradice trojího Ježíšova pádu a tíha kříže připomíná pád Adamův – naše padlé lidství – i tajemství Ježíšovy účasti na našem pádu. Lidský pád nabývá v dějinách stále nových forem. Svatý Jan ve svém prvním listě mluví o trojím pádu člověka: žádost těla, žádost očí a pýcha života. Tak na základě neřestí své doby, se všemi jejími přemrštěnostmi a zvrácenostmi, vykládá pád člověka i lidstva. Ale můžeme vzpomenout jak i v nedávných dějinách křesťanství, poté, co ochabla víra, opustilo Pána: velké ideologie, jako banalizování člověka, který už nevěří ničemu a nechá se prostě vláčet, vybudovaly nové pohanství, horší pohanství, které tím, že chce definitivně odstranit Boha, skončilo zbavením se člověka. Tak člověk leží v prachu. Pán nese tuto tíhu a padá a padá, aby k nám mohl přijít, hledí na nás, aby se naše nitro probudilo, padá, aby nás pozvedl.

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, tys nesl naše břímě a neseš je nadále. Ono způsobilo tvůj pád. Ale ty nás pozvedáš, protože sami nedokážeme povstat z prachu. Osvobod' nás z moci žádostí.

Namísto kamenného srdce nám dej srdce znovu z masa, srdce schopné tě vidět. Znič moc ideologií, aby tak lidé poznali, že jsou spředeny ze lží. Nedovol, aby se stala nepřekonatelnou hradba materializmu. Dej, ať tě znovu vnímáme. Učiň nás střízlivými a pozornými, abychom dokázali čelit silám zla a pomoz nám poznávat vnitřní i vnější potřeby bližních, a podpořit je. Pozvedni nás tak, abychom dokázali pozvedat druhé. Uprostřed vši této temnoty nám dej naději, abychom se mohli stát nositeli naděje světu.

MATKO BOŽÍ, MATKO NAŠE,
KDO NAD TEBOU NEZAPLÁČE,
KDYŽ TĚ VIDÍ V MUKÁCH STÁT.

QUIS NON POSSET CONTRISTARI,
CHRISTI MATREM CONTEMPLARI,
DOLENTEM CUM FILIO?

VIII. ZASTAVENÍ

Ježíš potkává jeruzalémské ženy, které nad ním pláčí

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (*Lk 23,28-31*)

Ježíš se k ženám obrátil a řekl: „Dcery jeruzalémské, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: ‚Blažené neplodné, ženy, které nerodily a prsy co nekojily.‘ Tehdy lidé začnou říkat horám: ‚Padněte na nás!‘ a pahorkům: ‚Přikryjte nás!‘ Vždyť děje-li se toto se zeleným stromem, jak to teprve dopadne se suchým!“

MEDITACE

Slyšet Ježíše, jak napomíná jeruzalémské ženy, které ho provázejí a nad ním pláčí, nás vede k zamyšlení. Jak tomu rozumět? Není to snad pokárání ryze citové zbožnosti, jež nevede k obrácení a živé víře? K ničemu není naříkat slovy a citově nad utrpením tohoto světa, zatímco náš život pokračuje jako předtím. Proto nás Pán upozorňuje na nebezpečí, v němž se sami nacházíme. Ukazuje nám vážnost hříchu a vážnost soudu. Nejsme snad i přes všechna slova zděšení tváří v tvář zlu a utrpení nevinných, až příliš náchylní k banalizování tajemství zla? Z obrazu Boha a Ježíše nepřipouštíme snad nakonec jen sladký a láskyplný aspekt, zatímco jsme klidně vymazali aspekt soudu? Domýšlíme se: Proč by Bůh dělal drama z naší slabosti? Jsme přece stále jen lidé! Při pohledu na utrpení Syna však vidíme veškerou vážnost hříchu; vidíme, jak musí být až do konce odčiněn, aby mohl být překonán. Tváří v tvář obrazu Pána, jenž trpí, už nelze zlo dále banalizovat.

I nám říká: Neplačte nade mnou, plačte nad sebou ... neboť nakládají-li takto se stromem zeleným, jak to teprve dopadne se suchým?

MODLITBA

Pane, k plačícím ženám jsi mluvil o pokání, o soudném dni, kdy budeme stát před tvou tváří, tváří Soudce světa. Vyzýváš nás, abychom vyšli z banalizování zla, jímž se uklidňujeme, jen abychom mohli žít jako předtím. Ukazuješ nám vážnost naší odpovědnosti, nebezpečí, že budeme na soudu shledáni vinnými a neplodnými. Dej, ať se neomezujeme na kráčení po tvé boku, nabízejíc jen slova soucitu. Obrát' nás a dej nám nový život. Nedopusť, abychom na konci zůstali jako suché dřevo, ale dej, ať se staneme živými výhonky na tobě, pravém vinném kmeni, a ať přinášíme užitek pro život věčný

ON MÉ VINY SMÝVAL SVÝMI
KRVAVÝMI ZRANĚNÍMI,
TENTO TREST NÁM ROZDĚLUJ.

TUI NATI VULNERATI,
TAM DIGNATI PRO ME PATI,
PENAS MECUM DIVIDE.

IX. ZASTAVENÍ Ježiš padá potřetí

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Z knihy Žalozpěvů (3,27-32)

Dobře je mlčky čekat na Boží pomoc, dobře je muži, který si zvykl nosit své jho už od mládí. Ať si jen samotný usedne a zmlkne, když je na něj vkládá. Ať skloní svá ústa do prachu, snad je přece ještě naděje! Ať nastaví líce tomu, kdo ho bije, ať se nasytí potupami. Neboť Pán nezavrhuje navěky... Zavrhne-li někoho, zase se smiluje podle množství svého milosrdenství.

MEDITACE

Co nám může říct třetí Ježíšův pád pod tíhou kříže? Snad se nám vybaví běžný pád člověka, odpad mnohých od Krista, odklon k sekularizmu bez Boha. Ale neměli bychom myslet také na to, co musí Kristus trpět ve své vlastní Církvi? Na to kolikrát se zneužívá Nejsvětější Svátosti jeho přítomnosti, do jaké prázdnoty a zloby srdce často vstupuje! Kolikrát oslavujeme pouze sami sebe aniž bychom na něj brali ohled! Kolikrát se jeho Slovo překrucuje a zneužívá! Jak málo víry je v tolika teoriích, kolik prázdných slov! Kolik špíny je v Církvi, a právě i mezi těmi, kdo by mu v kněžství měli zcela patřit! Kolik

pýchy, kolik soběstačnosti! Jak málo ctíme svátost smíření, v níž nás čeká, aby nás pozvedl z našich pádů! To vše je přítomné v jeho utrpení. Zrada učedníků, nehodné pohrdání jeho Tělem a jeho Krví je jistě největší bolestí Vykupitele, která mu protíná srdce. Nezbyvá nám, než obrátit se k němu a z hloubi duše zvolat: *Kyrie eleison* – Pane, zachraň nás (srv. *Mt 8,25*).

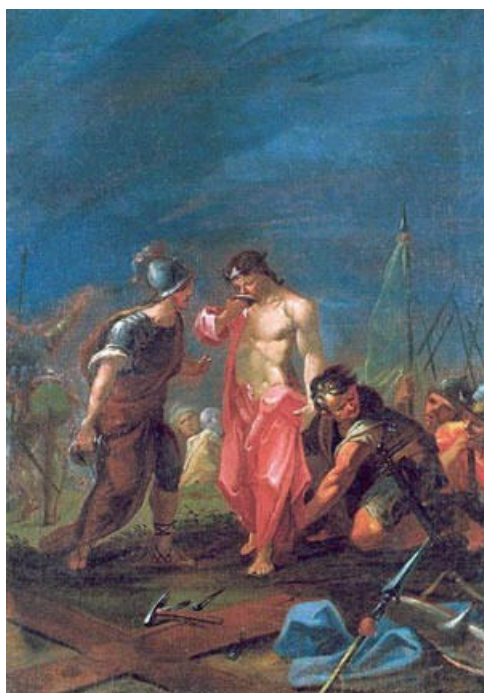
MODLITBA

Pane, tvá Církev se nám často jeví jako loďka, která se potápí, bárka, do níž voda proniká ze všech stran. Také na tvém poli vidíme více plevelů než obilí. Tak ušpiněný šat a tvář tvé Církvě nás děsí. Ale vždyť jsme je pošpinili my sami! Jsme to my, kdo tě pokaždé zradili, po tolika velkých slovech a našich velkých gestech. Smiluj se nad svou Církví: i v jejím nitru Adam stále znovu padá. Naším pádem tě vláčíme po zemi a satan se tomu směje, protože doufá, že už nedokážeš z pádu povstat; doufá, že ty, vláčen pádem své Církvě, zůstaneš ležet poražen na zemi. Ty však povstaneš. Zvedl ses, vstal jsi z mrtvých a můžeš pozvednout i nás. Zachraň a posvět' svou Církev. Zachraň a posvět' nás všechny.

MATKO BOŽÍ, LÁSKU DEJ MI,
KÉŽ JE TVŮJ A MŮJ ŽAL STEJNÝ,
AŽ UŽ SAMA NETRUCHLÍŠ.

EIA MATER, FONDS AMORIS,
ME SENTIRE VIM DOLORIS
FAC, UT TECUM LUGEAM.

X. ZASTAVENÍ Ježíš zbaven šatů

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Matouše (*Mt 27,33-36*)

Když došli na místo zvané Golgota, což znamená 'Lebka', dali mu pít víno s příměskem hořkým jako žluč. Okusil, ale pít nechtěl. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním. Potom si sedli a hlídali ho.

MEDITACE

Ježíš je zbaven šatů. Šat dává člověku společenské postavení; přiděluje mu jeho místo ve společnosti, činí ho někým. Být veřejně svlečen znamená, že Ježíš už není nikým, není než opomíjen, všemi pohrdán. Chvilé svlečení nám rovněž připomíná vyhnání z ráje: v člověku pohasl Boží jas, a ten je nyní nahý, vystavený, obnažený a stydí se. Ježíš

v této situaci znovu přijímá na sebe stav padlého člověka. Ježíš zbavený šatů nám připomíná skutečnost, že my všichni jsme přišli o „prvotní šat“, totiž o Boží jas. Pod křížem vojáci metali los, aby si rozdělili jeho nuzný majetek, jeho šaty. Evangelisté o tom vyprávějí slovy převzatými z Žalmy 22,19 a říkají nám tak, co Ježíš řekne emauzským učedníkům: vše se stalo „podle Písma“. Nic tu není pouhou náhodou. Vše, co se odehrává je obsaženo v Božím Slově a zaštitěno jeho božským záměrem. Pán zakouší všechna stádia i stupně lidského zatracení, a každý z těchto stupňů je, v celé své hořkosti, krokem vykoupení: právě tak přináší zpátky ztracenou ovečku. Připomeňme si, že i Jan říká, že předmětem losování byla Ježíšova tunika, „utkaná z jednoho kusu odshora až dolů“ (Jan 19,23). Lze to chápat jako odkaz na šat velekněze, jenž byl „utkám z jediného vlákna“, beze švů (Fl J a III 161). tento, Ukřižovaný, je totiž pravý Velekněz.

MODLITBA

Pane Ježíši, byl jsi zbaven šatů, vystaven potupě, vyloučen ze společnosti. Vzals na sebe potupu Adamovu a uzdravil ji. Vzals na sebe utrpení a potřeby chudých, těch, kdo jsou vyloučeni ze světa. Ale právě tím se naplňuje slovo proroků. Právě tak dáváš smysl tomu, co se zdá nesmyslným. Právě tak nám dáváš poznat, že tvůj Otec drží v rukou tebe, nás i svět. Dej nám hlubokou úctu k člověku ve všech údobích jeho života a ve všech situacích, v nichž se s ním setkáváme. Daruj nám zářivý šat své milosti.

DEJ, AŽ PATŘÍM KRISTU BOHU,
DEN ZE DNE AŽ VÍCE MOHU
HOŘET LÁSKOU, BÝT MU BLÍŽ.

FAC UT ARDEAT COR MEUM
IN AMANDO CHRISTUM DEUM,
UT SIBI COMPLACEAM.

XI. ZASTAVENÍ Ježíš přibit na kříž

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Matouše (*Mt 27,37-42*)

Nad hlavu mu připevnili nápis s udáním jeho provinění: Ježíš, židovský král. Zároveň s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici, druhý po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili. Potřásali hlavou a říkali: „Chtěl jsi zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět. Zachraň sám sebe, jsi-li syn Boží, a sestup z kříže!“ Stejně se mu posmívali i velekněží s vykladateli Písma a se staršími říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. je prý to izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže a uvěříme v něho.

MEDITACE

Ježíš je přibit na kříž. Turínské plátno nám dovoluje udělat si představu o neuvěřitelné krutosti této procedury. Ježíš nepije anestetizující nápoj, který mu nabídli: vědomě na sebe bere všechnu bolest ukřižování. Má zmučené celé tělo; naplnila se slova žalmu: „Jsem červ, ne člověk, na pohanu lidem, chátře k pohrdání“ (Žl 22, 7). „Jako ten, před nímž si lidé zakrývají tvář, byl opovržený ... A přece vzal na sebe naše útrapy, nesl naše bolesti“ (Iz 53,3s). Zastavme se u tohoto obrazu bolesti, před trpícím Božím Synem. Pohledme na něj v okamžicích domýšlivosti a požitku, abychom se naučili respektovat hranice a vidět povrchnost všech čistě hmotných dober. Pohledme na něj ve chvílích pohrom a úzkosti, abychom poznali, že právě tak jsme blízcí Bohu. Snažme se poznat jeho tvář v těch, kterými rádi pohrdáme. Tváří v tvář odsouzenému Pánu, který nechce použít své síly, aby sestoupil z kříže, ale raději snáší utrpení kříže až do konce, se může rozvinout ještě další myšlenka. Ignác z Antiochie, sám vězněný pro svou víru v Pána, pěl chvály na křesťany ve Smyrně pro jejich nezlomnou víru: říká, že byli takřka, přibití s tělem i krví na kříž Pána Ježíše Krista (1,1). Nechme se jím přibít a nepodlehne žádnému pokušení odloučit se a ustoupit posměchu, který by nás k tomu chtěl dovést.

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, dal ses přibít na kříž a přijal jsi strašlivou krutost této bolesti, zničení svého těla i tvé důstojnosti. Nechal ses přibít, trpěl jsi bez úniku a kompromisů. Pomoz nám neutíkat před tím, co máme vykonat. Pomoz nám dát se pevně připoutat k tobě. Pomoz nám odkrýt onu falešnou svobodu, která by nás od tebe chtěla vzdálit. Pomoz nám přijmout tvou „vázanou“ svobodu a v úzkém spojení s tebou najít pravou svobodu.

SVATÁ MATKO, DO SRDCE MÉHO
VTISKNI RÁNY SYNA SVÉHO,
JEHO KŘÍŽ KÉŽ JE I MŮJ.

SANCTA MATER, ISTUD AGAS,
CRUCIFIXI FIGE PLAGAS,
CORDI MEO VALIDE.

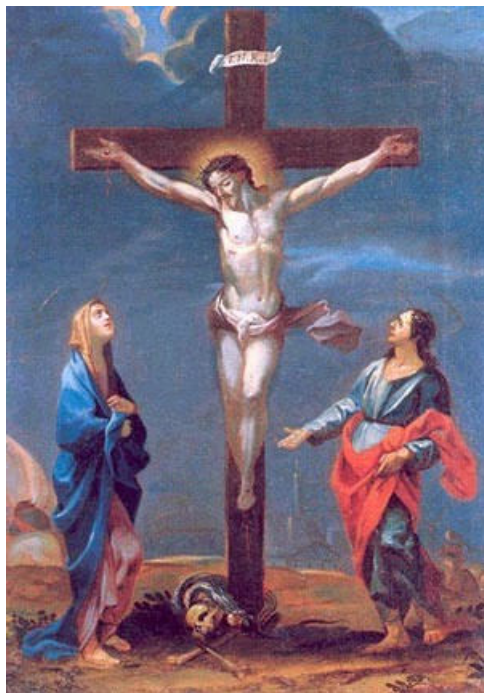
XII. ZASTAVENÍ Ježíš na kříži umírá

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Jana (*Jan 19,19-20*)

Pilát dal také zhotovit a připevnit na kříž nápis v tomto znění: Ježíš Nazaretský, židovský král. Tento nápis četlo mnoho židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován bylo blízko města; byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky.

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 27,45-53.54)

Od dvanácti hodin nastala tma po celém kraji ař do tří odpoledne. Kolem tří hodin zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli lema sabachthani?“ to znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo tam stáli, říkali: „On volá Eliáše!“ Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít. Ostatní však říkali: „Počkej, chceme vidět, zda-li ho přijde Eliáš zachránit.“ Ježíš však znovu zvolal mocným hlasem a skonal. Vtom se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály se roztrhly, hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha lidem. Když setník a jeho lidé, kteří měli u Ježíše stráž, viděli to zemětřesení a všechno, co se dalo, hrozně se ulekli a říkali: „To byl opravdu Boží syn.“

MEDITACE

Nad Ježíšovým křížem – ve dvou jazycích tehdejšího světa, řecky a latinsky, a v jazyce vyvoleného národa, hebrejsky – bylo napsáno kým je: Židovský Král, slíbený Syn Davidův. Pilát, nespravedlivý soudce, se proti své vůli stal prorokem. Před veřejností je prohlášena Ježíšova královská důstojnost. Sám Ježíš nikdy nepřijal titul Mesiáš, protože odkazoval na zmatenou lidskou představu moci a spásy. Ale nyní může stát nápis veřejně nad Ukřižovaným. Tak je skutečně králem světa. Nyní je vsutku „povýšen“. Ve svém sestupu vystoupil. Teď radikálně naplnil poslání lásky, dovršil obětování sebe sama a právě tak je nyní zjevením pravého Boha, toho Boha, který je láska. nyní víme, kým je Bůh. Víme jaká je pravá královská důstojnost. Ježíš se modlí slovy 22. Žalmy, který začíná slovy: „Bože můj, Bože můj proč jsi mě opustil?“ (Žl 22, 2). Bere na sebe celý trpící Izrael, celé trpící lidstvo, drama Boží temnoty, a dává, aby se Bůh ukázal tam, kde se zdá že definitivně prohrál a kde schází. Ježíšův kříž je kosmickou událostí. Svět se ponořil do temnoty, když Boží Syn podstoupil smrt. Země se třese. A pod křížem vzchází Církev pohanů. Římský setník uznává, chápe, že Ježíš je Syn Boží. Stále znovu triumfuje z kříže.

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, v hodině své smrti ztemnělo slunce. Stále znovu jsi přibíjen na kříž. Právě v této chvíli dějin žijeme v Boží temnotě. Pro nezměrné utrpení a lidskou zlobu se Boží tvář, tvoje tvář zdá být ztemnělá, nerozeznatelná. Ale právě na kříži ses dal poznat. právě proto, že jsi ten, kdo trpí a miluje, jsi tím, kdo byl povýšen. Právě z toho místa jsi triumfoval. Pomoz nám poznávat tvou tvář v této hodině temnoty a zmatku. Pomoz nám věřit v tebe a následovat tě právě v hodině temnoty a strádání. Znovu se v této hodině ukaž světu. Dej, Ať se projeví tvá spása.

S TEBOU PLÁČI, SLZA SMÁČÍ
OČI, JIMIŽ NEVYPLÁČI
SOUCIT S TEBOU, ŽENO ŽEN.

FAC ME VERE TECUM FLERE,
CRUCIFIXO CONDOLERE,
DONEC EGO VIXERO.

XIII. ZASTAVENÍ

Ježíš sňat z kříže a položen Matce na klín

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 27,54-55)

Když setník a jeho lidé, kteří měli u Ježíše stráž, viděli to zemětřesení a všechno, co se dalo, hrozně se ulekli a říkali: „To byl opravdu Boží syn.“ Zpovzdálí tam přihlíželo i mnoho žen: ty, které následovaly Ježíše už z Galileje a sloužili mu.

MEDITACE

Ježíš umřel. jeho srdce je probodené kopím římského vojína a vyvěrá z něj krev a voda: tajemný obraz proudu svátostí, křtu a eucharistie, z nichž se v síle Pánova probodeného srdce stále znovu rodí Církev. nejsou mu přeraženy nohy, jako zbývajícím dvěma ukřižovaným; tak se jeví jako pravý velikonoční beránek, jemuž nesmí být zlomena žádná kost (srv. Ex 12,46). A nyní, když vše bylo podstoupeno je patrné, že i přes veškerá zmatení srdcí, i přes sílu nenávisti a podlosti, nezůstal sám. Věrní jsou tady. Pod křížem byla jeho Matka, sestra jeho Matky, Marie z Magdaly a učedník, kterého miloval. Teď přichází také bohatý člověk, Josef z Arimatie: bohatý nachází jak projít uchem jehly, aby mu Bůh udělil milost. Ukládá Ježíše do svého nového hrobu v zahradě: tam, kde byl Ježíš pohřben se hřbitov proměňuje v zahradu, z níž byl vyhnán Adam, když se vzdálil plnosti života, svému Stvořiteli. Hrob v zahradě nám dává poznat, že panství smrti končí. A přichází člen velerady, Nikodém, jemuž Ježíš oznámil tajemství znovuzrození z vody a z Ducha. Také ve veleradě, která rozhodla o jeho smrti, byl někdo, kdo věří, kdo zná a hlásí se k Ježíši, poté co zemřel. Nad chvílí velkého zármutku, velkého ztemnění a zoufalství, tajemně září jas naděje. Skrytý Bůh tedy zůstává Bohem živým a blízkým. Ukřižovaný Pán tedy zůstává naším Pánem a Spasitelem i v noci smrti. Začíná se utvářet jeho nová rodina, Církev Ježíše Krista.

MODLITBA

Pane, sestoupils do temnot smrti. Tvé tělo však spočinulo v dobrých rukách a bylo zavinuto do zářivého plátna (Mt 27,59). Víra není zcela mrtvá, slunce nezapadlo docela. Kolikrát se zdá, že spíš. Jak je pro nás lidi snadné vzdálit se a říci si: Bůh je mrtvý. Dej, abychom v hodině temnoty poznávali, že i přesto jsi tu. nenechávej nás samotné, když klesáme na mysli. Pomoz nám a nenechávej nás o samotě. Dej nám věrnost, která odolává vyprahlosti a lásku, aby tě přijala v posledním okamžiku tvé potřeby, jako tvá Matka, která tě znovu přijala na svůj klín. Pomoz nám, pomáhej chudým i bohatým, prostým i vzdělaným, aby viděli i přes své obavy a předsudky, a nabídli ti své schopnosti, svá srdce, svůj čas a tak připravili zahradu, v níž může nastat vzkříšení.

VIDÍŠ JEHO TESKNÉ RÁNY,
ÚZKOST JEHO UMÍRÁNÍ, SMRT,
V NÍŽ ZŮSTAL STRAŠNĚ SÁM.

VIDIT SUUM DULCEM NATUM
MORIENTEM DESOLATUM,
CUM EMISIT SPIRITUM.

XIV. ZASTAVENÍ

Ježíš uložen do hrobu

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 27,59-61)

Josef vzal tělo, zavinul je do čistého plátna a uložil do své hrobky, kterou si dal vytesat ve skále. Před vchod do hrobky přivalil velký kámen a odešel. Marie Magdalská a druhá Marie přitom seděly naproti hrobu.

MEDITACE

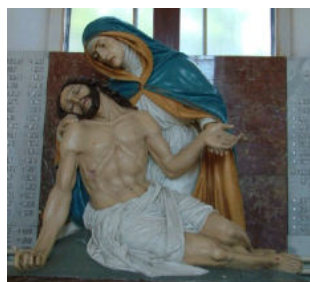
Ježíš, potupený a znevážený, je uložen se všemi poctami do nové hrobky. Nikodém přináší nádobku s myrhou a aloe asi sto liber, aby vydávala vzácnou vůni. Nyní se v oběti Syna zjevuje, podobně jako při pomazání v Betánii, bezmeznost, připomínající velkorysou Boží lásku, „přemíru“ jeho lásky. Bůh velkoryse dává sám sebe. Je-li Boží mírou přemíra, ani u nás by pro Boha nic nemělo být příliš. Tak nás tomu učil sám Ježíš v horském kázání (Mt 5,20). Ale je třeba připomenout i slova svatého Pavla o Bohu, který „skrže nás šíří vůni poznání Krista po celém světě. Jsme totiž jako vonné kadidlo vydechující Krista“ (2Kor 2,14s). V zápachu ideologií má být naše víra novou vůní, jež přivádí ke stopám života. Ve chvíli ukládání do hrobu se začíná naplňovat Ježíšovo slovo: „Vpravdě, vpravdě pravím vám: jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo. Odumře-li však, přinese hojný užitek“ (Jan 12,24). Ježíš je pšeničným

zrnem, které umírá. Z mrtvého pšeničného zrna začíná velké rozmnožení chleba, jež potrvá až do konce světa: on je chléb života, jež dokáže zasytit celé lidstvo v hojné míře a dát mu životní pokrm: věčné Boží Slovo, které se stalo tělem je pro nás, skrze kříž a vzkříšení, také chlebem. Nad Ježíšovým hrobem vyzařuje tajemství Eucharistie.

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, v uložení do hrobu sis přivlastnil smrt pšeničného zrna, stal ses mrtvým pšeničným zrnem, jež vydává užitek po všechny časy až do věčnosti. Z hrobu povždy vyzařuje příslib pšeničného zrna, z něhož pochází pravá mana, chléb života v němž se nám dávaš ty sám. Věčné Slovo skrze vtělení a smrt ses stalo Slovem blízkým: vkládáš se do našich rukou a srdcí, aby tvé Slovo v nás rostlo a přinášelo užitek. Dáváš nám sám sebe skrze smrt pšeničného zrna, abychom i my měli odvahu ztrácet svůj život, abychom jej našli, abychom i my důvěřovali příslibu pšeničného zrna. Pomoz nám stále více milovat tvé eucharistické tajemství a uctívat ho – žít skutečně z tebe, nebeský Chlebe. Pomoz nám stávat se tvou „vůň“, činit znatelnými stopy tvého života v tomto světě. Jako pšeničné zrnko vyrůstá ze země jako stéblo a klas, tak jsi ani ty nemohl zůstat v hrobě: hrob je prázdný, protože on – Otec – tě „neponechal v podsvětí, nedopustil, aby tvé tělo spatřilo porušení“ (*Skt 2, 31, Žl 16, 10 LXX*). Ne, tys nespátřil porušení. Vstal jsi z mrtvých a dal jsi prostor proměněnému tělu v Božím srdci. Dej, ať se můžeme radovat z této naděje a můžeme ji radostně nést světu. Dej, ať se stáváme svědky tvého zmrtvýchvstání.

TĚLO ZEMŘE. TY VŠAK, PANNO,
DEJ, AŤ JE MI NEBE PŘÁNO,
KÉŽ BŮH PŘIJME DUŠI MOU.
AMEN.

QUANDO CORPUS MORIETUR,
FAC UT ANIMÆ DONETUR
PARADISI GLORIA.
AMEN.

KŘÍŽOVÁ CESTA V LA SALETTE,
Peregrinatio ad loca Amoris, quo maior nullus ita splendet, 23. června 2015, La Salette, Francie.

"Čiňte pokání a věřte evangeliu" (Marek 1,15)

DOBA POSTNÍ **S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,**

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 27. BŘEZNA 2023

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: „Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?“ Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřimil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první.“ A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřimil a řekl jí: „Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?“ Odpověděla: „Nikdo, Pane.“ Ježíš řekl: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!“ (Jan 8,1-11)

Mojžíš nám nařídil takové ženy ukamenovat. Je tak skutečně v Levitiku (Lv 20,10): oba vinní mají být odsouzeni k smrti (srv. Dt 22,22-24). Dodnes existují tyto zákony v některých muslimských zemích. Ale s jejich přísným dodržováním byly vždycky potíže. Může vnější společnost donucovat lidi, aby zachovávali zákony Boží, které jsou na prvním místě vnitřní a záležitostí svědomí? Odpovídáme, že ne, kromě případů, kdy jde o ochranu všeobecné mravnosti. Ve společnosti, která se cítila povinna udržet čistotu rodinných vztahů, se tento případ řešil i jako veřejný přečin. Ale byla židovská společnost v době Kristově tak neporušená? Nevydává se pak autorita, která hřích trestá, v nebezpečí, že je postižena tvrdě jedna osoba, zatímco mnoho jiných, kteří mají stejný hřích, chodí beztrestně? V každém případě byl problém vhodný, aby vylákali na Ježíši řešení, o němž by se pak mínění lidí rozdělilo.

Kdo z vás je bez hříchu, hod' na ni první kamenem. Kamenování, jak píše pražský německo-židovský spisovatel F. Werfel, byl zvláštní způsob rozsudku smrti, v principu obdivuhodný. Předpokládá, že nemůže jeden člověk druhého vydat na smrt. Tu odpovědnost si může vzít na sebe jenom všecek lid. Každý hodí svůj kámen. Tím jako by říkal: já se distancuji od tebe, od tvých skutků, které jsou proti Bohu a národu. O tento

mravní základ opřel svůj úsudek Ježíš. Žena zhřešila. Máte právo se od ní distancovat, odsoudit její čin i ji, ale pod jednou podmínkou: jestli jste se vy sami distancovali od hříchu. Je jediná zpráva o tom, že Ježíš psal. Bylo to do písku a někteří myslí, že tam psal okolostojícím jejich viny. Ale to je dohad. Tak je, že se v tomto okamžiku nikdo neodvážil veřejně vyhlásit za bezhříšného. Žena se tedy zachránila. A přitom byl názorně ukázán křesťanský postoj, který máme zachovávat při posuzování hříchů jiných lidí.

Nikdo tě neodsoudil? Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš. I ve Starém zákoně se někdy netrestaly hříchy. Bylo to s odvoláním, že pomsta patří Bohu (Řím 12,19), že tedy on sám zasáhne ve vhodnou dobu a vhodným způsobem. Člověk tedy přenechává soud a trest nejvyšší instanci. Tu se však stává něco nového. V tomto případě je vyšší instancí Kristus. Ale on jen jako by schválil to, co už předtím rozhodli lidé. Zdá se to nemyslitelné? A přece se to děje ve svátosti pokání. Co tu bylo na zemi svázáno nebo rozvázáno, platí i v nebi (srv. Mt 18,18). Ale jiný druh podobného soudu recitujeme denně v Otčenáši: odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům! Svět, ve kterém žijeme, se nemůže zachránit bez odpouštění. Bůh nám však dal zvláštní milost. Jako společně hřešíme, tak si můžeme i společně odpouštět před lidmi i před Bohem.

Asi nikdo z nás nemá rád donašeče, udavače či žalobníčky. Bohužel, je to věc stále aktuální. V evangeliu dnes čteme o ženě hříšnici, kterou zažalovali u Pána Ježíše farizeové a učitelé zákona. Jejich jednání směřovalo k tomu, aby mohli obvinít Ježíše. Zastane-li se ženy, poruší zákon; bude-li souhlasit s její smrtí, ztratí u lidí pověst lidumila, dobrého pastýře. Pán Ježíš je však zahanbuje jedinou větou: "Kdo z vás je bez hříchu ...". Přitom nepřestává psát na zemi. Co psal, nevíme; možná to byly hříchy okolostojících, kteří postupně s nepořízenou odcházejí. Bratři a sestry, i my vidíme chyby svých bližních. Nemáme se nad nimi pohoršovat, posuzovat, ale cvičit se ve třech věcech: - narazíš-li na chybu bližního, vzpomeň si - já mám stejné chyby. - Bojuj poctivě se svými chybami; kdo to dělá pozná, jak je těžké odstranit nějaký zlozvyk, závislost; že to chce zkrátka čas. I můj chybující bližní ho potřebuje. Snad mu budu moci nějak pomoci, poradit ... - nebuďme škarohlídy, pesimisty, nedívejme se na všechno černě. Umějme se i zasmát a budeme vidět i dobré stránky našich bližních a budeme k nim milosrdní.

ÚTERÝ PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 28. BŘEZNA 2023

Ježíš řekl farizeům: „Já odcházím. Budete mě hledat, ale zemřete ve svém hříchu. Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete.“ Židé řikali: „Chce si snad vzít život, že prohlašuje: `Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete`?“ A on jim řekl: „Vy jste zdola, já jsem shora. Vy jste z tohoto světa, já z tohoto světa nejsem. Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Ano, jestliže neuvěříte, že jsem to já, zemřete ve svých hříších.“ Zeptali se ho: „Kdo (tedy) jsi?“ Ježíš jim odpověděl: „Stále vám to říkám. Měl bych o vás hodně co mluvit a co

soudit; ale ten, který mě poslal, je pravdivý, a já mluvím k světu to, co jsem slyšel od něho.“ Nepochopili, že k nim mluvil o Otci. Ježíš jim řekl: „Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že jsem to já a že sám ze sebe nic nekonám, ale tak mluvím, jak mě naučil Otec. A ten, který mě poslal, je se mnou. Nenechal mě samotného, protože já stále konám to, co se mu líbí.“ Když tak mluvil, mnozí v něho uvěřili. (Jan 8,21-50)

Vy jste zdola, já jsem shora. Když víme, že je země kulatá, stávají se pro nás směry vzhůru a dolů velmi relativní. Ale prakticky to pro obyčejný život znamená pramálo. A vůbec tím netrpí význam symbolický, který těmto směrům přičítáme. Všechno krásné umístíme "nahore", je to "vznešené", vynesené do výšky. Naopak ten, kdo hluboko klesl, padl dolů, dopustil se zlých činů. Je proto pochopitelné, že všechny národy umísťovaly bydliště bohů někam nahoru, na vysoký Olymp, na nebe. Bůh Izraele, který je velmi vznešený, se symbolicky umísťuje na nebesích samého nebe, jakoby na druhém vyšším nebi. Takové pojetí Boha bylo důstojné vyvoleného národa. Jahve je vyšší než platónský svět idejí. Ty jsou totiž pochopitelné, ale on převyšuje všechnen stvořený rozum. A přece se uskutečnilo tajemství jeho lásky. Bůh seshora sešel k těm dole, aby nemuseli hledat své ideály v oblacích, ale našli je zde na zemi.

Až vyvýšíte Syna člověka. Jaká byla odpověď lidí na čin Boží dobroty? Toho, koho považujeme za vznešeného, i my vyvyšujeme. Stavíme mu pomníky, sochy, lidově se říká, že ho vychvalujeme až do nebe. Krista, Božího Syna, také lidé vyvýšili, ale docela jinak: na popravni dřevo kříže. Ten, který je seshora, tím sestoupil nejnižší, kam se sestoupit dá, do říše smrti a zániku. V jedné cařihradské mešitě, bývalé křesťanské bazilice, odkryli mozaiku zobrazující „sestup do pekel“, mezi zemřelé. Je to téma časté na východních obrazech. Ale je tu něco zvláštního. Kristus jednou nohou sestupuje dolů a druhou vystupuje nahoru. V tom nejnižším sestupu začíná obrat, který skončí výstupem do nebe. Něco podobného se stává i s lidmi, píše filosof Heidegger. Sesouvají se do propasti, neobrátní se, dokud se nedotkli samého dna. Ale právě tam mohou začít i oni s výstupem.

Tehdy poznáte, že já to jsem. Na cařihradské mozaice vidíme ještě i jiný motiv. Kristus, který začíná vystupovat, drží za ruce Adama a Evu, vytahuje je z hrobu, aby mohli vystupovat i oni. Jsou představiteli celého lidstva. Dokud k nim v ráji Bůh sestupoval, nevážili si toho velkého privilegia. Pochopili jeho lásku, až když je vyvádí z neštěstí. Už Otcové církve diskutovali o tom, mohou-li být prozřetelní i hříchy. Marnotratný syn poznal dobrotu otce až po svém poblouzení. Lidstvo se obrátilo ke Kristu až po tom, co ho ukřižovalo. Je těžko říci, že by Bůh sám lidi do hříchu dovedl, aby poznali jeho lásku. Ale z druhé strany, i když jsme zhřešili sami, vlastní vinou, Bůh používá i této příležitosti, aby uvedl nahoru ty, kdo jsou dole. Nic nás tedy nemůže odloučit od Boží lásky, držíme-li, jako Adam a Eva na mozaice, ruku Krista.

STŘEDA PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 29. BŘEZNA 2023

Ježíš řekl židům, kteří v něho uvěřili: „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí.“ Namítli mu: „Jsme potomci Abrahámovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak ty můžeš říci: ‘Stanete se svobodnými?’“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. Otrok nezůstává v domě navždy, syn zůstává navždy. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodní. Vím, že jste potomci Abrahámovi, ale ukládáte mi o život, protože mé slovo se u vás neuchytí. Já mluvím, co jsem viděl u svého Otce, a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce.“ Řekli mu na to: „Náš otec je Abrahám.“ Ježíš jim řekl: „Kdybyste byli děti Abrahámovy, konali byste skutky jako Abrahám. Nyní však mě chcete zabít – toho, kdo vám mluvil pravdu, kterou slyšel od Boha. Tak Abrahám nejednal. Vy konáte skutky vašeho otce.“ Odpověděli mu: „My jsme se nenarodili ze smilstva, máme jednoho Otce, Boha.“ Ježíš jim řekl: „Kdyby byl vaším otcem Bůh, milovali byste mě, vždyť já jsem vyšel od Boha a od něho přicházím. Nepřišel jsem totiž sám od sebe, ale on mě poslal.“ (Jan 8,31-42)

Každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. Ptala se učitelka malého chlapce v obecné škole: "Říkáš, že by jsi chtěl být velký. Pročpak?" "Protože bych si mohl dělat, co chci," zněla odpověď. Komentář učitelky byl: "Mají dnes děti neobyčejný smysl pro svobodu". Ale je to jenom dnes a jenom u děti? Vždyť celými dějinami se táhne boj o svobodu národní, stavovskou, osobní. Dostojevskij píše: "Člověk stále bojuje o to, aby byl svobodným, bohužel hned na to objeví, že je otrok." Čím to je? Aristoteles definoval, že svobodné je to, co nemá příčinu jinde než v nás samých. Je to tedy skutek, který nám nikdo neuložil, ke kterému nás nikdo nedonutil. Ale takový je jenom skutek přirozený, dobrý. Hřích je proti přirozenosti, vnitřně proti svobodě. Začíná zlou myšlenkou, náklonností. Sami pozorujeme, že není z nás samých. Ta myšlenka, jak říkáme, nám přichází, je zvenčí. Připojí se k ní žádost to uskutečnit. Nějakou dobu vzdorujeme, ale pak se poddáme. Děláme si iluzi, že jsme se rozhodli sami. Ve skutečnosti jsme se poddali nátlaku, dali jsme se zotročit.

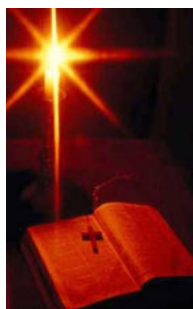
Pravda z vás udělá lidi svobodné. Každý si nerad připustí, že se poddal zlému impulzu, hněvu, lakomství. Když to udělal, pokouší se to ospravedlnit nějakou vymyšlenou úvahou. Ztratili jsme např. trpělivost a na někoho jsme se hrubě obořili. Těžko by bylo si přiznat, že se neumíme ovládat. Proto prohlásíme, že jsme to museli udělat v zájmu spravedlnosti. Vždyť i Kristus se rozhněval, když vyhnal kupce z chrámu (srv. Jan 2,14n). Je zajímavé, jak hbitě umí člověk najednou listovat v Písmu a v knihách lidské moudrosti, aby sám sebe oklamal. Tzv. duchovní klamy považují autoři za velmi nebezpečné. Život budovaný na iluzích je dům na písku (srv. Lk 6,49). Zhroutí se při prvním návalu nesnází. V duchovních knihách se radívá, aby každý častěji poprosil svého duchovního vůdce, aby mu řekl, v čem se klame. Ten se k tomu ovšem jenom těžko odhodlá, protože ví, jak jsou lidé na své sebeklamy citliví a jak je pravda zabolí.

Jestliže tedy Syn z vás udělá lidi svobodné, budete skutečně svobodní. Vidím dobré a schvaluji to, ale dělám to, co je horší, píše latinský básník Ovidius. Poznání omylu je první důležitý stupeň k nápravě. Ale samo je slabé právě proto, že nás hřích zotročuje. Dobro je zákon přírody a zákon Boží. Ale hřích nám vštípl opačné sklony, které se opakují s takovou pravidelností, že mají i ony ráz zákonitosti. Sv. Pavel mluví o „zákonu hříchu“, který bydlí v jeho těle a bojuje proti zákonu ducha. Sugestivně ten rozpor popisuje v 7. kapitole listu Římanům: „Neboť nekonám dobro, které chci, nýbrž dělám zlo, které nechci.

Jestliže tedy konám to, co nechci, nedělám to už já, ale hřích, který sídlí ve mně. (...) Kdo mě vysvobodí od těla, propadlého této smrti? Díky Bohu! Je to možné skrze Ježíše Krista, našeho Pána“ (Řím 7,15-25). Sv. Pavel tedy zažil vlastní zkušeností to, co Kristus slibuje všem, že z nás udělá lidi opravdu svobodné.

Đábel je otec lži. Tedy lež vede k otroctví, pravda ke svobodě. Svoboda není dělat si, co chci, ale dělat to, co nám Ježíš říká. Hledejme pravdu, poznávejme Krista a budeme svobodní. Pane, víme, co je pravda, známe tvé slovo. Dej nám sílu, abychom ho skutečně žili.

ČTVRTEK PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 30. BŘEZNA 2023

Ježíš řekl židům: „Amen, amen, pravím vám: Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!“ Židé mu řekli: „Ted' už jsme si jisti, že jsi posedlý zlým duchem. Umřel Abrahám, stejně i proroci a ty tvrdíš: `Kdo zachovává mé slovo, nezakusí smrt navěky!' Jsi ty snad větší než náš otec Abrahám? On umřel, stejně i proroci umřeli. Co ze sebe děláš?“ Ježíš odpověděl: „Kdybych oslavoval sám sebe, moje slova by nic neznamenal. Je to můj Otec, který mě oslavuje, o kterém vy říkáte: `Je to náš Bůh!' Vy jste ho nepoznali, já však ho znám; a kdybych řekl, že ho neznám, byl bych lhář stejně jako vy. Ale znám ho a zachovávám jeho slovo. Váš otec Abrahám zajásal, že uvidí můj den. Uviděl ho a zaradoval se.“ Židé mu namítli: „Není ti ještě ani padesát let a viděl jsi Abraháma!“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem.“ Tu popadli kameny, aby po něm hodili. Ježíš se však skryl a vyšel z chrámu. (Jan 8,51-59)

Dříve než byl Abrahám, já jsem. Svatý Pavel nazývá Krista "prvorozeným mezi všemi tvory" (Kol 1,15). Jak tomu máme rozumět? Ne ve smyslu našeho letopočtu. Od prvního člověka Adama až ke Kristu je dlouhá řada let. Od Abraháma ke Kristu je perioda relativně krátká, židovské dějiny Starého zákona nebyly tak dlouhé, jak se zdají. Ale rozhodně žil Abrahám dávno před Kristem. Ale letopočtový systém platí jen pro nás, kteří žijeme v čase. Pro Boha, který je věčný, je všechno přítomné. Dá se to znázornit kruhem. Ti, kdo stojí na linii kruhu, vidí věci před sebou a za sebou. Bůh je však ve středu kruhu. Celý obvod má k němu stejně daleko. Proto mohou Otcové církve říci, že mezi vším stvořením, je na prvním místě Kristus. Tak vykládali i smysl Písma: Na počátku řekl Bůh:

"Budiž světlo!" (*Gen 1,3*). On je totiž světlo světa (*srv. Jan 9,5*). Slunce bylo stvořeno později jako obraz Krista osvěcujícího svět. Kdo se tedy snaží vidět ve všech a ve všem Krista, vidí skutečnost v jejich základech.

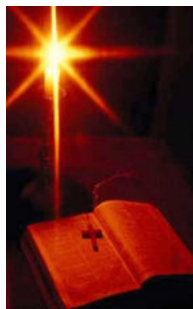
Váš otec Abrahám zajásal, že uzří můj den. Dějiny světa si představovali řečtí Otcové jako návrat k počátkům, dokončení obrazu poprvé načrtnutého. Začalo-li stvoření Kristem, jím také skončí: bude ve všech svých a ve světě. Co o tom věděl Abrahám? Je „otec všech věřících“, on dostal přísliby a Bohu uvěřil. My si ovšem těžko dovedeme představit, jak prožíval osobně svou víru. Ale Kristus, který zná srdce všech generací, o něm užil zvláštních slov: „Zajásal, že uzří můj den.“ Mystikům se stává často, že prožívají minulé i budoucí jako jedinou úžasnou skutečnost. Ale i pro obyčejné křesťany se nemá druhý Kristův příchod líčit jednostranně jako hrůzostrašný den hněvu. První křesťané o něm mluvili s nadšením a modlili se: Maranatha, Přijď, Pane Ježíši!

Když Ježíš zjevil tato tajemství své existence a existence světa a doplnil tak obraz stvoření a vykoupení, jak jej podává Bible, reagovali na to Židé tímto výrokem. Sv. Pavel se tomu nediví. Vždyť Boží moudrost je v očích světa bláznovství (1 Kor 1,18). Za pomateného považujeme toho, kdo dává všemu jinou hodnotu, než jsme zvyklí z denního života. Spořádaní lidé shromažďují majetek, blázen jej rozhazuje. Za takového považovali např. sv. Františka z Assisi. Ale nakonec si svým úsudkem nebyli jisti. Vytušili, že on dělá vše jinak než ostatní, protože vidí všechno z daleko vyšší hory. Na takovou duchovní horu musí, nakolik je to možné, vystoupit každý, kdo chce pochopit Kristovu osobu a učení. Ale pak zajásá nad krásou širokého rozhledu.

V jednom klášteře byl obraz, na kterém byl namalován dřevěný sud, ovšem jeho obruče byly prorezavělé a obsah vytékal ven. Pod obrazem byl nápis: "Protože měl volnost, zahynul". Čím jsou obruče pro sud, tím jsou přikázání pro člověka. Chrání v nás to dobré. Ježíš pak těm, kdo zachovávají jeho přikázání, slibuje věčný život: "Kdo zachovává mé slovo, neumře navěky". Dále pak slyšíme pokračování Ježíšovy řeči k židovským předákům. Zdá se, že napětí se stupňuje: nejdřív je zde polemika mezi učiteli zákona a Ježíšem, která má pouze slovní podobu; dnes ovšem dochází i k fyzickému napadení. Ježíš se musí skrýt, protože budou lítat kameny. Vrchol pak nastane, když se Kristovým nepřátelům podaří jej křivě obvinít a popravit na potupném dřevě kříže. Ježíš se totiž vždycky pokládal za Božího Syna a dnes se vyjádřil, že byl dřív, než Abrahám, tedy mluví o svém božství, protože Bůh je věčný. My, kteří jsme v Krista uvěřili, kráčíme k věčnosti. Jaký život, taková věčnost. Držme se přikázání, žijme pro své bližní, abychom mohli prožívat věčnost, která naplní touhy našeho srdce.

PÁTEK PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 31. BŘEZNA 2023

Židé brali kameny, aby Ježíše kamenovali. Ježíš jim na to řekl: „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mě chcete kamenovat?“ Židé mu odpověděli: „Pro dobrý skutek tě nechceme kamenovat, ale pro rouhání: ty jsi jen člověk, a děláš ze sebe Boha.“ Na to jim Ježíš řekl: „Ve vašem Zákoně je přece psáno: 'Já jsem řekl: Jste bohové.' Jestliže nazval bohy ty, kterým se dostalo Božího slova – a Písmo nemůže být zrušeno – můžete vy říkat o tom, kterého Otec posvětil a poslal na svět, že se rouhá, protože jsem řekl: 'Jsem Syn Boží'? Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a (konečně) pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci.“ Znovu by se ho byli rádi zmocnili, ale on jim unikl. Zase odešel za Jordán na to místo, kde dříve křtíval Jan, a tam zůstal. Přišlo k němu mnoho lidí. Říkali: „Jan sice neudělal žádné znamení, ale všechno, co Jan řekl o něm, bylo pravda.“ A mnoho jich tam v něho uvěřilo. (Jan 10,31-42)

Ty jsi člověk a děláš ze sebe Boha. Nad delfským chrámem byl pověstný nápis: Poznej sám sebe! Zdá se, že původní smysl byl tento: Poznej, že jsi jenom člověk, vstupuj tedy do chrámu božstva s vědomím, že je mezi tebou a bohy velký rozdíl. Řecký básník Pindaros píše: "Bohové a lidé, to jsou dvě rasy docela rozdílné". To byl původní náboženský postoj. Teprve později Platon začal vysvětlovat poznání sebe jinak: Poznej sebe, tj. poznej svou velikost, máš nesmrtelnou duši, která má domov ve světě bohů. Písmo svaté však zůstává v tradici náboženské. Člověk se s Bohem nemůže a nesmí rovnat. Jahve je nepřístupný, nepoznatelný. I cherubíni, nebeské bytosti, si ve vidění Izaiáše (Iz 6,2) přikrývají obličej křídly, protože vidět Boha by znamenalo zemřít. Člověk se tedy nemůže dělat Bohem. Ale co to znamená konkrétně? Chtěl by sám rozlišovat, co je dobré a co zlé (srv. Gen 3,5). To je ovšem pokušení, které je v každém hříchu, končívá tragicky.

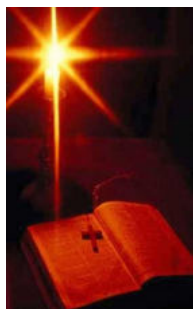
Ve vašem Zákoně je psáno: „Já jsem řekl: Jste bohové“. Je to ovšem výraz ojedinělý. Žalm 82,6 nazývá bohy soudce, protože „souzení patří Bohu“ (Dt 1,17). Ale přece je ten text poučný, zvláště proto, že jej sám Ježíš cituje. Biblický Bůh je neskonale vysoko. Ale má zvláštní lásku k lidem, a proto k nim stále sestupuje, zjevuje se jim, mluví k nim, posílá jim své posly. Nejvíce se však tento Boží sestup projevuje, že jim sděluje některé vlastnosti, které patří jemu: dává jim možnost soudit mezi dobrem a zlem dává jim možnost poznávat pravdu. To všecko však je jenom náznak toho, co se stalo v plnosti času. V Ježíši Kristu Bůh sestoupil k člověku tak, že se s ním úplně ztotožnil. On je Bohočlověk, člověk a Bůh současně. Je to neuvěřitelné tajemství. Člověk se nemůže stát andělem, přestal by být člověk, ani zvířetem, ale stal se Bohem a přitom člověkem zůstal. Větší důstojnost není vůbec myslitelná.

Věřte mým skutkům, abyste poznali, že je Otec ve mně a já v Otci. Malíř se pozná podle toho, co namaloval, houslista podle toho, jak hraje. Kristus dává své božství poznat skutky, které může dělat jenom Bůh. Byly to především zázraky a mezi nimi vzkříšení mrtvých. Jen Bůh může zavolat nazpět do života. Ale není jenom vzkříšení fyzické. Morálně vstává z mrtvých hříšník. Proto jenom Bůh může hříchy odpustit a posvětit lidi.

Posvěcení, zbožštění lidí je Kristův největší skutek. Otcové církve to vyjadřovali v jedné větě: „Bůh se stal člověkem, aby se člověk stal božským.“ Ruské ikony to symbolizují dvěma barvami: červená znamená božství, modrá lidství. Kristus má proto červený šat a je Bůh, ale plášť je modrý: vzal na sebe lidství. Pod ním stojí Panna Maria v modrém šatě: je člověk, ale je zahalena do červeného pláště: stala se božskou, plnou milosti. To jsou „skutky“, které dodnes Kristus činí a bude činit v dějinách.

V prvním čtení jsme slyšeli vyznání starozákonního proroka Jeremiáše. Tento mladičký, 25 letý muž, vystupuje v Izraeli jako prorok, tedy ten, který má předpovídat budoucí věci a zároveň vést lid k zachování smlouvy. Vystupuje v těžké době pro židovský národ - neustálé boje, zajetí, vyhnanství. Lid se odchýlil od desatera, sloužili cizím bohům, provozovali modloslužbu a Jeremiáš je odvrací od těchto špatných skutků, ale jeho šlechetné snahy se zdály být zbytečné. Je zneuznán, nepochopen, pronásledován, vysmíván. Hodně má společného se samým Kristem: Jeremiáš se narodil v malém městečku, nebyl přijat ve svém rodišti; kázal proti zlořádům, i když za ně mohli i kněží. Oba plakali nad Jeruzalémem a předpovídali jeho zkázu - proroctví obou se vyplnilo. Oba byli svobodní, tajně vyhledávání, oba byli do smrti oddáni svému povolání a za své učení položili životy. Myslím, že tato jednota postojů Jeremiáše i Ježíše, může i nás vést k zamyšlení, jak je to s námi. Nakolik se podobáme svému Pánu, jak by na mém místě jednal On sám.

SOBOTA PO 5. NEDĚLI POSTNÍ - 1. DUBNA 2023

Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo. Někteří z nich však odešli k farizeům a pověděli jim, co Ježíš vykonal. Velekněží a farizeové svolali proto veleradu a radili se: „Co máme dělat? Vždyť ten člověk koná mnoho znamení! Necháme-li ho tak, všichni v něho uvěří, a pak přijdou Římané a vezmou nám (svaté) místo i národ.“ Jeden z nich, Kaifáš, který byl v tom roce veleknězem, jim řekl: „Vy vůbec nic nevíte ani nemyslíte na to, že je pro vás lépe, když jeden člověk umře za lid, než aby zahynul celý národ.“ To neřekl ze sebe, ale jako velekněz toho roku prorokoval, že Ježíš musí umřít za národ – a nejen za národ, ale i proto, aby rozptýlené Boží děti shromáždil v jedno. Od toho dne se rozhodli, že ho zabijí. Proto Ježíš už mezi židy veřejně nevystupoval, ale odešel odtamtud do kraje blízko pouště, do města zvaného Efraim, a tam pobýval s učedníky. Byly blízko židovské velikonoce a mnozí z toho kraje putovali před svátky vzhůru do Jeruzaléma, aby se posvětili. Hledali Ježíše, a jak stáli v chrámovém nádvoří, říkali si mezi sebou: „Co myslíte? Nepřijde na svátky?“ Velekněží a farizeové vydali nařízení, že kdo se doví, kde on je, má to oznámit, aby se ho mohli zmocnit. (Jan 11,45-56)

Je pro vás lepší, když jeden člověk umře za lid. V dějinách národů se vypravují hrdinské činy jednotlivců, kteří obětovali života za záchranu obce, národa, státu. Staví se

jim pomníky a oslavují se v básních a řečech. A přece V. Solovjov zapochyboval o hodnotě těchto obětí. Má-li lidská osoba absolutní hodnotu, nemůže se obětovat, být prostředek k blaženosti jiných. To se děje u zvířat, kde je hlavní cíl zachování druhu. Kromě toho nezdají se tyto oběti účinné. Státy, aby se zachovaly, stále vyžadují oběti lidí, ale nejsou lepší, než byly předtím. Je taková námitka oprávněná? Solovjov sám si dává odpověď. Laická morálka potíží nevyřeší. Smysl těmto obětem dal Ježíš. I on umřel za lid. Ale přitom i on tímto způsobem vešel do své slávy: vstal z mrtvých. Lidské oběti za druhé lidi jsou vznešené, ale pravou hodnotu dostávají až v Kristu, účastí na jeho smrti.

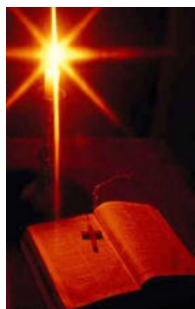
To neřekl ze sebe, ale byl v tom roce úřadujícím veleknězem, mluvil jako prorok. Jak této zásadě rozuměl Kaifáš? Ze souvislosti si můžeme domyslet, že jeho úvaha byla docela profánní. Viděl v kázání Kristově politické nebezpečí, a proto usoudil, že je líp ho obětovat, aby se nesnáz zažehнала. Evangelium však k tomu přidává zvláštní poznámku: „Mluvil jako prorok.“ Proroci se v Bibli nazývají „vidoucí“ (1 Sam 9,9). Odkrývají hlubší skutečnost, která je skryta pod povrchem. Tak tomu je skutečně v tomto případě. Jako v jednom všichni zhřešili, tak i v jednom jsou všichni ospravedlněni. To pochopil z Boží inspirace svatý Pavel (Řím 5,12n). Měl tu inspiraci i Kaifáš? Svatý Jan Evangelista mu ji připisuje, protože byl „úřadujícím veleknězem“. Byl reprezentant Božího lidu Starého zákona. Tím víc to platí o úředních zástupcích církve novozákonní. Jejich výroky jsou v rukách Božího vedení, i když se navenek jeví docela lidské.

Ježíš musí umřít nejenom za národ, ale i proto, aby shromáždil v jedno rozptýlené Boží děti. Právě protože výrok Kaifášův přesahoval motivy, které ho vedly, aby jej vyslovil, dodává k němu sv. Jan i další poznámku. Nešlo tu už jenom o národ, ale o spásu celého lidstva, o dosažení ztracené jednoty. Lidstvo o ni vždycky usilovalo. Symbolicky to vyjadřuje vypravování Genese o babylonské věži. Tak 11. kapitola uzavírá prvních deset, které v kusých náznacích podávají prehistorii lidstva: ztrátu ráje, jednoty a zoufalý pokus ji znovu nastolit. Končí však novým beznadějným rozptýlením. Ve 12. kapitole pak začíná vyvolení Abraháma. Z jeho potomstva vyjde ten, komu se sjednocení podaří, a proto v něm budou požehnána všechna lidská pokolení. Dosáhne toho cíle ovšem jinak: ne stavěním věže „až do nebe“, ale sestupem až do smrti. To bude však „sestup do výše“.

Zdá se, že Ježíšovy dny jsou spočteny. Velekněz Kaifáš - reprezentant Božího lidu Starého zákona, vidí v kázání Kristově politické nebezpečí a proto usoudil, že bude dobré ho zažehnat smrtí Ježíše Krista. Vyslovuje však nakonec proroctví, jež se v Kristu naplnilo. Ježíš totiž zemřel za všechny lidi, kteří na této planetě žili, žijí a ještě se narodí, budou žít. A tak si dnes řekněme naprosto jasně, že v nikom jiném není spásy, než v Kristu. My si spásu nezasloužíme dobrými skutky, ale jen díky milosti, kterou nám Kristus dá. Držme se ho pevně - bez Krista nejsme nic! Ježíši, důvěřuji ti!

PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE - 3. DUBNA 2023

Šest dní před velikonoce přišel Ježíš do Betánie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. Připravili tam (Ježíšovi) hostinu a Marta obsluhovala. Lazar byl jeden z těch, kteří s ním byli u stolu. Marie vzala libru drahocenného oleje z pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a utřela mu je svými vlasy. Dům se naplnil vůní toho oleje. Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který ho měl zradit, však řekl: „Proč se ten olej neprodal za tři sta denárů a nedalo se to chudým?“ To řekl, ne že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj: spravoval pokladnu a bral z toho, co se do ní dávalo. Ježíš odpověděl: „Nech ji. Ať jej uchová pro den mého pohřbu. Vždyť chudé máte mezi sebou vždycky, ale mne vždycky nemáte.“ Velký zástup židů se dověděl, že je tam, a tak přišli nejen kvůli Ježíšovi, ale také, aby viděli Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých. Velekněží tedy rozhodli, že zabijí i Lazara, protože mnoho židů kvůli němu odcházelo a věřilo v Ježíše. (Jan 12,1-11)

Pomazání olejem k pohřbu. Řecké znění textu tu snad není přesně zachováno. Někteří exegeti myslí, že Ježíš neřekl, že tu byl pomazán pro budoucí pohřeb, ale přál si, aby se zbytek toho oleje k jeho pohřbu uchoval. Ale tento rozdíl čtení není důležitý. Spíš nás zajímá, proč se mrtvá těla balzamovala. Egypťané v tom byli odborníci. Dodnes vidíme zachovalá těla faraónů. Byl to v jejich případě bláhový pokus o nesmrtnost. Faraónům se vzdávala božská pocta a pak se měl najednou rozpadnout? Jejich balzamování a ukládání mrtvoly ovšem bylo nákladné. prostí lidé se spokojili s užitím vonných mastí, aby se vyhnulo mrtvolnému zápachu při rozloučení se zesnulým. To všechno prozrazuje, jak je hluboko v nás zakořeněna touha po nesmrtnosti. Vždyť podle Bible není smrt přirozená, i když se takovou v koloběhu přírody zdá. Člověk jako osoba a Boží obraz si je vědom, že do něho nemůže být bezohledně zařazen.

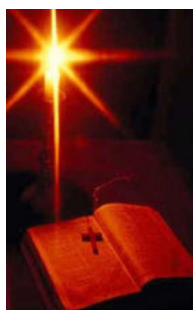
Drahocenný olej - symbol svatosti. Pomazání Kristova těla v Betánii i pak při pohřbu byl projev piety, úcty. Jeho nesmrtnost se stala skutečností. Pomazání vonnými oleji pak se stalo mystickým autorům symbolem, jak my sami se máme připravit na smrt a vzkříšení spolu s Kristem. Mluví o „vůni svatosti“. V tradici východní církve se někdy požadovala ke kanonizaci, k prohlášení za svatého, podmínka, že jeho tělo nepropadlo rozkladu, že je zachované, často vydávalo vůni. Narážku na tuto tradici čteme v Dostojevského románu Bratři Karamazovi, kde Aljoša prožívá duševní krizi, protože zapáchá mrtvola jeho duchovního otce, „starce“, kterého považoval za světce. Samozřejmě nesmíme hledat tak automatické viditelné spojení. Ale základ je pravdivý. Je-li hřích příčinou smrti, snaha o svatost připravuje nesmrtnost. Protože pak byla Matka Boží bez hříchu, její tělo se stalo nesmrtným, vzatým na nebe.

Vonné oleje - symbol ctnosti. Svatost je především dar milosti, Ducha svatého. Při svátostech se udílí pomazáním svatými oleji. Této milosti jako lidská spolupráce odpovídají ctnosti. I tu se mluví mysticky o „vůni ctností“. Origenes dokazuje jejich totožnost s Kristem. On totiž je pravda, je spravedlnost, je láska. My nejsme pravda, spravedlnost, láska. Můžeme se však v těchto ctnostech cvičit, osvojit si je. Pak se stane, že máme pravdu, spravedlnost, lásku. Protože však ony jsou Kristus, máme tedy Krista. To

je naše duchovní pomazání, kterým se připravujeme k smrti a věčnému životu. Ctnostný člověk je ostatně milý na pohled, příjemný ve styku, je to jako by rozléval kolem sebe duchovní vůni. Tato předtucha nebeské hostiny byla u některých svatých i smysly vnímatelná.

Postava apoštola Jidáše zůstává pro nás někdy velmi tajemná. Jak je možné, že ten, který byl svědkem mnoha zázraků, moudrých slov a zblízka poznal Pánovu dobrotu se najednou stává zrádcem. Jeho zrada jistě nebyla nějakým náhodným zkratem, ale šlo zde o déletrvající krizi, kterou Jidáš prožíval. Jeho láska ke Kristu postupně chladla, slyšeli jsme, že neměl pochopení ani pro skutek lásky, který Marie prokazovala Kristu. Viděl jen peníze, které asi také sehráli v jeho vztahu k Ježíšovi nemalou, ne-li podstatnou roli. Po zradě však svého činu lituje, ale je už bohužel pozdě. Tuto těžkou situaci řeší sebevraždou namísto, aby prosil Krista za odpuštění, kterého by jistě dosáhl. Jidášovi zřejmě chyběla vytrvalost, bez které i náš vztah k Bohu může velmi rychle ochabnout. Vytrvalost znamená každodenní věrnost v maličkostech. Vyžaduje také pokoru, bez které se neobejdeme, pokud chceme povstat, znovu začít. Prosme Pána, abychom byli věrni ve svých každodenních povinnostech a vytrvale směřovali k Pánu navzdory svým omylům, překážkám i porážkám.

ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE - 4. DUBNA 2023

Když Ježíš seděl se svými učedníky, v duchu se zachvěl a s důrazem prohlásil: „Amen, amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Učedníci pohlíželi jeden na druhého v rozpacích, o kom to říká. Jeden z jeho učedníků ležel na Ježíšových prsou, ten, kterého Ježíš miloval. Šimon Petr na něj kývl a vybídl ho: „Zeptej se, kdo to je, o kom to říká.“ On se naklonil k Ježíšovým prsům a zeptal se ho: „Pane, kdo je to?“ Ježíš odpověděl: „Ten je to, komu podám omočené sousto.“ A vzal sousto, omočil ho a podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. Po tom soustu vstoupil do něho satan. Ježíš mu pak řekl: „Co chceš udělat, udělej rychle.“ Z ostatních, kteří byli u stolu, nikdo nerozuměl, proč mu to řekl. Poněvadž Jidáš spravoval pokladnu, mysleli někteří, že mu Ježíš nařídil: „Nakup, čeho potřebujeme na svátky“, nebo aby dal něco chudým. On pak vzal sousto a hned odešel. Byla noc. Když (Jidáš) odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano, hned ho oslaví. Dítky, jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, ale jak jsem řekl židům, říkám teď i vám: Kam jdu já, tam vy přijít nemůžete. Šimon Petr se ho zeptal: „Pane, kam jdeš?“ Ježíš odpověděl: „Kam já jdu, tam za mnou teď nemůžeš jít; půjdeš však za mnou později.“ Petr mu řekl: „Pane, proč nemohu jít za tebou už teď? Svůj život za tebe položím!“ Ježíš mu odpověděl: „Svůj život za mne položíš? Amen, amen, pravím tobě: Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ (Jan 13,21-33.36-38)

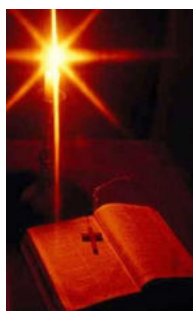

Jeden z vás mě zradí. Lidé rádi diskutují o tom, bylo-li skutečně zapotřebí Jidášovy zrady k tomu, aby Ježíš trpěl. Vždyť už se ho pokoušeli několikrát zatknout v samém chrámě. On jim doposud unikal, protože ještě nepřišla jeho hodina. V daném okamžiku však dal souhlas. Mohlo se tedy jeho zatčení uskutečnit kdekoliv. Není potřeba velkých úvah k řešení této problematiky. Plány Boží prozřetelnosti hledíme pochopit a ne napravit. V tomto bodě se pak zdá, že můžeme najít motiv, proč Ježíš zvolil tuto cestu. Chtěl ve svém utrpení prožít všechno, co lidi v životě pronásleduje. Není pak malým neštěstím, když někdo je od všech opuštěn a když ho zradí i nejbližší. Ježíš chtěl tedy prožít i tuto bolest a dát jí posvěcující sílu.

Sama v sobě by vedla k zoufalství.

Ten, komu podám omočené sousto. Diskutují o tom, byl-li Jidáš přítomen u poslední večeře až do okamžiku proměnění chleba a vína, nebo odešel-li dřív. V rumunských kláštorech se často vidí obraz poslední večeře jako sv. přijímání. Ale Jidáš je stranou, vychází ven a zvrací. Přijal tělo Páně, ale nemohl je v sobě snést, byla to strava, která ho pálila. Jde tu ovšem o myšlené apokryfní podání. Vyjadřuje však jistou myšlenku. Stykem s Kristem, hlavně sv. přijímáním, se s ním ztotožňujeme, máme záruku věčného života. Ta pouta se zradou násilně přetrhávají. Kdo zvrací, odmítá to, co ho udržuje při životě. Zrada Krista je tedy na prvním místě zrada sama sebe. Jidáš skončil sebevraždou. Je to obraz skutků, ve kterých se zřikáme Krista. Jsou jako kameny hozené proti nebi, které pak padají na naši vlastní hlavu.

Co chceš udělat, udělej rychle. Vyzval sám Ježíš Jidáše k zradě? Nemohl ho zadržet, naposledy ještě varovat? Jsou to neužitečné otázky. Nevidíme do srdce lidí, tím méně do plánů Boží prozřetelnosti. Přesto však lidé stále přemýšlejí o tom, proč Bůh nezamezí zlo ve světě. Bylo by mu to přece lehké. Když Bůh vidí budoucnost, proč by nemohl nechat umřít člověka dřív, než se dopustí těžkého hříchu? Odpovědí neznáme mnoho, ale dvě všeobecné jsou základní. Jistě by Bůh nedopustil zlo, kdyby i z něho nebylo větší dobro. Vždyť i ze zrady Jidášovy, která je částí v mozaice Kristova utrpení, vzešla spása celého světa. Ale Jidáš sám a jeho hřích? Jisté je také, že Bůh respektuje lidskou svobodu v rozhodnutí k dobru i ke zlu. Zdá se to upřílišené? Alespoň jeden pozitivní prvek tu vidíme: Kdo se rozhodl ke zlu svobodně, může se svobodně vrátit k dobru. Pokání pak je podstatná část spásy světa.

STŘEDA SVATÉHO TÝDNE - 5. DUBNA 2023

Jeden z Dvanácti – Jidáš Iškariotský – odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyříd'te mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a

připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zarmoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu: „Tys (to) řekl.“ (Mt 26,14-25)

Jeden z vás mě zradí. Existuje staročeská legenda o Jidášovi. Její téma je v duchu jiných apokryfních vypravování. Jidáš tu vystupuje jako zlý, prohnáný člověk, který se lstivě vetřel do skupiny apoštolů. Moderní romanopisci a povídkáři se pokoušejí vysvětlit události jinak. Jidáš byl apoštol jako ostatní, ale ponenáhlu ho unavovalo chodit s Ježíšem, přestal věřit, začal se starat o peníze. Nakloněná cesta se povážlivě svažovala, až přišel pád do propasti. Toto podání je ovšem daleko přijatelnější, ale i ono je pouhý dohad. Evangelium nám podává jen suchou zprávu: zrada. Zrádce má u všech národů velmi špatnou pověst. Liší se od nepřítele. Ten je cizí a bojuje proti tomu, koho považuje za svého škůdce. Zrádce je naopak někdo blízký, úzce spojený. Ten, koho zrazuje, není škůdce, ale dobrodinec. Ve skutečnosti je každý hřích zrada. Opouštíme nebeského Otce, jehož jsme syni a od kterého dostáváme všechno dobré.

Co mi dáte, když vám ho zradím? Odložíme knihu, když nám nic neříká. Přestaneme poslouchat hudbu, když nás už netěší. Rozejdeme se beze všeho s člověkem, s kterým jsme se náhodou dali do řeči. Nemůže však někdo opustit rodinu a domov a nehledat nějakou náhradu. Křesťan patří do Boží rodiny, do Božího království. Když se rozhodne, že tento svazek přetrhne, musí nutně hledat nějakou náhradu. Boží království znamená, že si nade všechno ceníme dobro, pravdu, věrnost Bohu a lidem. Kdo se v hříchu rozhodne, že to opustí, začne okamžitě hledat nové hodnoty, kterým by v duši postavil oltář jako falešným modlám. Modloslužebníci se poznají nejlépe podle toho, s jakým fanatismem své nové hodnoty hájí. Prozrazuje se tím vnitřní nejistota. Kdo platí falešnou mincí, má mnoho důkazů pro to, že je pravá. Nedivme se proto, že najdeme mnoho horlivců mimo Krista.

Vysázeli mu třicet stříbrných. Peníze jsou jeden z nejdůležitějších vynálezů lidstva. Umožňují spořádaný styk s lidmi ve společnosti. Dá se s nimi udělat i mnoho dobrého. Dostatek peněz znamená životní hojnost. Křesťan však věří v život věčný. Je si vědom, že ten, kdo tuze přilne k životu na zemi, na věčný život zapomene, odsune ho z pozornosti. Peníze mu k tomu pomohou, vždyť se za ně dá tolik pořídit pro dnešek i zítřek. Místo aby lidi spojovaly v lásce, peníze pak izolují od lidí i od Boha. Jeden finančník, ale dobrý člověk, říkával: Když беру peníze do ruky, snažím se modlit, protože vím, jak snadno by mě toto stříbro přivedlo k tomu, že bych zapomněl na pravé zlato, které bude platit u Božího soudu.

NADŠENÍ PRO EVANGELIZACI: APOŠTOLSKÁ HORLIVOST VĚŘÍCÍHO.

II. Vatikánský koncil - *Evangelizace jako církevní služba*

(katecheze papeže Františka při generální audienci, Aula Pavla VI., Vatikán, 8. března 2023)

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo. (1 Korint'ánům 15,1-2)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V minulé katechezi jsme viděli, že první „koncil“ v dějinách církve – tedy shromáždění obdobné II. vatikánskému koncilu – byl svolán do Jeruzaléma kvůli záležitosti týkající se evangelizace, tj. hlásání radostné zvěsti nežidovským obyvatelům. Panovala totiž představa, že hlásání evangelia se má týkat pouze Židů. Druhý vatikánský ekumenický koncil ve 20. století představil církev jako putující Boží lid v čase, který je ze své podstaty misionářský (srov. Dekret o misijní činnosti církve *Ad gentes*, 2). Co to znamená? Mezi prvním a posledním koncilem je jakoby most ve znamení evangelizace, most, jehož architektem je Duch svatý. Dnes nasloucháme Druhému vatikánskému koncilu, abychom zjistili, že evangelizace je vždy církevní službou, nikdy osamocenou, izolovanou nebo individualistickou. Evangelizace se vždy koná *in ecclesia*, tedy ve společenství, a bez proselytismu, protože ten není evangelizací.

Hlasatel evangelia totiž vždy předává to, co sám přijal. Svatý Pavel to napsal jako první: evangelium, které hlásal a které obce přijaly a v němž zůstaly pevné, je totéž, které přijal sám apoštol (srov. *1 Kor 15,1-3*). Víra se přijímá a víra se předává. Tato církevní dynamika předávání poselství je závazná a zaručuje ryzost křesťanského hlásání. Sám Pavel píše Galat'ánům: „Ale kdybychom vám my sami nebo anděl z nebe hlásali evangelium odchylné od toho, které jsme vám hlásali, buď proklet!“ (1,8). To je krásné a přiléhavé pro řadu vizí, které jsou v módě...

Církevní rozměr evangelizace tedy představuje měřítko k ověření apoštolské horlivosti. Jedná se o prověření nezbytné, neboť zde vždy číhá pokušení osamocenému postupu, zvláště když se cesta stává neschůdnou a my cítíme tíhu povinností. Stejně nebezpečné je pokušení jít snadnějšími, nepravě církevními „pseudocestami“, přijmout světskou logiku čísel a průzkumů veřejného mínění, spoléhat se na sílu vlastních myšlenek, programů, struktur, „vztahů, které něco znamenají“. To je špatně – vyjmenované položky mohou trochu pomoci, ale zásadní je síla, kterou k hlásání pravdy o Ježíši Kristu, k hlásání evangelia dává Duch svatý. Vše další je podružné.

Nyní se, bratři a sestry, vydejme ještě příměji do školy II. vatikánskému koncilu a znovu si přečteme některé kapitoly dekretu *Ad gentes*, dokumentu o misijní činnosti církve. Tyto texty II. vatikánskému koncilu si plně zachovávají svou hodnotu i v našem složitém a pluralitním kontextu.

Především nás tento dokument vybízí, abychom uvažovali o lásce Boha Otce jako o zdroji, který nás „ve své nesmírné a milosrdné dobrotivosti svobodně tvoří a milostivě volá k tomu, abychom s ním měli společenství v životě i ve slávě“. Toto je naše povolání. „Svou božskou dobrotu štědře rozdal a nepřestává ji rozdávat, aby on, původce všeho, byl nakonec „všechno ve všem“ (1 Kor 15,28), a tak sobě zjednal slávu a nám blaženost“. Tato pasáž je zásadní, protože říká, že Otcova láska má za příjemce *každého člověka*. Boží láska není určena jen malé skupině, nikoli... je určena všem. Dobře si toto slovo запиšte do hlavy a do srdce: všem, každému, nikdo z ní není vyloučen, to říká Pán. A tato láska ke každému člověku je láska, která zasahuje každého muže a každou ženu skrze poslání Ježíše, prostředníka spásy a našeho vykupitele (srov. *Ad gentes*, 3), a skrze poslání Ducha svatého (srov. *Ad gentes*, 4), který působí v každém člověku, jak pokřtěném, tak nepokřtěném. Duch svatý působí!

Koncil dále připomíná, že úkolem církve je pokračovat v poslání Krista, který byl „poslán hlásat radostnou zvěst chudým“, pokračuje dokument *Ad gentes*. „Proto církev musí jít pod vedením Ducha svatého stejnou cestou, jakou šel Kristus, totiž cestou chudoby, poslušnosti, služby a sebeobětování až k smrti, nad kterou Pán zvítězil svým zmrtvýchvstáním. (*Ad gentes*, 5). Pokud církev zůstane věrná této „cestě“, bude její poslání „zjevováním – epifanií – Božího plánu a jeho naplňování ve světě a v jeho dějinách“ (*Ad gentes*, 9).

Bratři a sestry, tyto krátké náznaky nám také pomáhají pochopit církevní význam apoštolské horlivosti každého učedníka-misionáře. Apoštolská horlivost není nadšení, je to něco jiného, je to milost od Boha, kterou si musíme střežit. Musíme pochopit její význam, protože v putujícím Božím lidu, hlásajícím evangelium, neexistují aktivní a pasivní subjekty. Neexistují ti, kdo kážou, ti, kdo tak či onak hlásají evangelium, a ti, kdo mlčí. Nikoli. „Každý pokřtěný“, říká Evangelii gaudium, „bez ohledu na svou úlohu v církvi a na stupeň vzdělání ve víře je aktivním subjektem evangelizace“ (*apoštolská exhortace Evangelii gaudium*, 120). Jsi křesťan? „Ano, přijal jsem křest...“ A hlásáš evangelium? „Ale co to znamená...?“ Pokud nehlásáte evangelium, nevydáváte svědectví, nesvědčíte o křtu, který jste přijali, o víře, kterou vám Pán dal, nejste dobrými křesťany. Na základě přijatého křtu a následného začlenění do církve se každý pokřtěný podílí na poslání církve a v ní na poslání Krista Krále, Kněze a Proroka. Bratři a sestry, tento úkol „je jeden a týž všude a ve všech podmínkách, i když se vzhledem k různým okolnostem nevykonává stejným způsobem“ (*Ad gentes*, 6). To nás vybízí, abychom nezkornatěli či nezatvrdli a vymaňuje nás to z onoho neklidu, který není od Boha. Misionářská horlivost věřícího se projevuje také jako tvůrčí hledání nových způsobů hlásání a svědectví, nových způsobů setkání se zraněným lidstvem, které na sebe vzal Kristus. Stručně řečeno, o nové způsoby služby evangeliu a služby lidstvu. Evangelizace je služba. Pokud o sobě někdo říká, že evangelizuje, avšak nemá tento postoj, toto srdce služebníka, a naopak si myslí, že je pán, pak to není hlasatel evangelia...ale chudák.

Návrat k Otcově lásce, která je zdrojem, a poslání Syna a Ducha svatého nás neuzavírá do prostorů statického osobního klidu. Naopak, vede nás k tomu, abychom rozpoznali zdarma danou plnost života, k níž jsme povoláni, tohoto daru, za který Boha chválíme a děkujeme mu. Tento dar není určen jen nám, ale máme ho dávat i druhým. A také nás vede k tomu, abychom to, co jsme obdrželi, prožívali stále plněji tím, že se o to budeme dělit s druhými, se smyslem pro odpovědnost a při společné pouti po mnohdy křivolakých a obtížných cestách dějin, za bdělého a činného očekávání konečného završení. Prosme

Pána o tuto milost, abychom se chopili tohoto křesťanského povolání a děkovali Pánu za to, co nám dal, za tento poklad. A snažme se ho předávat druhým.

II. Vatikánský koncil - *Být apoštolý v apoštolské Církvi*

(katecheze papeže Františka při generální audienci, Aula Pavla VI., Vatikán, 15. března 2023)

Potom Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň“. (Lukáš 10,1-2)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Pokračujeme v katechezích o nadšeném hlásání evangelia – tedy nejenom o evangelizaci, nýbrž o tom, jak se jí horlivě věnovat. Ve škole II. Vatikánského koncilu se snažíme lépe pochopit, co to znamená být dnes „apoštolem“. Při vyslovení tohoto pojmu se nám vybaví skupina dvanácti učedníků, které si Ježíš zvolil. Občas označujeme za „apoštola“ nějakého světce, či obecněji biskupy, kteří jsou apoštolý, jelikož působí v Ježíšově jménu. Jsme si však vědomi toho, že apoštolát se týká každého křesťana? Uvědomujeme si, že se týká každého z nás? Jsme totiž povoláni k tomu, abychom byli *apoštolý*, tedy *vyslanci*, v církvi, o níž v Krédu vyznáváme, že je *apoštolská*.

Co tedy znamená být apoštolý? Znamená to být vysláni za nějakým posláním. Příkladná a ustavující je zde událost, při níž Zmrtvýchvstalý Ježíš vysílá své apoštolý do světa, předává jim moc, kterou sám obdržel od Otce, a dává jim svého Ducha. V Janově evangeliu čteme: „Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého!“ (20,21-22).

Dalším podstatným hlediskem apoštolátu je *povolání*, tedy skutečnost, že jsme byli zavoláni, jak tomu bylo již od počátku, kdy Pán Ježíš „zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a (oni) přišli k němu“ (Mk 3,13). Ustanovil z nich skupinu a přisoudil jim titul „apoštolů“, aby přebývali s ním a aby je posílal kázat (srov. Mk 3,14; Mt 10,1-42). Svatý Pavel se ve svých listech představuje takto: „Pavel, z Boží vůle povolaný za apoštola Ježíše Krista“, to znamená vyslaný (1 Kor 1,1), či jinde: „Pavel, služebník Krista Ježíše, povolaný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti“ (Řím 1,1). A trvá na tom, že je „apoštolem (ustanoveným) ne od lidí ani prostřednictvím nějakého člověka, ale skrze Ježíše Krista a Boha Otce, který ho vzkřísil z mrtvých“ (Gal 1,1), a že si jej „(Bůh) už v lůně jeho matky vybral, aby o něm kázal radostnou zvěst pohanům“ (Gal 1,15-16).

Zkušenost dvanácti apoštolů a Pavlovo svědectví nás také dnes vyzývají a vybízejí k tomu, abychom prověřili své postoje, volby a rozhodnutí na základě těchto pevných bodů: vše závisí na libovolném Božím povolání, přičemž Bůh si nás volí také pro služby, které někdy zdánlivě přesahují naše schopnosti anebo nevyhovují našim očekáváním. Na povolání obdržené jako zdarma daný dar je třeba nezištně odpovědět.

Koncil praví, že „křesťanské povolání je svou povahou také povolání k apoštolátu“ (*Apostolicam actuositatem*, 2). Jde tedy o povolání společné, stejně jako je „společná důstojnost údů, která vzniká z jejich znovuzrození v Kristu, společná je milost synovství, společné je povolání k dokonalosti, jedna spása, jedna naděje a nerozdělená láska“ (*Lumen gentium*, 32).

Je to povolání, které se týká jak těch, kteří přijali svátost kněžství, tak zasvěcených osob a každého věřícího laika, muže či ženy, všichni jsou povoláni. Poklad, který jsi přijal se svým křesťanským povoláním, jsi nucen předávat dál: toto je dynamika povolání a dynamika života. Jedná se o povolání, které nás uschopňuje k činnému a tvořivému vykonávání vlastní apoštolské úlohy, v církvi, „v níž jsou různé služby, ale jedno poslání. Apoštolům a jejich nástupcům svěřil Kristus úkol učit, posvěcovat a řídit jeho jménem a mocí. Avšak i laici – tedy vy všichni, kteří jste z naprosté většiny laici – když se jim dostalo účasti na Kristově kněžském, prorockém a královském úřadě, plní v církvi i ve světě svůj podíl na poslání celého Božího lidu“ (*Aa*, 2).

Jak v tomto rámci koncil pojímá spolupráci laiků s hierarchií? Jak jí rozumí? Jedná se o pouhé strategické přizpůsobení nově přicházejícím situacím? Nikoli, je zde něco více, přesahujícího nahodilost daného momentu a uchovávaní její svou platnost rovněž pro nás.

Vzhledem k této jednotě poslání nemá různost charismat a služeb vést ke vzniku privilegovaných kategorií v nitru církevního těla. Nejde tu o nějaký kariérový postup – pokud někdo vnímá křesťanský život jako povýšení, kde ten nahoře velí druhým, protože udělal kariéru, mýlí se. Toto není křesťanství, nýbrž čiré pohanství. Křesťanské povolání neznamena povýšení, nikoli, je to něco jiného a velikého. „Ačkoli někteří jsou z Kristovy vůle ustanoveni pro jiné jako učitelé, rozdělovatelé tajemství a pastýři, přece je mezi všemi opravdová rovnost v důstojnosti a v činnosti společné všem věřícím při budování Kristova těla“ (*LG*, 32). Kdo má v církvi více důstojnosti? Biskup, kněz? Ne... všichni jsme křesťané, kteří slouží druhým. Kdo je v církvi důležitější: řeholnice nebo běžný člověk, pokřtěný, nepokřtěný, dítě, biskup...? Všichni jsme si rovni a když se někdo cítí důležitější než druzí a trochu nosí nos nahoru, tak se mýlí, k něčemu takovému ho Ježíš nepovolal. Povolání, které Ježíš dává všem, včetně těch, které zdánlivě umístil nejvýš, je služba – sloužit druhým, pokořit se. Pokud v církvi najdeš někoho výše postaveného a všimneš si jeho marnivosti, polituj ho a modli se za něj, protože nepochopil, v čem spočívá Boží povolání. Bůh nás volá ke klanění Otci, lásce ke společenství a službě. Toto je apoštolát, takové svědectví mají apoštolové vydávat.

Otázka této rovné důstojnosti nás vybízí k tomu, abychom přehodnotili různá hlediska v našich vztazích, která jsou pro evangelizaci rozhodující. Jsme si například vědomi toho, že svými slovy můžeme zranit lidskou důstojnost a poničit tak vztahy uvnitř církve? Jestliže se snažíme vést dialog se světem, dokážeme vést dialog také sami mezi sebou, věřícími? Anebo ve farnosti jeden brojí proti druhému, pomlouvají se navzájem, aby z toho měli prospěch? Umíme naslouchat, abychom pochopili pohnutky druhého člověka, anebo vnucujeme svůj názor, byť sametovými slovy? Naslouchat, pokořit se, dát se do služby druhým: toto znamená sloužit, to znamená být křesťanem, apoštolem.

Drazí bratři a sestry, neobávejme se takovýchto otázek. Kladme si je a prchejme před marností, před marným úsilím o získání předního postavení. Tato slova nám mohou pomoci k tomu, abychom prověřili, jakým způsobem prožíváme své křestní povolání, jak prožíváme svůj apoštolát v apoštolské církvi, která slouží druhým.

«*Rialza il povero dall'immondizia*»

Confidenze sulla mia famiglia e la mia vocazione»

("Ze smetiště povyšuje chudého. Důvěrnosti o mé rodině a mém povolání")

Giovanni kardinál Coppa

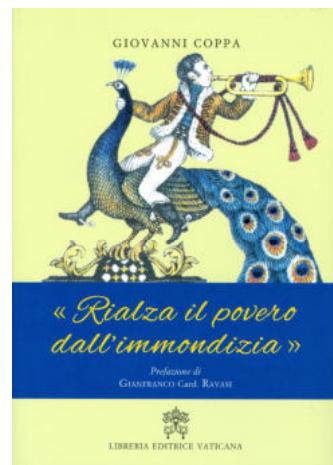
čestný občan Drysic

VI. Večer

1. Kanovník baziliky svatého Petra

Vracel jsem se do Vatikánu po krátké zastávce v Brixenu, abych pozdravil slečnu Giovannu, svou bývalou domácí spolupracovnici ve Vatikánu, s níž se už asi neuvidím, protože moje cesty do Prahy a zpět přes Brennerský průsmyk se chýlily ke konci. Usadil jsem se v *Domus Sanctae Marthae* s knihami, které mi byly přivezeny z Prahy, a po týdně jsem využil příležitosti vyrazit k moři, do Casa del clero v Passoscuro, abych se po posledním roce práce a chladného počasí stráveného na severu Evropy trochu opálil, jak jsem to dělal každý rok o prázdninách, abych nabral slunečních paprsků: v Praze je totiž v lednu a únoru mnohdy nebylo vidět. Z Říma i z okolí se hrnuly pozvánky na různé církevní slavnosti, zejména biřmování, včetně tří pohřbů kolegů apoštolských nunciů, jeden z nich na Sardínii, druhý pak v Lombardii, snad ještě v návaznosti na můj dávný úkol "Delegáta pohřbů"!

Mezitím jsem však ještě před svým odjezdem z České republiky předložil svým představeným jedinou žádost, kterou jsem kdy v životě vyslovil: jmenování kanovníkem baziliky svatého Petra ve Vatikánu. Od roku 1970 jsem požíval privilegia bytu ve Vatikánu, kde jsem žil bydlel až do svého odjezdu do Prahy, ale nyní, jako důchodce, jsem na něj už pozbyl nárok, a trápila mě představa, že se budu muset přestěhovat s rodinným nábytkem a nesčítelnými knihami do nějakého bytu v Římě, byť jen kousek od Vatikánu. Jediným řešením bylo získat kanovníkát, který mi byl bez jakéhokoli nátlaku udělen. Zůstal jsem tedy u Svaté Marty a čekal, až se pro mě uvolní byt v kanovníckém domě. Netrvalo to dlouho. Mezitím jsem také absolvoval ignaciánský měsíc v domě otců jezuitů Galloro, čímž jsem si konečně splnil celoživotní touhu, kterou jsem v sobě pěstoval, aniž bych kdy

Giovanni Coppa s poutníky, kteří jej po slavení Eucharistie u hrobu sv. Petra doprovázejí do jeho kanovníckého bytu, *Peregrinatio Ad Limina Apostolorum*, 9. června 2007, Vatikán.

Ranní chvály poutníků v kapli diecézního semináře v Albě, rodišti kardinála Coppy;
dole: poutníci v katedrále sv. Vavřince a u chórových lavic kanovníků,
Peregrinatio Ad Loca Amoris quo maior nullus ita splendet,
24. června 2015, Alba, Itálie.

zaplňovali kapli Nejsvětější Svátosti v bazilice, duchovní a kulturní iniciativy kapituly největší a nejslavnější baziliky světa; především jsem se rád účastnil nedělních liturgií Ranních a Večerních chval, které mi připomněly má seminární léta, kdy jsme jako "bohoslovci" pomáhali kanovníkům katedrály, tu a tam s komickými momenty, které v nás mladých vzbuzovaly osvobozující úsměv. Ano, život je krásný, a tak tomu bylo i v tomto tak slavnostním prostoru

našel možnost ji uskutečnit.

Tolik potřebné restaurátorské práce trvaly asi rok a půl, takže do bytu jsem se stěhoval v říjnu 2002. Dlouhé měsíce jsem uspořádal knihy a využil přitom i kovových polic, které tam nechal předchozí nájemce, protože knihovna během let mé nepřítomnosti v Římě zmizela. Poměrně rychlé zabydlení ve Vatikánu bylo pro mě opravdovou Boží milostí. Nikdy jsem nebral ohled na řeči, které jsem před léty slyšával v kanceláři: že být vatikánským kanovníkem znamená stát na slepé koleji! Ve skutečnosti, po krásných pastoračních zážitcích celého života, se úřad kanovníka ukázal být mnohem živější a zajímavější, než jsem si představoval: častá kázání, měsíční udílení svátosti biřmování skupinám mladých mužů a žen, kteří

baziliky svatého Petra.

To, co pak zvláštním způsobem naplňovalo mou každoroční dovolenou, byla příležitost, abych se - kromě dvou týdnů u moře - od roku 1994 každoročně vracel do Svaté země, kde jsem skoro zdomácněl, a postupně poznával drahé otce Kustodie: v Nazaretu jsem se účastnil sobotního mariánského procesí, a jako průvodce jsem se připojoval k různým italským poutím, které mne zvaly, abych je doprovázel. Každé ráno jsem se ubíral ke Svatému hrobu v Jeruzalémě, často jsem mohl slavit Eucharistii ve Svaté jeskyni, a každý večer jsem se účastnil historického procesí na památku Ježíšova utrpení, které končilo na Kalvárii, u Svatého hrobu a v kapli Nejsvětější svátosti adorací a svátostným požehnáním. To všechno byla neuvěřitelná Boží milost, která pro nové období mého života - po mých mlhavých duchodových plánech - byla jako sen.

2. Prezident Havel na návštěvě Říma

Mezi oficiálními úkoly, které mi byly svěřeny po mém návratu do Říma, bylo jmenování členem Kongregace pro svatořečení a poradcem Státního sekretariátu pro všeobecné záležitosti, což bylo běžnou praxí u emeritních papežských nunciů, kteří byli přiděleni jako spolupracovníci některého dikasteria kúrie.

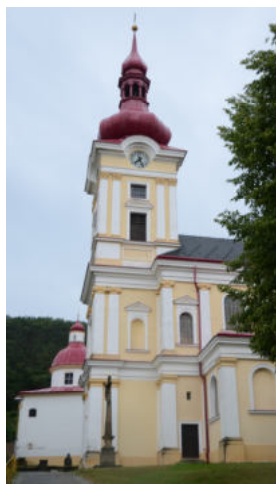
V prvním případě šlo o účast na schůzích kardinálů a biskupů, které se konaly jednou za čtrnáct dní za účelem uzavření probíhajících kauz nebo procesu o zázracích, které se připisovali budoucím blahoslaveným a svatým. To vyžadovalo studium velmi obsažných svazků, někdy tisíce a tisíce stran, jako tomu bylo v případě kauzy Matky Terezy z Kalkaty. Často bylo na členech, aby takové kauzy předložili jako "Pozičníci": pak bylo nutné shrnout jejich vývoj a závěry, takže bylo třeba pečlivě prostudovat různé "Pozice" a shrnout je pro ostatní členy, aby se ke každé z nich mohli vyjádřit. Tento úkol se mi líbil a neměl jsem na žádné potíže při předkládání kauz nebo zázraků týkajících se osob, které jsou v dějinách svatosti v církvi velmi zajímavé. A s jistou lítostí jsem tento úkol opouštěl v den svých osmdesátých narozenin. Úkol konzultora Státního sekretariátu spočíval v podstatě v zastupování představených při veřejných, náboženských a kulturních příležitostech, které byly v Římě nebo ve vatikánských dikasteriích velmi časté, což někdy zabralo celé odpoledne, ale umožňovaly sledovat témata velkého historického a kulturního významu. Vedle těchto závazků existovala v převažující podobě také funkce vítat na letištích Fiumicino nebo Ciampino osobnosti, které přijely do Říma navštívit Svatého otce a které mě představení poslali pozdravit: hlavy států, předsedy vlád atd. Tato funkce pro mě nebyla nová, ale svým způsobem ji umocňoval větší kalibr osobností, které jsem měl vítat nebo se s nimi loučit, když opouštěly Řím. Zvláště si vzpomínám na velmi dlouhý rozhovor, který jsem jednou odpoledne na Fiumicinu vedl spolu s dalšími italskými politiky s egyptským prezidentem Mubarakem, který měl velmi uvolněný projev, široké zájmy v mezinárodní a blízkovýchodní politice, a natolik vyhraněné soudy ohledně faktů a lidí, že mi bylo až nepříjemné sledovat jeho mnohostranný rozhovor. Další setkání, které na mě zapůsobilo, bylo s prezidentem Bushem, kterému jsem připomněl svou přítomnost při předávání čestného doktorátu jeho otci na Karlově univerzitě v Praze. A nejednou jsem se setkal s prezidentem Bolívarovské republiky Venezuely, Chávezem, který opakovaně vyjadřoval svou oddanost Svatému otci a na konci setkání mě nikdy neopomněl požádat o požehnání.

Největší zadostiučinění mi ale přineslo setkání s dobře známým Václavem Havlem, prezidentem České republiky. Byla to jeho poslední oficiální návštěva Říma a Svatého otce a já nebudu nikdo s to dostatečně poděkovat představeným, že si mne, prvního nuncia po pádu komunismu v tomto národě, vybrali, abych jej při té příležitosti přivítal na letišti Řím-Ciampino. Havel mi projevil vskutku nebývalou pozornost a delikátnost; chtěl znovu slyšet, jak dlouho jsem byl zástupcem Svatého stolce v Praze, neustále se mě vyptával, co dělám nyní na odpočinku, vzpomínal na různé příležitosti, kdy jsem se s ním setkal, ať už sám, nebo s diplomatickým sborem v České republice. Rozhovor pokračoval, jako by to stále byly ještě pražské časy, a to natolik, že ministr italské vlády s ním mohl promluvit jen krátce.

S drahocennými vzpomínkami na pana prezidenta a na Prahu v srdci, jsem jej doprovodil k autu. Neměl jsem už příležitost se s ním znovu setkat během několika dnů jeho státní návštěvy v Itálii, ale toto setkání mi zůstalo jako úžasná příležitost znovu vidět a důvěrně hovořit s člověkem, který zaujímal výsostné postavení nejen v České republice, ale i v mezinárodní společnosti a příkladným způsobem přispíval k formování evropského vědomí založeného na svobodě a duchovních hodnotách. */pokračování příště/*

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

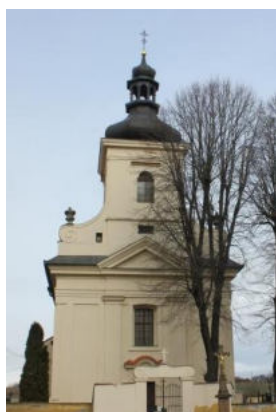
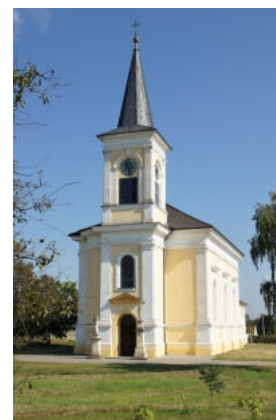
**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

SVŮJ DAR MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!

POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL: josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM!

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy"

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

V Kremlu plánují invazi do Evropy a nejvíc starostí jim dělá, jak se dostat do Anglie. konečně přišli na nápad, že by jim moskevský vrchní rabín mohl povědět, jak to kdysi udělali Židi, že přes Rudé moře přešli suchou nohou. „To je jednoduché“, povídá rabín, „Mojžiš vztáhl hůl nad moře a voda se rozdělila, takže Židi šli jako na špacír“. „To je ohromné!“, radují se všichni; „a kde je ta hůl?“ „Ta“, povídá rabín, „je v britském muzeu v Londýně.“

II.

Kohn a Roubíček mají obchody vedle sebe. Kohn ráno otevře, před dveře vystaví ceduli a krasopisně na ni napíše: "Brambory 9,00,- Kč". Když to Roubíček uvidí, vyndá taky ceduli a napíše: "Brambory 8,00,- Kč". Což ale Kohn nenechá jen tak a přepíše cenu na 7,00,- Kč. Roubíček si za chvíli přisadí a napíše 5,00,- Kč. Kohn chvíli váhá, pak zlevní na 3,00,- Kč, ale hned si před obchodem na Roubíčka počká. Když ten vyjde před krám, Kohn mu povídá: „Poslouchaj, Roubíček, vždyť takhle se zruinujeme“ Roubíček se na Kohna dlouze podívá a klidným hlasem odpoví: „Proč zruinujeme? Já brambory neprodávám...“

III.

Kohn přijde k Lewimu do řeznictví a žádá kilo jehněčího. „Prosím, tady je máte - sto dvacet korun!“, podává mu Lewi maso. „Tolik? Izák naproti to má za stovku!“, protestuje Kohn. „No, tak jděte a kupte si ho u něj!“ - „Ale když on momentálně jehněčí nemá!“ - „Aha, milý Kohn, viděj to, v tom to je...“, usměje se Lewi. „To když já nemám, tak stojím jenom šedesát!“

IV.

„Tati, kde jsou Alpy?“, ptá se syn otce. „Nevím, zeptej se mámy, ta všechno vždycky někam uklidí!“

V.

Policajt zastavil auto s řidičkou: „Dobrý den, paní řidičko. Překročila jste padesátku...“ Ona: „No a co! A ty si myslíš, že budeš forever young?“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 26. března - 2. dubna 2023

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 26. března	 5. NEDELE POSTNÍ TOPOLANY - 16.30: POBOŽNOST KRÍŽOVÉ CESTY	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodinu LOUBALOVU, POSPÍŠILOVU a za živou a + rodinu NOVOTNOU
		DRYSICE 9.30	za + Vojtěcha KNAPA, manželku, dceru, zetě a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Marii ČERNOU, manžela a Boží požehnání pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU
		TOPOLANY 17.00	za živé a +farníky a dobrodince farností Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 27. března	PONDĚLÍ PO 5. NEDELI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 18.00	za +Marii a Karla ADAMCOVY a Boží požehnání pro živou rodinu
ÚTERÝ 28. března	ÚTERÝ PO 5. NEDELI POSTNÍ	PODIVICE 8.00	za +Marii a Josefa BĚLÁNKOVY, živou a + rodinu
STŘEDA 29. března	STŘEDA PO 5. NEDELI POSTNÍ	DRYSICE - 17.30: POBOŽNOST KRÍŽOVÉ CESTY	
		DRYSICE 18.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu NAVLÁČILOVU
ČTVRTEK 30. března	ČTVRTEK PO 5. NEDELI POSTNÍ BL. RESTITUTA KAFKOVÁ (+1943)	PODIVICE 8.00	za +P. Františka PETRŮ, P. Františka FERDU a +příbuzné
PÁTEK 31. března	PÁTEK PO 5. NEDELI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ - 17.30: POBOŽNOST KRÍŽOVÉ CESTY	
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + rodinu PLCHOVU, BALÁŽOVU, Soňu KLENOVOU, živou a +rodinu
SOBOTA 1. dubna	SOBOTA PO 5. NEDELI POSTNÍ BL. KAREL I. RAKOUSKÝ (+1922)	PODIVICE - 18.00: POBOŽNOST KRÍŽOVÉ CESTY	
		PODIVICE 8.00	za živou a +rodinu MADEJOVU, PICHLEROVU a duše v očistci
NEDELE 2. dubna	KVĚTNÁ NEDELE PŘINESTE SI RATOLESTI PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA PUSTIMĚŘ: 14.00-16.00 VELIKONOČNÍ SV. SMÍŘENÍ /CIZÍ ZPOVĚDNÍK/ TOPOLANY - 17.30: POBOŽNOST KRÍŽOVÉ CESTY SV. FRANTIŠEK Z PAOLY, POUST.	PUSTIMĚŘ 8.00	za +Boženu JANSKOU, manžela a Boží požehnání pro rodinu JANSKOU a VOLDŘICHOVU
		DRYSICE 9.30	za + Jana a Marii KNAPOVY, sourozence, dvoje rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za +Marii a Ludvíka FRÉLICHOVY, syna, dceru, tři zetě a Boží požehnání pro živou rodinu
		TOPOLANY 18.00	za živé a +farníky a dobrodince farností Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

POŘAD BOHOSLUŽEB: 3. - 9. dubna 2023

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
PONDĚLÍ 3. dubna	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Marii POHLODKOVOU, dva manžele a Boží požehnání pro živou rodinu
PODIVICE: ÚTERÝ - 17.00-18.00: VELIKONOČNÍ SVÁTOST SMÍŘENÍ /CIZÍ ZPOVĚDNÍK/			
PODIVICE - 17.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY			
ÚTERÝ 4 dubna	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE	PODIVICE 18.00	na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní s prosbou o ochranu Panny Marie pro rodinu a přátele
DRYSICE: STŘEDA - 17.00-18.00: VELIKONOČNÍ SVÁTOST SMÍŘENÍ /CIZÍ ZPOVĚDNÍK/			
DRYSICE - 17.30: POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY			
STŘEDA 5. dubna	STŘEDA PO 5.NEDĚLI POSTNÍ	DRYSICE 18.00	na poděkování za 75 let života, dar zdraví a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
STŘEDA DOPOLEDNE - NÁVŠTĚVA NEMOCNÝCH VE FARNOSTECH			
ČTVRTEK 6. dubna	ZELENÝ ČTVRTEK MŠE SVATÁ NA PAMÁTKU VEČEŘE PÁNĚ	PODIVICE 16.00	za + Pavla BAXU, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
		DRYSICE 17.30	za +P. Františka BENÍČKA, otce a +Štěpána kard. TROCHTU
		PUSTIMĚŘ 19.00	za + Marii a Karla SLÁMOVY, +r. SLÁMOVU a JANÁKOVU
PÁTEK 7. dubna	VELKÝ PÁTEK DEN PŘÍSNÉHO POSTU SBÍRKA PRO SVATOU ZEMI /POKLADNA U SVATÉHO HROBU/	PODIVICE 15.00	PAMÁTKA UMUČENÍ PÁNĚ
		DRYSICE 17.30	PAMÁTKA UMUČENÍ PÁNĚ
		PUSTIMĚŘ 19.00	PAMÁTKA UMUČENÍ PÁNĚ
SOBOTA 8. dubna	BÍLÁ SOBOTA VELIKONOČNÍ VIGÍLIE	PUSTIMĚŘ 20.00	za +Vlastu HALÁMKOVOU, manžela, vnuka Petra a Boží požehnání pro živou rodinu
NEDĚLE 9. dubna	ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ ŽEHNÁNÍ POKRMŮ 12.00: <u>URBI ET ORBI</u> POŽEHNÁNÍ SVATÉHO OTCE	PODIVICE 7.30	za + Bohuslava PUČANA, + rodinu PUČANOVU a KALANDROVU
		DRYSICE 9.00	za + rodinu DOBEŠOVU, MICHÁLKOVU, CHARVÁ- TOVU, HODULÍKOVU a Boží požehnání pro živou rodinu
		PUSTIMĚŘ 10.30	za živou a + rodinu SUMCOVU, ZAVADILOVU, RAKOVU a duše v očištcí
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice